इदं यतो घट उत्पद्यते। न चैतन्निर्हेतुकंमनः कचिदप्यनुयुज्यमानं लब्धु-* मर्हतीति। तदेतत्तत्त्वम् ॥ १३ ॥

इति प्रेत्यभावपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ३ ॥

भा०—अतः परं प्रावादुकानां दृष्टयः प्रदर्श्यन्ते—

अभावाद्भावोत्पत्तिर्नानुपमृद्य प्रादुर्भावात् ॥ १४ ॥

असतः सदुत्पद्यत इत्ययं पक्षः। कस्मात्। उपमृद्य प्रादुर्भावात्। उपमृद्य बीजमङ्कुर उत्पद्यते। नानुपमृद्य न चेद्बीजोपमर्दोऽङ्कुरकारणमनुपमर्देऽपि बीजस्याङ्कुरोत्पत्तिः स्यादिति ॥१४॥

भा०—अत्राभिधीयते—

व्याघातादप्रयोगः+ ॥ १५ ॥

उपमृद्य प्रादुर्भावादित्ययुक्तः प्रयोगो व्याघातात्। यदुपमृद्नाति न तदुपमृद्य प्रादुर्भवितुमर्हति विद्यमानत्वात्। यच्च प्रादुर्भवति न तेन प्रादुर्भूतेनाविद्यमानेनोपमर्द इति ॥ १५ ॥

घटादिनिष्पत्तेरुक्तापादनं चाप्रयोजकमिति भावः ॥ १३ ॥

इति प्रेत्यभावपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ३ ॥

वृ०—अथात्राष्टौ प्रकरणानि प्रसङ्गाद्व्युत्पत्त्यक्तानामित्येतत्सिद्ध्यर्थमुपोद्घाताद्वा। तत्रादौ शून्यतोपादानप्रकरणम्। तत्र पूर्वपक्षसूत्रम्। कार्याणां भावानामुत्पत्तिर्यतोऽङ्कुरादेर्बीजादिकमनुपमृद्य प्रादुर्भावाभावात्तथा च बीजादिविनाशोऽङ्कुराद्युपादानमिति ॥ १४ ॥

वृ०—अत्रोत्तरम्—उपमृद्य प्रादुर्भवतीति न युक्तः प्रयोगो व्याघातात्। उपमर्दकस्य पूर्वमसत्त्व उपमर्दकत्वायोगात्पूर्वं सत्त्वे च परतः प्रादुर्भावायोगात् ॥ १५ ॥

---

* प्रत्यक्षप्रमाणापलापी न कस्मिन्नपि दर्शने संवादं लब्धुं योग्यः स्यादिति भावः।

\+ प्रादुर्भावस्योपमर्दोत्तरकालिकत्वेनोपमर्दात्पूर्वमविद्यमानस्योपमर्दे हेतुत्वोक्तिर्व्याहतेति भावः।

नातीतानागतयोः कारकशब्दप्रयोगात् ॥ १६ ॥

भा०—अतीते चानागते चाविद्यमाने कारकशब्दाः प्रयुज्यन्ते । पुत्रो जनिष्यते जनिष्यमाणं पुत्रमभिनन्दति पुत्रस्य जनिष्यमाणस्य नाम करोति अभूत्कुम्भो भिन्नं कुम्भमनुशोचति भिन्नस्य* कुम्भस्य कपालानि अजाताः पुत्राः पितरं तापयन्तीति बहुलं भाक्ताः प्रयोगा दृश्यन्ते । का पुनरियं भक्तिः । आनन्तर्यं भक्तिः । आनन्तर्यसामर्थ्यादुपमृद्य प्रादुर्भावार्थः प्रादुर्भविष्यन्नङ्कुर उपमृद्नातीति भाक्तं कर्तृत्वमिति ॥ १६ ॥

न विनष्टेभ्योऽनिष्प + त्तेः ॥ १७ ॥

भा०—न विनष्टाद्बीजादङ्कुर उत्पद्यत इति । तस्मान्नाभावाद्भावोत्पत्तिरिति ॥ १७ ॥

क्रमनिर्देशादप्रतिषेधः ॥ १८ ॥

भा०—उपमर्दप्रादुर्भावयोः पौर्वापर्यनियमः क्रमः । स खल्वभावाद्भावोत्पत्तेर्हेतुर्निर्दिश्यते । स च न प्रतिषिध्यत इति । व्याहतव्यूहाना-

---

वृ०-पूर्वपक्षी दूषयति—नायुक्तः प्रयोगोऽतीतेऽनागते च कारकशब्दप्रयोगात्कर्तृकर्मादिबोधकशब्दप्रयोगात् । यथा जनिष्यते पुत्रः जनिष्यमाणं पुत्रमभिन्दति अभूत्कुम्भो भिन्नं कुम्भमनुशोचति ॥ १६ ॥

वृ०—नन्वास्तामौपचारिकः प्रयोगस्तथाऽपि बीजादेर्विनष्टस्योपादानत्वं मन्यसे बीजादिविनाशस्य वा । अन्त्येऽपि तस्योपादानत्वं निमित्तत्वं वा तत्राऽऽदावुत्तरम्—विनष्टानां बीजादीनामुपादानत्वायोगात् । अत एव न द्वितीयः, तत्र विनष्टं विनाशस्ततो नोत्पत्तिः, द्रव्यत्वस्य भावकार्यसमवायिकारणतावच्छेदकत्वात् ॥ १७ ॥

वृ०-तृतीये त्वाह—अभावस्य कारणत्वं न प्रतिषिध्यते प्रतिबन्धकाभावस्य हेतुत्वोपगमादित्याह—क्रमेति । बीजे विनष्टेऽङ्कुरो जायत इति प्रत्यया-

---

* भिन्नस्य कुम्भस्य कपालानीति यद्यपि न साक्षात्कारकशब्दस्तथाऽपि षष्ठ्या संबन्धाभिधानात्तस्य क्रियागर्भत्वात्क्रियायाश्च कारकनान्तरीयकत्वात्पारम्पर्येण कारकशब्दता द्रष्टव्या । + यदि बीजविनाशोऽङ्कुरोत्पादहेतुस्तर्हि विनष्टे बीजे तदवयवेषु परस्परविश्लिष्टेषु असति च तेषां व्यूहान्तरे कस्मादङ्कुरो न भवति सति तु तेषां व्यूहे भवति । कस्माद्विनष्टेभ्योऽङ्कुरानुत्पत्तेरसति व्यूहे न बीजविनाशः कारणमिति सूत्रार्थः ।

मवयवानां पूर्वव्यूहनिवृत्तौ व्यूहान्तराद्द्रव्यनिष्पत्तिर्नाभावात्। बीजावयवाः कुतश्चिन्निमित्तात्प्रादुर्भूतक्रियाः पूर्वव्यूहं जहति व्यूहान्तरं चाऽऽपद्यन्ते व्यूहान्तरादङ्कुर उत्पद्यते। दृश्यन्ते खल्ववयवास्तत्संयोगाश्चाङ्कुरोत्पत्तिहेतवः। न चानिवृत्ते पूर्वव्यूहे बीजावयवानां शक्यं व्यूहान्तरेण भवितुमित्युपमर्दप्रादुर्भावयोः पौर्वापर्यनियमः क्रमः। तस्मान्नाभावाद्भावोत्पत्तिरिति। न चान्यबीजावयवेभ्योऽङ्कुरोत्पत्तिकारणम्, इत्युपपद्यते बीजोपादाननियम इति ॥ १८ ॥

इति शून्यतोपादाननिराकरणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

भा०—अथापर आह—

ईश्वरः * कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् ॥ १९ ॥

पुरुषोऽयं समीहमानो नावश्यं समीहाफलमाप्नोति तेनानुमी-

बीजस्य प्रतिबन्धकस्याभावः कारणम्। बीजे विनष्टे हि तदवयवैर्जलाभिषिक्तभूम्यवयवसहितैरङ्कुर आरभ्यते। अभावमात्रस्य कारणत्वे चूर्णीकृतादपि बीजादङ्कुरोत्पत्तिः स्यादभावस्य निर्विशेषत्वादिति भावः ॥ १८ ॥

इति शून्यतोपादाननिराकरणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

वृ०—मतान्तरमाह—अनेन ब्रह्मपरिणामवादो ब्रह्मविवर्तवादो वा दर्शित

---

* मा भूदयं नामरूपप्रपञ्चः शून्यतोपादानकः, अपि तु ब्रह्मोपादानको भविष्यति। उपादानं च द्विविधं परिणाम्युपादानं विवर्तोपादानं च। परिणामो नाम—उपादानसमसत्ताककार्यापत्तिः। विवर्तो नाम—उपादानविषमसत्ताककार्यापत्तिः। आद्ये ब्रह्मैव प्रपञ्चरूपेण परिणमते मृत्तिकेव घटशरावोदञ्चनादिभावेन। न चैवं नित्यत्वव्याघातः। परिणामेऽपि तत्त्वानपायात्तल्लक्षणत्वाच्च नित्यतायाः। तदुक्तं महाभाष्ये यस्मिंस्तत्त्वं न विहन्यते तदपि नित्यमिति। द्वितीये ब्रह्मैवानाद्यविद्यावशान्नामरूपप्रपञ्चभेदेन विवर्तते मुखमिवैकमनेकमणिकृपाणादर्शभेदादनेकविधप्रतिबिम्बभेदेन। एवं चात्रेश्वरो नाम ब्रह्म, ईशनायोगात्। चेतनाशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेशना सा चास्ति ब्रह्मणीति ब्रह्मेश्वरः कारणं जगतः। श्रूयते हि तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति। सा चेयं चेतनस्य जगत्कारणतामाह। न ह्यभावो वा प्रधानं वा परमाणवो वा चेतयन्ते येन जगत्कारणानि स्युः। ननु जीवा एव चेतनास्तत्कर्मनिबन्धनो नामरूपप्रपञ्चो भविष्यति कृतमत्र भगवतेश्वरेणेत्याशङ्कयोक्तं पुरुषकर्माफल्यदर्शनादिति। पुरुषश्चेतयते नैव निष्फलं कर्माऽऽरभेत। निष्फलं विद्वान्प्रवर्तमानः कथं चेतनो नाम तस्मात्पुरुषकर्माफल्यदर्शनादीश्वरः कारणमिति भावः।

यते यदधीनं पुरुषस्य कर्मफलाराधनमिति । यदधीनं स ईश्वरः। तस्मादीश्वरः कारणमिति ॥ १९ ॥

न * पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः ॥ २० ॥

भा०—ईश्वराधीना चेत्फलनिष्पत्तिः स्यादपि तर्हि पुरुषस्य समीहामन्तरेण फलं निष्पद्येतेति + ॥ २० ॥

इति वदन्ति । तथाहि—ब्रह्मैव नामरूपप्रपञ्चभेदेन विपरिणमते मृत्तिकेवोदञ्चनादिभावेन । अत एव प्राकृतरूपस्य सत्त्वस्यापरित्यागः प्रपञ्चेषूदञ्चनादाविव मृत्तिकात्वस्येति परिणामवादः । ब्रह्मैव चानाद्यनिर्वचनीयाविद्यावशान्नानारूपेण विवर्तते मुखमिव तत्तज्जलाद्यालम्बनभेदादिति विवर्तवादः । ननु पुरुषकर्मैव कारणमस्तु किमीश्वरस्य कारणत्वेनेत्यत आह—पुरुषेति । पुरुषकर्मणो हि वैफल्यमपि दृश्यते सहकार्यन्तरमवश्यं वाच्यम् । तथा चेश्वर एव यथा यथेच्छति तथा जगद्विपरिवर्तत इत्येवास्तु किं पुरुषकर्मणेति भावः । वस्तुतस्तु केवलेश्वरकारणतापरं प्रकरणं तदुपादानतापरत्वे तु न किमपि मानमाकलयाम इति ॥ १९ ॥

वृ०—समाधत्ते—केवलब्रह्मण एव हेतुत्वे तदिच्छाया अप्यतिरिक्तायास्तद्विषयतायाश्चानभ्युपगमादभ्युपगमे द्वैतापत्तिरतः सर्वं सर्वदा स्यान्न स्याद्वा कार्यवैचित्र्यमिति । पुरुषकर्मणोऽपि सहकारिताऽऽवश्यकी । ब्रह्मण उपादानत्वं तु न संभवति । असमवायिकारणासंभवात् । तस्य कारणमात्रं त्विष्यत एवेति भावः ॥ २० ॥

---

* यदुक्तं मृत्तिकेव नामरूपप्रपञ्चरूपेण ब्रह्म परिणमत इति । तत्रेदं प्रष्टव्यं किं सर्वात्मना परिणमत आहोस्विदेकदेशेन । नाऽऽद्यः । सर्वात्मना परिणामे तत्त्वविघातादनित्यत्वमापद्यते । नान्त्यः । एकदेशेन परिणामे ब्रह्मणः सावयवत्वं तथैवानित्यत्वापत्तिः । नापि ब्रह्म विवर्तते । निर्भागस्यैकस्य स्वसंवेदनप्रत्यक्षस्य विपरीतज्ञानगोचरत्वासंभवात् । दृष्टो हि शुक्तिरजतादौ सामान्यतो ग्रहे रूपविशेषाग्रहे च तदन्यरूपारोपेण विभ्रमः । न जातु शुक्तिरूपं विद्वान्रजतमिति विपर्यस्यति । न च निरंशे स्वसंवेदनप्रत्यक्षे ब्रह्मणि तत्स्वरूपाग्रहः सामान्यग्रहो वा भवति । तस्मादीश्वरो जगद्भेदेन विवर्तत इत्ययुक्तम् । किंतु जगतो निमित्तमीश्वर इति भावः । + ततश्च कर्मलोपोऽनिर्मोक्षश्च स्यात् । ईश्वरस्यैकरूपत्वेन तदिच्छाया अपि एकरूपत्वात् । यदि कारणभेदानुविधानेनेश्वरः कार्यं निर्वर्तयतीति ब्रूषे तर्हि यदपेक्षते तत्र करोतीति प्राप्तम् । नहि कुलालो दण्डादि करोति । एवं च कर्मसापेक्षश्चेदीश्वरो जगदुत्पत्तिकारणं स्यात्तर्हि कर्मणीश्वरो नेश्वरः स्यात् । तथा च तत्तत्कारणानि नेश्वरेण प्रयुज्यन्त इति स्यादिति भावः ।

तत्कारितत्वादहेतुः ॥ २१ ॥

भा०—पुरुषकारमीश्वरोऽनुगृह्णाति फलाय पुरुषस्य यतमानस्येश्वरः फलं संपादयतीति। यदा न संपादयति तदा पुरुषकर्माफलं भवतीति। तस्मादीश्वरकारितत्वादहेतुः+ पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेरिति। गुण×विशिष्टमात्मान्तरमीश्वरः। तस्याऽऽ=त्मकल्पात्कल्पान्तरानुपपत्तिः। अधर्ममिथ्याज्ञानप्रमादहान्या धर्मज्ञानसमाधिसंपदा च विशिष्टमात्मान्तरमीश्वरः। तस्य च धर्मसमाधिफल-

---

वृ०- नन्वेवं पुरुषव्यापारस्य फले व्यभिचारो न स्यादिति चेदत्राऽऽह-फलाभावस्य पुरुषकर्माभावकारितत्वात्पुरुषस्य कर्मादृष्टं तदभावाधीनत्वात्पुरुषकारोऽहेतुः फलानुपधायकः। नन्वीश्वर एव क इत्यत्र भाष्यम्—गुणविशिष्टमात्मान्तरमीश्वरः। गुणैर्नित्यज्ञानेच्छाप्रयत्नैः सामान्यगुणैश्च संयोगादिभिर्विशिष्टमान्तरं जीवेभ्यो भिन्न आत्मा जगदाराध्यः सृष्ट्यादिकर्ता वेदद्वारा हिताहितोपदेशको

---

* तदेवं ब्रह्मोपादानत्वं ब्रह्मविवर्तत्वं च तथा निरपेक्षेश्वरनिमित्तत्वं च प्रत्याख्यायाभिमतं पक्षं गृह्णाति—तत्कारितेति। + परमाणूपादानकस्य जगतः पुरुषकर्मापेक्ष ईश्वरो निमित्तम्। यच्च तेनापेक्षणीयं पुरुषकर्म तदपीश्वरनिमित्तकमेव। न च यदपेक्षते तस्यानिमित्तम्। वास्यादेस्तक्षसहकारिणस्तक्षनिमित्तकत्वदर्शनात्। तस्मादीश्वरकारितत्वात्पुरुषकारस्य तत्सहाय ईश्वरो निमित्तकारणं जगत इत्यस्य पक्षस्य निराकरणविषये 'पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः' इत्यहेतुः। निरपेक्षेश्वरनिमित्तत्वे तु हेतुरेवेति भावः। × संख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागबुद्धय एव तस्य गुणा इति वार्तिककाराः। अत्र बुद्धिपदमिच्छाप्रयत्नयोरप्युपलक्षकम्। तथाहि—क्षित्यङ्कुरादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवदित्यनुमानेन क्षित्यङ्कुरादिषु सकर्तृकत्वसिद्धौ तदुपपत्त्यर्थं जीवभिन्नः कश्चित्कर्ता स्वीकार्यः। स चेश्वरः। नहि जीवेषु क्षित्यङ्कुरादिजनकं सामर्थ्यं दृश्यते। एवं चेश्वरे कर्तृत्वसिद्धिः। कर्तृत्वं च ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नसमवायवत्त्वम्। तथा च सकर्तृकत्वसिद्ध्यन्तर्गतत्वेनेच्छाप्रयत्नौ नित्यावीश्वरे मन्तव्याविति बोध्यम्। तथा चोक्तम्—संख्यादयः पञ्च बुद्धिरिच्छा यत्नोऽपि चेश्वरे। इति। = आत्मकल्पान्नाम आत्मप्रकारादात्मजातीयादिति यावत्। ननु आत्मान्तराण्यनित्यज्ञानयोगीनि दृष्टानि तद्विलक्षणादीश्वरो नाऽऽत्मजातीयो भवितुमर्हतीत्यत आह—आत्मकल्पादिति। यद्यप्यात्मान्तराण्यनित्यज्ञानयोगीनि अयं च नित्यबुद्ध्यादियुक्तस्तथाऽपि आत्मजातीय एव बुद्ध्यादिगुणयोगित्वात्। अन्यथा तोयादिपरमाणूनामतोयादित्वप्रसङ्गो नित्यरूपादियोगात्करकादिगतानां रूपादीनामनित्यत्वोपलब्धेरिति भावः।

माणिमाद्यष्टविधमैश्वर्यम् । संक*ल्पानुविधायी चास्य धर्मः प्रत्यात्मवृत्तीन्धर्माधर्मसंचयान्पृथिव्यादीनि च भूतानि प्रवर्तयति। एवं च स्वकृताभ्यागमस्या+लोपेन निर्माणप्राकाम्यमीश्वरस्य स्वकृतकर्मफलं वेदितव्यम्। आ×प्तकल्पश्चायं यथा पिताऽपत्यानां तथा पितृभूत ईश्वरो भूतानाम्। न चाऽऽत्मकल्पादन्यः कल्पः संभवति । न तावदस्य बुद्धिं विना कश्चिद्धर्मो लिङ्गभूतः शक्य उपपादयितुम्। आगमाच्च द्रष्टा, बोद्धा, सर्वज्ञाता, ईश्वर इति। बुद्ध्यादिभिश्चाऽऽत्मलिङ्गैर्निरुपाख्यमीश्वरं प्रत्यक्षानुमानागमविषयातीतं कः शक्त उपपादयितुम्। ÷ स्वकृताभ्यागमलोपेन च प्रवर्तमानस्यास्य

जगतः पितेति । परे तु प्रसङ्गादीश्वरप्रतिपादनाय तावत्त्रिसूत्री । तथाहि—ईश्वरः कारणमर्थाज्जन्यजातस्य । अनुमानं तु क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवदित्यूह्यम् । ननु जीवानामेव कर्तृत्वं स्यादत्राऽऽह— पुरुषेति । पुरुषकर्मणां वैफल्यं दृश्यते । तथा च विफले कर्मणि प्रवर्तमानत्वादज्ञत्वं जीवानाम् । यत उपादानगोचरापरोक्षज्ञानादिमतो हि कर्तृत्वम् । न च क्षित्याद्युपादानगोचरज्ञानं जीवानामिति भावः । नन्वदृष्टद्वारा जीवानां कर्तृत्वमस्त्वित्याशङ्कते—न पुरुषेति ।

---

* नन्वस्य कर्मानुष्ठानाभावात्कुतो धर्मः । तथा चाणिमादिकमस्यैश्वर्यं कार्यरूपं विनैव कर्मणेत्यकृताभ्यागमप्रसङ्ग इत्यत आह—संकल्पेति । + मा भूद्बाह्यानुष्ठानं संकल्पलक्षणानुष्ठानजनितधर्मफलमस्यैश्वर्यं जगन्निर्माणफलमिति नाकृताभ्यागमप्रसङ्ग इत्यर्थः । × ननु प्रयोजनं विना प्रेक्षावतां न प्रवृत्तिः । न च प्राप्तसकलप्राप्तव्यस्येश्वरस्यास्ति किंचित्प्रापणीयम् । तस्मात्कृतमस्य जगन्निर्माणेनेत्याशङ्क्याऽऽह—आप्तकल्पश्चेति । माभूदस्य भगवतः स्वार्थः, परानुग्रहार्थं प्रवर्त्स्यतीत्यर्थः । ÷ ननु यदि कारुण्यादीश्वरो जगन्निर्माणे प्रवर्तते हन्त भोः सुखिनमेव सृजेन्न दुःखिनम्। न च जीवगतधर्माधर्मसहकारितया निर्माणवैचित्र्यमिति वाच्यम्। स्वकार्याकरणेन तदनधिष्ठितस्याधर्मस्य कारुणिकेनाधिष्ठानायोगात्। तस्मात्सुखिदुःख्यादिभेदेन जगद्वैचित्र्यदर्शनान्नानुकम्पाप्रयुक्त ईश्वरः करोतीत्यत आह—स्वकृताभ्यागमलोपेन प्रवर्तमानस्येति । पुरुषैर्यत्कृतं तत्फलाभ्यागमलोपेन प्रवर्तमानस्येत्यर्थः । अयमभिसंधिः—कारुणिकोऽप्ययमात्मान्तरातिशायिमहिमाऽपि न वस्तूनां सामर्थ्यमन्यथा कर्तुं पारयति । तस्मादधर्मेणोत्पत्तिमता नेश्वरप्रभावादपि नित्येन भवितुं युक्तम् । न च स्वफलविरोधिना फलमप्रदाय विनंष्टुमपि शक्यम् । अतः क्षेत्रज्ञानां नियतिमलङ्घयतेश्वरेण नाधर्मः शक्योऽनधिष्ठातुम् । तस्मात्कारुणिकोऽयं वस्तुस्वभावमनुविधीयमानो धर्माधर्मसहकारी जगद्वैचित्र्यं विधत्त इति ।

यदुक्तं प्रतिषेधजातमकर्मनिमित्ते शरीरसर्गे तत्सर्वं प्रसज्यत इति ॥ २१ ॥

इतीश्वरोपादानताप्रकरणम् ॥ ५ ॥

भा०—अपर इदानीमाह—

अनिमित्ततो * भावोत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् ॥ २२ ॥

अनिमित्ता शरीराद्युत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् । कण्टकस्य तैक्ष्ण्यं पर्वतधातूनां चित्रता ग्राव्णः श्लक्ष्णता निर्निमित्तं चोपादानं दृष्टं तथा शरीरसर्गोऽपीति ॥ २२ ॥

फलस्य कार्यस्य कर्माभावेऽनिष्पत्तेः । तत्तत्पुरुषोपभोगसाधनत्वात्तत्कर्मजन्यत्वमिति स्फोरणाय पुरुषेति । समाधत्ते—तदिति । कर्मणाऽपि तत्कारितत्वादीश्वरकारितत्वादचेतनस्य चेतनाधिष्ठितस्यैव जनकत्वादिति भावः ॥ २१ ॥

इतीश्वरोपादानताप्रकरणम् ॥ ५ ॥

वृ०—यदि च कार्याणामाकस्मिकत्वं तदा न परमाण्वादीनामुपादानत्वम् । न चेश्वरस्य निमित्तत्वमत आकस्मिकत्वनिराकरणमारभते । तत्र पूर्वपक्षसूत्रम् । अनिमित्तत इति प्रथमान्तात्तसिल् । अनिमित्ता भावोत्पत्तिरित्यर्थः । भावेति स्पष्टार्थम् । घटाद्युत्पत्तिर्न कारणनियम्या, उत्पत्तित्वात्कण्टकतैक्ष्ण्याद्युत्पत्तिवत् । यद्वा घटादिकं न सकारणकं भावत्वात्कण्टकतैक्ष्ण्यादिवत् । तैक्ष्ण्यं संस्थानविशेषः । आदिपदान्मयूरचित्रादिपरिग्रहः । तदकारणकमेवेत्याशयः ॥ २२ ॥

---

* कण्टकादीनां संस्थानभेदवतां निमित्तादर्शनेनानिमित्ततां मन्वानस्तेनैव दृष्टान्तेन शरीरादीनामपि संस्थानवतामनिमित्ततां मन्वानः पूर्वपक्षयति—अनिमित्तत इति । सिद्धान्ते तु शरीरकण्टकादीनां निमित्तवत्त्वमेव । तथाहि यथा शरीरं पक्षभूतं तथैव कण्टकादयोऽपि पक्षभूता एव । तथा च प्रयोगः-शरीरकण्टकादयः सनिमित्तकाः संस्थानवत्त्वात्पटवत् । एवं च पक्षैकदेशे कण्टके व्यभिचारो दुर्वचः । तथा सति सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्गः सर्वत्र तस्य सुलभत्वादिति बोध्यम् ।

अनिमित्तनिमित्तत्वान्नानिमित्ततः ॥ २३ ॥

भा०—अनिमित्ततो भावोत्पत्तिरित्युच्यते यतश्चोत्पद्यते तन्निमित्तम् । अनिमित्तस्य निमित्तत्वान्नानिमित्ताभावोत्पत्तिरिति ॥ २३ ॥

निमित्तानिमित्तयोरर्थान्तरभावादप्रतिषेधः ॥ २४ ॥

भा०—अन्यद्धि निमित्तमन्यच्च निमित्तप्रत्याख्यानम् । न च प्रत्याख्यानमेव प्रत्याख्येयम् । यथाऽनुदकः कमण्डलुरिति नोदकप्रतिषेध उदकं भवतीति । * स खल्वयं वादोऽकर्मनिमित्तः शरीरादिसर्ग इत्येतस्मान्न भिद्यते । अभेदात्तत्प्रतिषेधेनैव प्रतिषिद्धो वेदितव्य इति ॥ २४ ॥

इत्याकस्मिकत्वप्रकरणम् ॥ ६ ॥

वृ०—एकदेशी भ्रान्तो दूषयति—अनिमित्तत इति हेतुपञ्चमीनिर्देशादनिमित्तस्यैव निमित्तत्वात्कथमनिमित्तत इति ॥ २३ ॥

वृ०—दूषयति—अनिमित्तस्य निमित्तस्य चार्थान्तरभावाद्भेदादुक्तः प्रतिषेधो न युक्तः । अनिमित्तस्य निमित्ता(त्त्वा)संभवात् । शरीरस्याकर्मनिमित्तत्वदूषणेनैव च तद्दूषितप्रायमित्याशयेन न दूषितमिति । नव्यास्तु सूत्रद्वयमेवं व्याचक्षते—समाधत्तेऽनिमित्तेति । अनिमित्तस्यानिमित्तत्वसाधकस्य निमित्तत्वादनिमित्तत्वानुमितिजनकत्वादनिमित्तत इति व्याहतम् । अनिमित्तत्वानुमितिजनकानभ्युपगमेऽनिमित्तत्वं न सिध्येदिति । कण्टकतैक्ष्ण्यादिकमपि नानिमित्तकम् । अदृष्टविशेषसहकृतैरणुभिस्तदुत्पादनादिति हृदयम् । दोषान्तरमाह—निमित्तेति । इदमत्र निमित्तमिदमनिमित्तमिति प्रतीत्या तयोर्भेदसिद्धेर्निमित्तप्रतिषेधो न युक्तः । इतरथा च सार्वलौकिकी प्रतीतिर्नोपपद्येतेति भावः ॥ २४ ॥

इत्याकस्मिकत्वप्रकरणम् ॥ ६ ॥

---

* ननु कस्मात्पुनः पूर्वपक्षः स्वयमेव सूत्रकारेण न निराकृत इत्याशङ्क्याऽऽह—स खल्विति ।

भा०—अन्ये तु मन्यन्ते—

सर्वमनित्यमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वात् ॥ २५ ॥

किमनित्यं नाम । यस्य कदाचिद्भावस्तदनित्यम् । उत्पत्तिधर्मकमनुत्पन्नं नास्ति विनाशधर्मकं चाविनष्टं नास्ति । किं पुनः सर्वम् । भौतिकं च शरीरादि, अभौतिकं च बुद्ध्यादि । तदुभयमुत्पत्तिविनाशधर्मकं विज्ञायते । तस्मात्तत्सर्वमनित्यमिति ॥ २५ ॥

नानित्यतानित्यत्वात् ॥ २६ ॥

भा०—यदि तावत्सर्वस्यानित्यता नित्या तन्नित्यत्वान्न सर्वमनित्यम् । अथानित्या तस्यामविद्यमानायां सर्वं नित्यमिति ॥ २६ ॥

तदनित्यत्वमग्नेर्दाह्यं विनाश्यानुविनाशवत् ॥ २७ ॥

भा०—तस्या अनित्यताया अप्यनित्यत्वम् । कथम् । यथाऽग्निर्दाह्यं विनाश्यानुविनश्यति एवं सर्वस्यानित्यता सर्वं विनाश्यानुविनश्यतीति ॥ २७ ॥

वृ०—सर्वस्यैवानित्यत्वे नाऽऽत्मादेरपि नित्यत्वं स्यादतः सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् । तत्र प्रमेयत्वमनित्यत्वव्याप्यं न वेति संशये पूर्वपक्षसूत्रम् । अनित्यं विनाशि उत्पत्तिमतो विनाशधर्मकत्वात् । उत्पत्तिमत्त्वं चाऽऽकाशादेरपि मेयत्वात्सिद्धमिति भावः । तेन परमते तत्र नासिद्धिः । यद्वोत्पत्तिविनाशधर्मकत्वादुत्पत्तिविनाशधर्मकाणां मानसिद्धत्वात्तद्भिन्नमप्रमाणकमिति हृदयम् । परे तु अनित्यत्वं कादाचित्कत्वमुत्पत्तिधर्मकत्वाद्विनाशधर्मकत्वादिति हेतुद्वये तात्पर्यमित्याहुः ॥ २५ ॥

वृ०—दूषयति—उत्पत्तिमत्त्वं न विनाशित्वसाधकमनित्यताया ध्वंसस्य नित्यत्वादविनाशित्वात्तत्र व्यभिचारात् ॥ २६ ॥

वृ०—आक्षिपति—तस्या अनित्यताया अप्यनित्यत्वम् । यथाऽग्निर्दाह्यस्येन्धनादेर्विनाशानन्तरं स्वयमपि नश्यति न तु दाह्योन्मज्जनं तथा घटादेरपि नाशो नश्यति न घटाद्युन्मज्जनं ध्वंसध्वंसस्यापि प्रतियोगिध्वंसत्वात् । ध्वंसप्रागभावानाधारकालस्य प्रतियोग्यधिकरणत्वमिति व्याप्तेरप्रयोजकत्वान्नोन्मज्जनमित्यन्ये ॥ २७ ॥

---

१ क. ग. ध. °र्मकमवि° ।

नित्यस्याप्रत्याख्यानं यथोप-
लब्धि व्यवस्थानात् ॥ २८ ॥

भा०—अयं खलु वादो नित्यं प्रत्याचष्टे नित्यस्य च प्रत्याख्यानमनुपपन्नम्। कस्मात्। यथोपलब्धि व्यवस्थानात्। यस्योत्पत्तिविनाशधर्मकत्वमुपलभ्यते प्रमाणतस्तदनित्यम्। यस्य नोपलभ्यते तद्विपरीतम्। न च परमसूक्ष्माणां भूतानामाकाशकालदिगात्ममनसां तद्गुणानां च केषांचित्सामान्यविशेषसमवायानां चोत्पत्तिविनाशधर्मकत्वं प्रमाणत उपलभ्यते*। तस्मान्नित्यान्येतानीति ॥ २८ ॥

इति सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ७ ॥

भा०—अयमन्य एकान्तः—

सर्वं नित्यं पञ्चभूत+नित्यत्वात् ॥ २९ ॥

भूतमात्रमिदं सर्वं तानि च नित्यानि भूतोच्छेदानुपपत्तेरिति ॥ २९ ॥

वृ०—समाधत्ते—नित्यस्य नित्यत्वविशिष्टस्य नित्यत्वस्य न प्रत्याख्यानमिति फलितम्। यथोपलब्धि उपलब्धयनतिक्रमेण तथा च धर्मिग्राहकमानेन कालयसहकृतेनाऽऽकाशादेर्नित्यत्वव्यवस्थापनादिति ॥ २८ ॥

इति सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ७ ॥

वृ०—सर्वनित्यत्वे न प्रेत्यभावादिसिद्धिरतस्तन्निराकरणप्रकरणम्। तत्राऽऽक्षेपसूत्रम्। सर्वं नित्यं भूतत्वात्प्रमेयत्वाद्वा तत्र दृष्टान्तप्रदर्शनाय पञ्चभूतनित्यत्वादित्युक्तम्। तेन परमाण्वाकाशदृष्टान्तता लभ्यते ॥ २९ ॥

---

* सर्वस्य पक्षत्वे हि परमाण्वाकाशादिषु हेत्वभावेन भागासिद्धिः। कस्यचित्पक्षत्वे सिद्धसाधनमिति भावः। + पञ्चभूतात्मकं खल्वेतद्धि घटादिकार्यमुपलभ्यते। व्यपदिशन्ति हि घटो मृद्, शरीरं भूरिति। भूतानि च नित्यानि तेषामुच्छेदस्य नैयायिकैरनभ्युपगमात्। तेन भूतात्मनां घटादीनां नित्यतेति पूर्वपक्षः।

नोत्पत्ति*विनाशकारणोपलब्धेः ॥ ३० ॥

भा०—उत्पत्तिकारणं चोपलभ्यते विनाशकारणं च तत्सर्वनित्यत्वे व्याहन्यत इति ॥ ३० ॥

त+ल्लक्षणावरोधादप्रतिषेधः ॥ ३१ ॥

भा०—यस्योत्पत्तिविनाशकारणमुपलभ्यत इति मन्यसे न तद्भूतलक्षणहीनमर्थान्तरं गृह्यते भूतलक्षणावरोधाद्भूतमात्रमिदमित्ययुक्तोऽयं प्रतिषेध इति ॥ ३१ ॥

नो×त्पत्तितत्कारणोपलब्धेः ॥ ३२ ॥

भा०—कारणसमानगुणस्योत्पत्तिः कारणं चोपलभ्यते । न चैतदुभयं नित्यविषयम् । न चोत्पत्तितत्कारणोपलब्धिः शक्या प्रत्याख्यातुम् । न चाविषया काचिदुपलब्धिः । उपलब्धिसामर्थ्यात्कारणेन समानगुणं कार्यमुत्पद्यत इत्यनुमीयते स खलूपलब्धेर्विषय इति । एवं च तल्लक्षणावरोधोपपत्तिरिति । +उत्प-

---

वृ०—समाधत्ते–सर्वनित्यत्वं न युक्तम् । घटादीनामुत्पत्तिविनाशकारणानां कपालसंयोगमुद्गरपातादीनामुपलब्धेः । तथा चोत्पादविनाशावावश्यकाविति ॥ ३० ॥

वृ०—पुनः सांख्य आह—उक्तप्रतिषेधो न नित्यस्य परमाण्वादेर्यल्लक्षणं भूतत्वादि घटादौ तदवरोधात्तत्सत्त्वात् । तथा चोत्पादादिप्रत्ययो भ्रान्त इति भावः ॥ ३१ ॥

वृ०—दूषयति–अनित्यत्वनिषेधो न युक्तः । उत्पत्तेस्तत्कारणात्तत्प्रमापकादुपलब्धेः । तथा चोत्पादविनाशप्रतीतेः प्रामाणिकत्वान्न तन्निषेधः । इतरथा

---

* अयं भावः—भूतेभ्यो भौतिकानि भिन्नानि । नहि परमसूक्ष्माः परमाणवो गोघटादयः । परमाणुत्वे तेषामतीन्द्रियत्वे सर्वाग्रहणप्रसङ्गात् । ग्रहणाग्रहणविरुद्धधर्मयोगादन्ये भौतिका भूतेभ्यः । तथा च तेषामुत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेर्न नित्यत्वं भूतनित्यत्वेऽपीति । + भूतसारूप्येण तादात्म्यं मन्यमानः पुनरपि पूर्वपक्षवाद्याह—तल्लक्षणेति । × भूतसारूप्यं गोघटादीनां भूतकार्यत्वेऽप्युपपद्यमानं न भूतात्मकत्वमवगमयतीत्याशयवानाह—नोत्पत्तीति । + अपि च यद्युत्पत्तिविनाशौ भावानां न वस्तुसन्तौ, कथं प्रेक्षावतामभिमतोत्पत्तिकारणेऽनभिमतविनाशकारणे च तदर्थिनां प्रवृत्तिरित्याह—उत्पत्तीति ।

त्तिविनाशकारणमयुक्तस्य ज्ञातुः प्रयत्नो दृष्ट इति । प्रसिद्धश्चावयवी तद्धर्मा, उत्पत्तिविनाशधर्मा चावयवी सिद्ध इति ।

शब्दकर्मबुद्ध्यादीनां चाव्याप्तिः । पञ्चभूतनित्यत्वात्तल्लक्षणावरोधाच्चेत्यनेन शब्दकर्मबुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाश्च न व्याप्तास्तस्मादनेकान्तः* ।

स्वप्नविषयाभिमानवन्मिथ्योपलब्धिरिति चेद्भूतोपलब्धौ तुल्यम् ।
यथा स्वप्ने विषयाभिमान एवमुत्पत्तिकारणाभिमान इति । एवं चैतद्भूतोपलब्धौ तुल्यं पृथिव्याद्युपलब्धिरपि स्वप्नविषयाभिमानवत्प्रसज्यते ।

पृथिव्याद्यभावे सर्वव्यवहारविलोप इति चेत्तदितरत्र समानम् ।
उत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धिविषयस्याप्यभावे सर्वव्यवहारविलोप इति सोऽयं नित्यानामतीन्द्रियत्वादविषयत्वाच्चोत्पत्तिविनाशयोः स्वप्नविषयाभिमानवदित्यहेतुरिति ॥ ३२ ॥

भा०—अ+वस्थितस्योपादानस्य धर्ममात्रं निवर्तते धर्ममात्रमु×प-

कादाचित्कत्वप्रतीत्यनुपपत्तेः । न चाऽऽविर्भावात्तदुपपत्तिः । तस्यैवानित्यत्वे सर्वनित्यत्वव्याघातात् । विवेचयिष्यते चेदं स्पष्टतरमुपरिष्टात् ॥ ३२ ॥

वृ०—उत्पादविनाशप्रत्ययस्य भ्रान्तत्वं स्यादित्याशङ्क्याऽऽह—सार्वलौ-

---

* अव्यापकश्चानेकान्त उक्तः । पक्षो हि सर्वं नित्यमिति । तस्मिन्नस्य सत्त्वासत्त्वाभ्यामनेकान्तः । अनेकः सत्त्वासत्त्वलक्षणोऽन्तोऽस्येत्यनेकान्त इति भावः ।

+ तदेवं सांख्यानां मतमपास्य स्वायंभुवानां मतं दूषयति—अवस्थितस्येति ।

× त्रिविधः खल्वयं धर्मिणः परिणामो धर्मलक्षणावस्थारूपः । तद्यथा—सुवर्णं धर्मि तस्य परिणामो वर्धमानरुचकादिः । धर्मस्य तु लक्षणपरिणामोऽनागतादिः । यदा खल्वयं सुवर्णकारो वर्धमानकं भङ्क्त्वा रुचकमारचयति तदा वर्धमानको वर्तमानलक्षणं हित्वाऽतीतलक्षणमापद्यते । रुचकस्तु अनागतलक्षणं हित्वा वर्तमानतामापद्यते । वर्तमानतामापन्न एव तु रुचको नवपुराणभावमापद्यमानोऽवस्थापरिणामवान्भवति । नवपुराणावस्था च, वर्तमानलक्षणाश्रया लक्षणपरिणामाः । सोऽयं त्रिविधः परिणामो धर्मिणः । धर्मलक्षणावस्थाश्च धर्मिणो भिन्नाश्चाभिन्नाश्च । तथा च धर्मभेदाच्चानित्यत्वेन नित्या भेदाच्चोत्पत्तिविनाशविषयत्वमित्युभयमुपपन्नमिति बोध्यम् ।

जायते स चोत्पत्तिविनाशयोर्विषयः। यच्चोपजायते तत्प्रागप्युपजननादस्ति यच्च निवर्तते तन्निवृत्तमप्यस्तीति। एवं च सर्वस्य नित्यत्वमिति—

न व्यवस्था*नुपपत्तेः ॥ ३३ ॥

अयमुपजन इयं निवृत्तिरिति व्यवस्था नोपपद्यत उपजातनिवृत्तयोर्विद्यमानत्वात्। अयं धर्म उपजातोऽयं निवृत्त इति सद्भावाविशेषादव्यवस्था। इदानीमुपजननिवृत्ती नेदानीमिति कालव्यवस्था नोपपद्यते सर्वदा विद्यमानत्वात्। अस्य धर्मस्योपजननिवृत्ती नास्येति व्यवस्थानुपपत्तिरुभयोरविशेषात्। अनागतोऽतीत इति कालव्यवस्थानुपपत्तिर्वर्तमानस्य सद्भावलक्षणत्वात्। अविद्यमानस्याऽऽत्मलाभ उपजनो विद्यमानस्याऽऽत्महानं निवृत्तिरित्येतस्मिन्सति नैते दोषाः। तस्माद्यदुक्तं प्रागप्युपजनादस्ति निवृत्तं चास्ति तदयुक्तमिति ॥ ३३ ॥

इति सर्वनित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ८ ॥

किञ्च प्रमात्वेन सिद्धस्यापि भ्रमत्वे शङ्कायां प्रमाभ्रमव्यवहारविलोपः स्यादित्यर्थः ॥ ३३ ॥

इति सर्वनित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ८ ॥

---

* उपजनापाययोः स्वरूपतः कालतो विशेषतश्च संबन्धितोऽन्यमतत्वादितश्च व्यवस्थानुपपत्तेरित्यर्थः। अयं भावः—न तावद्भेदाभेदौ परस्परपरिहारव्यवस्थितधर्मावेकत्र समवेतः। तस्मादुपजनापायव्यवस्थायै भेदं धर्मलक्षणावस्थानां धर्मिण इच्छता तेषामनित्यत्वमभ्युपेयम्। सांख्यवत्सत्कार्याभ्युपगमेन तु नित्यत्वव्यवस्थापने यन्निवर्तते तन्निवृत्तमप्यस्तीति ब्रुवाणो भवान्प्रष्टव्यो भवति। किं पूर्वमुपलब्धं पश्चान्नोपलभ्यत आहोस्विदभिव्यक्तमनभिव्यक्तं भवत इति। आद्ये तस्यापूर्वविशेषोत्पादः पूर्वविशेषध्वंसोऽभ्युपेय इति व्याघातः। अन्त्येऽपि असत्यावभिव्यक्त्यनभिव्यक्ती भवत इति पूर्वोक्तदोषानिवृत्तिरिति।

भा०—अयमन्य एकान्तः—

सर्वं पृथग्भावलक्षणपृथक्त्वात् ॥ ३४ ॥

सर्वं नाना न कश्चिदेको भावो विद्यते । कस्मात् । भावलक्षणपृथक्त्वात् । भावस्य लक्षणमभिधानं येन लक्ष्यते भावः स समाख्याशब्दस्तस्य पृथग्विषयत्वात् । सर्वो भावसमाख्याशब्दः समूहवाची । कुम्भ इति संज्ञाशब्दो गन्धरसरूपस्पर्शसमूहे बुध्नपार्श्वग्रीवादि*समूहे च वर्तते । निदर्शनमात्रं चेदमिति ॥ ३४ ॥

नानेकलक्षणैरेकभावनिष्पत्तेः ॥ ३५ ॥

भा०—अनेकविधलक्षणैरिति मध्यमपदलोपी समासः । गन्धादिभिश्च गुणैर्बुध्नादिभिश्चावयवैः संबद्ध एको भावो निष्पद्यते । गुणव्यतिरिक्तं च द्रव्यमवयवातिरिक्तश्चावयवीति विभक्तन्यायं चैतदुभयमिति ॥ ३५ ॥

भा०—अथापि—

लक्षणव्यवस्थानादेवाप्रतिषेधः ॥ ३६ ॥

न कश्चिदेको भाव इत्ययुक्तः प्रतिषेधः । कस्मात् । लक्षण-

वृ०—अथ प्रसङ्गात्सर्वपृथक्त्वप्रकरणम् । तत्र पूर्वपक्षसूत्रम् । सर्वं वस्तु पृथङ्नाना लक्ष्यतेऽनेनेति लक्षणं समाख्या तस्याः पृथक्त्वं पृथगर्थकत्वम् । तथा च प्रयोगः—घटादिः समूहरूपो वाच्यत्वात्सेनावनादिवत् । अतीन्द्रिये गगनादौ मानाभावादात्मनः शरीरानतिरेकाद्गुणकर्मणोराश्रयाभेदाद्विशेषसमवाययोर्मानाभावादभावस्य तुच्छत्वाच्च व्यभिचारः । यद्वा घटादिकं स्वस्मादपि पृथग्भावलक्षणानां गन्धरसादीनां तत्तदवयवादीनां च पृथक्त्वात् घटादेश्च तदभेदादिति भावः ॥ ३४ ॥

वृ०—समाधत्ते—अनेकलक्षणैरनेकस्वरूपै रूपरसादिभिस्तत्तदवयवैश्च विशिष्टस्यैकस्यैव भावस्य निष्पत्तेरुत्पत्तेरित्यर्थः । तथा चैकस्य धर्मिणः प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धत्वात् । तस्य च चाक्षुषत्वरासनत्वादिविरुद्धधर्माध्यस्तरूपरसाद्यात्मकत्वाभावादवयवानां च कारणत्वात्कार्यकारणयोरभेदासंभवाच्च न तत्तदात्मकत्वं घटादेः संभवतीति भावः ॥ ३५ ॥

वृ०—हेतुमाह—लक्षणस्वार्थाज्ञानानां घटपटादीनां व्यवस्थानाद्व्यवस्थित-

---

* तथा च प्रयोगः—कुम्भशब्दोऽनेकविषय एकपदत्वात्सेनाशब्दवदिति ।

व्यवस्थानादेव। यदिह लक्षणं भावस्य संज्ञाशब्दभूतं तदेकस्मिन्व्यवस्थितं यं कुम्भमद्राक्षं तं स्पृशामि यं चाऽस्प्राक्षं तं पश्यामीति, नाणुसमूहो गृह्यत इति। अणुसमूहे चागृह्यमाणे यद्गृह्यते तदेकमेवेति।

अथाप्येतदनूक्तं नास्त्येको भावो यस्मात्समुदायः। एकानुपपत्तेर्नास्त्येव समूहः। नास्त्येको भावो यस्मात्समूहे भावशब्दप्रयोगः। एकस्य चानुपपत्तेः समूहो नोपपद्यते। एकसमुच्चयो हि समूह इति व्याहतत्वादनुपपन्नं नास्त्येको भाव इति। यस्य प्रतिज्ञायते समूहे भावशब्दप्रयोगादिति हेतुं ब्रुवता स एवाभ्यनुज्ञायते। एकसमुच्चयो हि समूह इति। समूहे भावशब्दप्रयोगादिति च समूहमाश्रित्य प्रत्येकं समूहिप्रतिषेधो नास्त्येको भाव इति। सोऽयमुभयतो व्याघाताद्यत्किंचनवाद इति ॥ ३६ ॥

इति सर्वपृथक्त्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ९ ॥

भा०—अयमपर एकान्तः—

सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः ॥ ३७ ॥

यावद्भावजातं तत्सर्वमभावः। कस्मात्। भावेष्वितरेतराभाव-

त्वादेवाप्रतिषेधः। पृथक्त्वव्यवस्थापनं नेत्यर्थः। कपालसमवेतद्रव्यत्वादिकं हि घटादेर्लक्षणं कपाले घट इत्यादिप्रतीतिसिद्धम्। न चेदं समूहात्मकत्वे संभवति। एवं लक्षणस्य घटादिस्वरूपस्यायमहमद्राक्षं स्पृशामीति प्रत्यक्षेण व्यवस्थितत्वात्परमाणोश्चाप्रत्यक्षत्वाच्च तत्संभवः। किं च समूहलक्षणव्यवस्थितेरेव नोक्तं युक्तम्। समूहो हि नानाव्यक्तिसमुदायः। स चानेकव्यक्तेरनभ्युपगमे सिध्यतीति भावः ॥ ३६ ॥

इति सर्वपृथक्त्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ९ ॥

वृ०—सर्वशून्यत्वेन कार्यकारणभावासंभव इति तन्निराकरणप्रकरणमारभते। तत्र ज्ञानविषयत्वमभावत्वव्याप्यं न वेति संशये पूर्वपक्षसूत्रम्। सर्वं विवादप-

---

१ क. चाऽस्प्राक्षं तं।

सिद्धेः । असन्गौरश्वात्मनाऽनश्वो गौः, असन्नश्वो गवात्मनाऽगौः, असन्नश्वो गवात्मनाऽगौरश्व इत्यसत्प्रत्ययस्य प्रतिषेधस्य च भावशब्देन सामानाधिकरण्यात्सर्वमभाव* इति ॥ ३७ ॥

भा०—प्रतिज्ञावाक्ये पदयोः प्रतिज्ञाहेत्वोश्च व्याघातादयुक्तम् । अनेकस्याशेषता सर्वशब्दस्यार्थो भावप्रतिषेधश्चाभावशब्दस्यार्थः । पूर्वं सोपाख्यमुत्तरं निरु+पाख्यम् । तत्र समुपाख्यायमानं कथं निरुपाख्यमभावः स्यादिति । न जात्वभावो निरुपाख्योऽनेकतयाऽशेषतया शक्यः प्रतिज्ञातुमिति । सर्वमेतदभाव इति चेद्यदिदं सर्वमिति मन्यसे तदभाव इति एवं चेदनिवृत्तो व्याघातः । अनेकमशेषं चेति नाभावप्रत्ययेन शक्यं भवितुम् । अस्ति चायं प्रत्ययः सर्वमिति । तस्मान्नाभाव इति । प्रतिज्ञाहेत्वोश्च व्याघातः—सर्वभावप्रतिषेधः प्रतिज्ञा, भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति हेतुः, भावेष्वितरेतराभावमनुज्ञायाऽऽश्रित्य चेतरेतराभावसिद्ध्या सर्व-

---

दयभावस्तुच्छं तत्र प्रत्यक्षं मानमाह—भावेष्विति । भावत्वाभिमतेषु घटादिषु अभावत्वसिद्धेः, घटः पटो नेत्यादिप्रतीत्या सर्वेषामभावत्वसिद्धेः॥ ३७ ॥

वृ०—सिद्धान्तसूत्रम् । भावानां पृथिव्यादीनां स्वभावस्य गन्धादेः सत्त्वा-

---

* अयं भावः—प्रमाणादयः खल्वमी परस्परानात्मतयाऽसदिति प्रत्ययस्य नञश्च गोचरा अनुभूयन्ते । अतस्तद्वाचिनां शब्दानां तत्सामानाधिकरण्यम् । तथा च प्रयोगः—प्रमाणादयोऽसन्त उक्तसामानाधिकरण्यादनुत्पन्नप्रध्वस्तपटवत् । अपि चामी भावा नित्या अनित्या वा । आद्ये नित्यस्य सर्वसामर्थ्यरहितस्यासत्त्वमापद्यते । नहि नित्यं वस्तु सर्वसामर्थ्यरहितं क्वचिद्दृष्टम् । अनित्यत्वे तु विनाशस्वभावाश्चेद्द्वितीयादिक्षणेष्विव प्रथमक्षणेऽपि न स्युः । प्रथमक्षणे सत्त्वे वा नामी विनाशस्वभावाः । अतत्स्वभावत्वे वा क्षणान्तरेऽपि न नश्येयुः । न खलु नीलं स्वकारणादुपजातं जातु कारणसहस्रैरपि पीतं कर्तुं पार्येत इति विनाशस्वभावकत्वमकामेनापि अनित्यानामेषितव्यम् । तस्माद्भावानां शून्यतैव पारमार्थिकी । कल्पितया तु वस्तुसत्तया सन्त इव भासन्त इति । + न ह्यत्यन्तासन्निरुपाख्यं सर्वमिति वा भाव इति वाऽभिमानस्य गोचरः । असद्वाऽनिर्वचनीयं वा न ख्यातिगोचरः । अपि तु सदेव सदन्तरात्मना । तथा च कुतोऽत्यन्तासतः कल्पनागोचरत्वमपीति भावः ।

---

१ क. 'सिद्धे स° ।

मभाव इत्युच्यते। यदि सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति नोपपद्यते। अथ भावेष्वितरेतराभावसिद्धिः सर्वमभाव इति नोपपद्यते। सूत्रेण चाभि*संबन्धः—

न स्वभावसिद्धेर्भावानाम् ॥ ३८ ॥

न सर्वमभावः। कस्मात्। स्वेन भावेन सद्भावाद्भावानाम्। स्वेन धर्मेण भावा भवन्तीति प्रतिज्ञायते। कश्च स्वो धर्मो भावानाम्। द्रव्यगुणकर्मणां सदादिसामान्यं द्रव्याणां क्रियावदित्येवमादिर्विशेषस्पर्शपर्यन्ताः पृथिव्या इति च प्रत्येकं चानन्तो भेदः सामान्यविशेषसमवायानां च विशिष्टा धर्मा गृह्यन्ते सोऽयमभावस्य निरुपाख्यत्वात्संप्रत्यायकोऽर्थभेदो न स्यात्। अस्ति त्वयम्। तस्मान्न सर्वमभाव इति। अथवा न स्वभावसिद्धेर्भावानामिति। स्वरूपसिद्धेरिति गौरिति प्रयुज्यमाने शब्दे जातिविशिष्टं द्रव्यं गृह्यते नाभावमात्रम्। यदि च सर्वमभावो गौरित्यभावः प्रतीयेत गोशब्देन चाभाव उच्येत, यस्मात्तु गोशब्दप्रयोगे द्रव्यविशेषः प्रतीयते नाभावस्तस्मादयुक्तमिति। अथवा न स्वभावसिद्धेरिति। असन्गौरश्वात्मनेति गवात्म+ना कस्मान्नोच्यते। अवचनाद्गवात्मना गौरस्तीति स्वभावसिद्धिः। अनश्वोऽश्व इति वाऽगौर्गौरिति वा कस्मान्नोच्यते। अवचनात्स्वेन रूपेण विद्यमानता द्रव्यस्येति विज्ञायते।

अव्यतिरेकप्रतिषेधे च भावानामसत्प्रत्ययसामानाधि=करण्यं यथा न सन्ति कुण्डे बदराणीति। संयोगादिसंबन्धो व्यतिरेको-

---

* नोपपद्यत इति संबध्यते। उक्तरीत्या पूर्वसूत्रस्यार्थो नोपपद्यत इति स्वयं प्रतिपाद्य सूत्रकारोऽपि पूर्वसूत्रसंबन्धो नोपपद्यत इति प्रतिपादयतीति बोधयन्नाह—सूत्रेण चेति।
+यथा 'अश्वात्मनाऽसन्गौः' इत्युच्यते तथा 'गवात्मनाऽसन्गौः' इति कस्मान्नोच्यत इत्यर्थः।
= सर्वे हि भिन्नस्वभावा भावाः। भिन्नत्वं च तेषामन्यापेक्षम्। तथाहि—नीलं भिन्नं पीताद्यपेक्षया, न तु स्वभावतः। एवं ह्रस्वत्वदीर्घत्वे परापरत्वे पितापुत्रादयः परापेक्षा द्रष्टव्याः। यच्च परापेक्षं तद्भाविकं न। यथा जपाकुसुमापेक्षः स्फटिकस्यारुणिमेत्याक्षेपः।

ऽऽत्मव्यतिरेकोऽभेदः कथं स्वात्मा (?) । असन्गौरश्वात्मनाऽश्वो गौरिति च गवाश्वयोरव्यतिरेकः प्रतिषिध्यते गवाश्वयोरेकत्वं नास्तीति । तस्मिन्प्रतिषिध्यमाने भावेन गवा सामानाधिकरण्यमसत्प्रत्यय-स्यासन्गौरश्वात्मनेति यथा न सन्ति कुण्डे बदराणीति । कुण्डे बदरसंयोगे प्रतिषिध्यमाने सद्भिरसत्प्रत्ययस्य सामानाधिकर-ण्यमिति ॥ ३८ ॥

न स्वभाव*सिद्धिरापेक्षिकत्वात् ॥ ३९ ॥

भा०—अपेक्षाकृतमापेक्षिकं ह्रस्वापेक्षाकृतं दीर्घं दीर्घापेक्षाकृतं ह्रस्वं न स्वेनावस्थितं किंचित् । कस्मात् । अपेक्षासामर्थ्यात् । तस्मान्न स्वभावसिद्धिर्भावानामिति ॥ ३९ ॥

व्याहतत्वादयुक्तम् ॥ ४० ॥

भा०—यदि ह्रस्वापेक्षाकृतं दीर्घं किमिदानीमपेक्ष्य ह्रस्वमिति गृह्यते । अथ दीर्घापेक्षाकृतं ह्रस्वं दीर्घमनापेक्षिकम् । एवमितरेतराश्रययो-रेकाभावेऽन्यतराभावादुभयाभाव इति अपेक्षाव्यवस्थाऽनुप-पन्ना । स्वभावसिद्धावसत्यां समयोः परिमण्डलयोर्वा द्रव्ययो-रापेक्षिके दीर्घत्वह्रस्वत्वे कस्मान्न भवतः । अपेक्षायामनपेक्षायां

देश सिद्धेः । न हि तुच्छस्य गन्धरूपादिकं सत्त्वेन प्रतीतिर्वा संभवति ॥ ३८ ॥

वृ०—पुनः शङ्कते—नहि सर्वेषां भावानामेकः स्वभावः संभवति । आपे-क्षिकत्वाद्भिन्नत्वात् । भिन्नस्य स्वभावत्वे स्वस्मादपि भेदापत्तेः । यद्वेतरसापेक्ष-त्वादेतदपेक्षयाऽयं नीलतर एतदपेक्षया ह्रस्व इति प्रतीतेः । यच्च सापेक्षं तदवस्तु जपासापेक्षं स्फटिकारुण्यम् ॥ ३९ ॥

वृ०—समाधत्ते—सापेक्षत्वस्य तुच्छत्वव्याप्तेर्व्याहतत्वादसिद्धत्वात् । न वा घटादेः सापेक्षत्वं संभवति । किं च सापेक्षत्वं सापेक्षं न वा । आद्ये तस्य

---

* सर्वे हि भिन्नस्वभावा भावाः । भिन्नत्वं च तेषामन्यापेक्षम् । तथाहि—नीलं भिन्नं पीताद्यपेक्षया, न तु स्वभावतः । एवं ह्रस्वत्वदीर्घत्वे परापरत्वे पितापुत्रादयः परापेक्षा द्रष्टव्याः । यच्च परापेक्षं तद्वास्तविकं न । यथा जपाकुसुमापेक्षः स्फटिकस्यारुणिमेत्याक्षेपः ।

---

१ क. °ति दीर्घापे'

च द्रव्ययोर्भेदः । यावती द्रव्ये अपेक्षमाणे तावती एवानपेक्षमाणे नान्यतरत्र भेदः । आपेक्षिकत्वे तु सत्यन्यतरत्र विशेषोपजनः स्यादिति ।

किमपेक्षासामर्थ्यमिति चेद्द्वयोर्ग्रहणेऽतिशयग्रहणोपपत्तिः । द्वे द्रव्ये पश्यन्नेकत्र विद्यमानमतिशयं गृह्णाति तद्दीर्घमिति व्यवस्यति । यच्च हीनं गृह्णाति तद्ध्रस्वमिति व्यवस्यतीति । एतच्चापेक्षासामर्थ्यमिति ॥ ४० ॥

इति सर्वशून्यतानिराकरणप्रकरणम् ॥ १० ॥

भा०—अथेमे संख्यैकान्ताः—सर्वमेकं सदविशेषात् * । सर्वं द्वेधा नित्यानित्य+भेदात् । सर्वं त्रेधा ज्ञाता ज्ञानं ज्ञेयमिति । सर्वं चतुर्धा प्रमाता प्रमाणं प्रमेयं प्रमितिरिति । एवं यथासंभवमन्येऽपीति तत्र परीक्षा—

तुच्छत्वान्न साधकत्वम् । अन्त्ये तस्यैव सत्यत्वात्कुतः सर्वशून्यत्वमिति भावः ॥ ४० ॥

इति सर्वशून्यतानिराकरणप्रकरणम् ॥ १० ॥

वृ०—अथ संख्यैकान्तवादनिराकरणप्रकरणम् । तत्र भाष्यम्—' अथेमे संख्यैकान्ताः सर्वमेकं सदविशेषात् । सर्वं द्वेधा नित्यानित्यभेदात् । सर्वं त्रेधा

---

* अयं भावः—न तावदयं नामरूपप्रपञ्चः प्रकाशाद्भिन्नः सन्प्रकाशितुमर्हति जडस्य स्वयंप्रकाशासंभवात् । न च प्रकाशयोगात्प्रकाशत इति वाच्यम् । आन्तरेण प्रकाशेनास्य प्रपञ्चस्य योगासंभवात् । ननु विषयविषयिभावः संबन्ध इति चेन्न । अकिंचित्करस्य प्रकाशस्य विषयित्वासंभवात् । न चायमर्थे ज्ञानरूपं फलं जनयतीति वाच्यम् । अतीतानागतयोरर्थयोस्तदसंभवात् । तस्माज्ज्ञानाद्भिन्नस्य नामरूपप्रपञ्चस्य न प्रकाशसंभव इति ज्ञानस्यैव विवर्तः प्रपञ्चः । एवं च प्रपञ्चस्य मायिकत्वेन मायायाश्च ब्रह्मज्ञाननिवर्त्यत्वाद्ब्रह्मणश्चैकत्वादद्वैतसिद्धिरिति । + नहि नित्यानित्याभ्यामन्यो राशिरस्ति यमाश्रित्य पदार्थास्त्रित्वादिके व्यवतिष्ठेरन् ।

---

१ ख. °कान्तवादाः स° ।

संख्यैकान्तासिद्धिः कारणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥ ४१ ॥

यदि साध्यसाधनयोर्नानात्वमेकान्तो न सिध्यति व्यतिरेकात् । अथ साध्यसाधनयोरभेदः । एवमप्येकान्तो न सिध्यति साधनाभावात् । नहि तमन्तरेण कस्यचित्सिद्धि*रिति ॥ ४१ ॥

न कारणावयवभावात् ॥ ४२ ॥

भा०—न संख्यैकान्तानामसिद्धिः । कस्मात् । कारणस्यावयव + भावात् । अवयवः कश्चित्साधनभूत इत्यव्यतिरेकः । एवं द्वैतादीनामपीति ॥ ४२ ॥

निरवयवत्वादहेतुः ॥ ४३ ॥

भा०—कारणस्यावयवभावादित्यहेतुः । कस्मात् । सर्वमेकमित्यनप-

ज्ञाता ज्ञेयं ज्ञानमिति । सर्वं चतुर्धा प्रमाता प्रमाणं प्रमेयं प्रमितिरिति । एवं यथासंभवमन्येऽपीति, तत्र यथा नित्यत्वानित्यत्वलक्षणधर्माभ्यां द्वैधं तथा सत्त्वेनैकमिति स्पष्टोऽर्थः । परे त्वेवं व्याचक्षते—एकमित्यद्वैतवादः । तथा च ब्रह्मैवैकं निर्विशेषं सत्यं सर्वमन्यन्मिथ्या । यद्वा सर्वं प्रपञ्चजातमेकं द्वैतशून्यं सदविशेषात्, घटः सन्पटः सन्निति प्रतीतेर्घटाभिन्नसदभिन्नपटस्य घटाभेदसिद्धेः । श्रुतिरपि—एकमेवाद्वयं ब्रह्म, नेह नानाऽस्ति किंचनेत्यादि । अन्येऽपीत्यनेन रूपसंज्ञासंस्कारवेदनानुभवाः पञ्च स्कन्धा इति सौत्रान्तिका इत्यादिसमुच्चयः । एतेष्वाक्षेपेषु सिद्धान्तसूत्रम् । संख्यैकान्ता न सिध्यन्ति कारणस्य प्रमाणस्यानुपपत्तेः । उपपत्तौ वा न संख्यैकान्तः साधनस्य साध्यातिरिक्तस्यापेक्षितत्वात् ॥ ४१ ॥

वृ०—आक्षिपति—न संख्यैकान्तस्यासिद्धिः । कारणस्य प्रमाणस्यावयवभावादुक्तस्यैकदेशत्वादवयवावयविनोश्च भेदाभावः ॥ ४२ ॥

वृ०—दूषयति—उक्तो हेतुर्न युक्तः सर्वस्यैव पक्षत्वेनावशिष्टस्याभावात्पक्षैकदेशस्य हेतुत्वासंभवादिति भावः । श्रुतिस्तु ब्रह्मैक्यपरेत्येतच्च नासम्भ्यं

---

* अयमाशयः—अनवयवेन सर्वं चेदेकं द्वेधा त्रेधा चतुर्धा वेति प्रतिज्ञातार्थस्तर्हि तद्व्यतिरिक्तं साधनं वाच्यम् । नहि साध्यमेव साधनं भवति । तथा च साधनस्य व्यतिरेकान्न संख्यैकान्तसिद्धिरिति । + एकस्य द्व्यादीनां वा कश्चिदेकदेशः साधनम् । तथा च न संख्यान्तरं नापि साधनाभाव इति भावः ।

वर्णेन प्रतिज्ञाय कस्यचिदेकत्वमुच्यते तत्र व्यपवृक्तोऽवयवः साधनभूतो * नोपपद्यते । एवं द्वैतादिष्वपीति । ते खल्विमे संख्यैकान्ता विशेष+कारितस्यार्थविस्तारस्य प्रत्याख्यानेन वर्तन्ते । प्रत्यक्षानुमानागमविरोधान्मिथ्यावादा भवन्ति । अथाभ्यनुज्ञानेन वर्तन्ते समानधर्मकारितोऽर्थसंग्रहः विशेषकारितश्चार्थभेद इत्येवमेकान्तत्वं जहतीति । ते खल्वेते तत्त्वज्ञानप्रविवेकार्थमेकान्ताः × परीक्षिता इति ॥ ४३ ॥

इति संख्यैकान्तवादनिराकरणप्रकरणम् ॥ ११ ॥

भा०—प्रेत्यभावानन्तरं फलं तस्मिन्—

सद्यः कालान्तरे च फलनिष्पत्तेः संशयः ॥ ४४ ॥

पचति दोग्धीति सद्यः फलमोदनपयसी । कृषति वपतीति कालान्तरे फलं सस्याधिगम इति । अस्ति चेयं क्रिया—अग्निहोत्रं

रोचते सत्त्वेनैवयस्य नित्यानित्यभेदाद्द्वैविध्यादेश्चाभ्युपगतत्वादनित्यस्याप्यनुमानस्य नित्यानित्यत्वसाधकत्वे विरोधाभावात् । कथमितरथा षट्पदार्थी सप्तपदार्थी च सिध्येदिति । तस्मादद्वैतवादनिराकरणपरत्व एव प्रकरणं संगच्छत इति संक्षेपः ॥ ४३ ॥

इति संख्यैकान्तवादनिराकरणप्रकरणम् ॥ ११ ॥

वृ०—अथावसरतः फले परीक्षणीये संशयमाह—पाकादिक्रियायाः सद्यःफलकत्वस्य कृष्यादेः कालान्तरफलकत्वस्य दर्शनादग्निहोत्रहवनादेर्हिंसादेर्वा

---

* यदि साध्यस्य कश्चिदवयवो भवेत्तर्हि न संख्यैकान्तः स्यात् । परं तु सर्वमेकमित्येतस्मिन्प्रतिज्ञातेऽर्थे न किंचिद्व्यावर्तते यतस्तत्साधनं स्यादित्यर्थः । + वककोटरपाण्यादिविशेषकारितो योऽर्थविशेषः स्थाणुपुरुषादिस्तत्प्रत्याख्यानेनेत्यर्थः । × अद्वैतत्वादिष्वेकान्तेषु प्रेत्यभावो न तात्त्विको भवेत् । अपि तु काल्पनिकः । न केवलः प्रेत्यभावोऽपि तु षोडशापि पदार्थास्तथा । तस्मादेतेषां यत्तत्त्वज्ञानं तत्प्रविवेकेन ज्ञानप्रविवेक इति तदर्थमेते संख्यैकान्ताः परीक्षिता इति भावः ।

जुहुयात्स्वर्गकाम इति । एतस्याः फले संशयः ॥ ४४ ॥

न + सद्यः कालान्तरोपभोग्यत्वात् ॥ ४५ ॥

भा०—स्वर्गः फलं श्रूयते तच्च भिन्नेऽस्मिन्देहे[1] देहभेदादुत्पद्यत इति न सद्यो ग्रामादिकानामारम्भफलमिति ॥ ४५ ॥

फलं सांपरकं कालान्तरीणं वेति संशयः ॥ ४४ ॥

वृ०—तत्रैहिककीर्त्यकीर्त्यादीनामेव फलत्वसंभवे नादृष्टादिकल्पनमिति पूर्वपक्षे सिद्धान्तसूत्रम् । कालान्तरोपभोग्यत्वेन प्रतिपादनादित्यर्थः । स्वर्गो हि फलं श्रूयते । स च दुःखासंभिन्नसुखम् । न चैहिकं सुखं तथा । एवं हिंसादेस्तत्तन्नरकोपभोगः फलं श्रूयते । न चेह तत्संभव इति भावः ॥ ४५ ॥

+ ननु कर्मानन्तरं दुःखं लोकगौरवादिकं चोपलभ्यते प्रशंसन्ति हि लौकिका धार्मिकोऽयं साधुतम इति । तत्किमेतदेव ' अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः ' इत्यादेः फलमाहोस्विदामुष्मिकं स्वर्गादीति । तत्र स्वर्गादिफलत्वे कर्मणः स्वरूपेणाकरणत्वाच्चिरानिर्वृत्ते तस्मिंस्तदुत्पत्तेरपूर्वकल्पनायां च प्रधानाङ्गापूर्वाणि भूयांसि कल्पनीयानि । न हि तान्युत्पन्नमात्राणि फलं जनयन्ति । अतस्तत्सहकार्यन्तराणि कल्पनीयानीत्यदृष्टकल्पनागौरवात्तदनन्तरं दृष्टफलबाधनाच्च नास्याऽऽमुष्मिकं फलं स्वर्गादि । किंतु अनन्तरदृश्यमानमेव । तत्रापि दुःखफलत्व उपदेशव्याघाताल्लोके गौरवलाभादिकमेव फलम् । तच्च सुखहेतुतया स्वर्गादिफलहेतुत्वेनोच्यते । दृष्टो हि सुखहेतौ स्वर्गपदप्रयोगः । यथा—चन्दनं स्वर्गः सूक्ष्माणि वासांसि स्वर्ग इतीति चेत् । अत्र ब्रूमः—स्वर्गपदस्य तावत् 'यन्न दुःखेन संभिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् । अभिलाषोपनीतं च तत्सुखं स्वःपदास्पदम् ' । इति अर्थवादतः सुखं प्रति वाचकत्वमवधारितम् । न च तद्वाचकत्वेनैव चन्दनादौ तत्प्रयोगोपपत्तावनेकार्थत्वकल्पना युक्ता । यथाऽऽहुः—अन्याय्यश्चानेकार्थत्वमिति । तस्मान्मुख्योऽयं स्वर्गशब्द उक्तभेदे सुखे । तथा च स्वर्गकाम इत्यत्र मुख्यार्थसंभवे नोपचारितार्थता युक्ता । न चानेकार्थकल्पनाभयान्मुख्यार्थपरित्यागो न्याय्यः । प्रमाणसिद्धे नियोगपर्यनुयोगानुपपत्तेः । यथाऽऽहुः—श्रुतसिद्ध्यर्थमश्रुतोपलब्धौ यत्नवता भवितव्यम् । न तु श्रुतशैथिल्यमादरणीयम् । तथा—प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपि । न चानन्तरदृश्यमानं लोकगौरवादि क्षेमाद्यनुष्ठानफलम् । अपि तु तदुपलम्भफलम् । अदाम्भिकानां प्रच्छन्नमनुतिष्ठतामपि लोके गौरवादेरभावात् । तस्मादुच्यते न सद्य इति ।

---

१ ग. घ. °हे परदे° ।

कालान्तरेणानिष्पत्तिर्हेतुविनाशात् ॥ ४६ ॥

भा०—ध्वस्तायां प्रवृत्तौ प्रवृत्तेः फलं न कारणमन्तरेणोत्पत्तुमर्हति । न खलु वै विनष्टात्कारणात्किंचिदुत्पद्यत इति ॥ ४६ ॥

प्राङ्निष्पत्तेर्वृक्षफलवत्तत्स्यात् ॥ ४७ ॥

भा०—यथा फलार्थिना वृक्षमूले सेकादि परिकर्म क्रियते तस्मिंश्च प्रध्वस्ते पृथिवीधातुरब्धातुना संगृहीत आन्तरेण तेजसा पच्यमानो रसद्रव्यं निर्वर्तयति स द्रव्यभूतो रसो वृक्षानुगतः पाकविशिष्टो व्यूहविशेषेण संनिविशमानः पर्णादि फलं निर्वर्तयति एवं परिषेकादि कर्म चार्थवत्, न च विनष्टात्फलनिष्पत्तिस्तथा प्रवृत्त्या संस्कारो धर्माधर्मलक्षणो जन्यते स जातो निमित्तान्तरानुगृहीतः कालान्तरे फलं निष्पादयतीति । उक्तं चैतत्पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिरिति ॥ ४७ ॥

भा०—तदिदं प्राङ्निष्पत्तेर्निष्पद्यमानम्—

नासन्न सन्न सदसत्सदसतोर्वैधर्म्यात् ॥ ४८ ॥

प्राङ्निष्पत्तेर्निष्पत्तिधर्मकं नासत्, उपादाननियमात् । कस्यचिदुत्पत्तये किंचिदुपादेयं न सर्वं सर्वस्येत्यसद्भावे नियमो नोपपद्यत इति । न सत्, प्रागुत्पत्तेर्विद्यमानस्योत्पत्तिरनुपपन्नेति । न सदसत्, सदसतोर्वैधर्म्यात् । सदित्यर्थाभ्यनुज्ञा, असदित्यर्थप्र-

---

वृ०—शङ्कते—कालान्तरेण तत्तत्कर्मणः फलं न संभवति हेतोस्तत्कर्मणो विनाशात् ॥ ४६ ॥

वृ०—समाधत्ते—स्वर्गादिनिष्पत्तेः प्राक्तद्द्वारं स्यात् । दृष्टान्तमाह—वृक्षफलवत् । यथा मूलसेकादिनाशेऽपि तदधीनावयवोपचयादिद्वारबलेन फलोत्पत्तिस्तथा प्रकृतेऽपि यागादिनाशेऽपि तज्जन्यादृष्टरूपद्वारसत्त्वान्न स्वर्गाद्युत्पत्तिविरोधः ॥ ४७ ॥

वृ०— ननु कार्यकारणभाव एव न विचारसह इत्याशङ्कते—प्राङ्निष्पत्तेरित्यनुवर्तते । फलमित्यध्याहर्तव्यम् । तथा चोत्पत्तेः प्राक् फलं नासत् । असत उत्पत्तौ शशशृङ्गादेरुत्पत्तिः स्यात् । स्याच्च सिकतादावपि तैलम् ।

निषेधः, एतयोर्व्याघातो वैधर्म्यं व्याघातादव्यतिरेकानुपपत्तिरिति ॥ ४८ ॥

प्रागुत्पत्तेरुत्पत्तिधर्मकमसदित्यद्धा
कस्मादुत्पाद*व्ययदर्शनात् ॥ ४९ ॥

॥ ४९ ॥

भा०—यत्पुनरुक्तं प्रागुत्पत्तेः कार्यं नासदुपादाननियमादिति—

बुद्धिसिद्धं तु + तदसत् ॥ ५० ॥

इदमस्योत्पत्तये समर्थं न सर्वमिति प्रागुत्पत्तेर्नियतकारणं कार्यं बुद्ध्या सिद्धमुत्पत्तिनियमदर्शनात् । तस्मादुपादाननियमस्योपपत्तिः । सति तु कार्ये प्रागुत्पत्तेरुत्पत्तिरेव नास्तीति ॥५०॥

न वा सत् । सत उत्पत्तिविरोधात् । अत एव न सदसत् । सदसतोः सत्त्वासत्त्वलक्षणवैधर्म्यात् ॥ ४८ ॥

वृ०—समाधत्ते-उत्पत्तिधर्मकमुत्पत्तिधर्मकत्वेनोपलभ्यमानं पटादिकमुत्पत्तेः प्रागसदिति अद्धातत्त्वम् । उत्पादनाशयोः प्रमितत्वात् । इदानीं घट उत्पन्न इदानीं घटो विनष्ट इति प्रत्ययात् । सतस्तु नोत्पत्तिसंभव उत्पन्नपुनरुत्पादप्रसङ्गात् । यद्यपि नाशस्य तत्र हेतुत्वं तथाऽप्यनुत्पन्नमात्रस्य नाशायोगादुत्पादसाधकत्वेन नाश उक्तः ॥ ४९ ॥

वृ०—असत उत्पत्तौ नियमो न स्यादित्यत्राऽऽह—तत्कार्यमसत्प्रागभावप्रतियोगिबुद्धिसिद्धं बुद्ध्या विषयीकृतम् । तथाहि—इह तन्तुषु पटो भविष्यतीति ज्ञात्वा कुविन्दः प्रवर्तते न तु पटोऽस्तीति ज्ञात्वा । तथा सति सिद्धत्वेन ज्ञात इच्छाभावात्प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । सिकतादौ पटो भविष्यतीति न ज्ञायते, किंतु न भविष्यतीति ज्ञायत एव । कुत इति चेदनुभवमपृच्छः । किं च त्वन्मतेऽपि कुतो न ज्ञायते । तत्र पटाभावादिति चेत्कथमिदं निरणायि । पटात्पूर्वं तन्तुसिकतयोस्तुल्यत्वात् । तन्तुत्वेनाऽऽश्रयतेति चेत्तन्तुत्वेन कारणतेत्येवं स्यात्प्रवृत्त्यनुरोधात् ॥ ५० ॥

---

* यथा नित्यस्वरूपायाश्चितिशक्तेर्नोत्पादो नापि व्यय एवं फलस्यापि नित्यस्य तौ स्यातामिति भावः । + तदसद्धि कार्यमनेनैव कारणेन जन्यते नान्येनेत्यनुमानबुद्धिसिद्धमेवेत्यर्थः ।

आ*श्रयव्यतिरेकाद्वृक्षफलोत्पत्तिवदित्यहेतुः ॥ ५१ ॥

भा०—मूलसेकादि परिकर्म फलं चोभयं वृक्षाश्रयम्, कर्म चेह शरीरे फलं चामुत्रेत्याश्रयव्यतिरेकादहेतुरिति ॥ ५१ ॥

+प्रीतेरात्माश्रयत्वादप्रतिषेधः ॥ ५२ ॥

भा०—प्रीतिरात्मप्रत्यक्षत्वादात्माश्रया तदाश्रयमेव कर्म धर्मसंज्ञितं धर्मस्याऽऽत्मगुणत्वात्। तस्मादाश्रयव्यतिरेकानुपपत्तिरिति ॥५२॥

न पुत्रपशुस्त्रीपरिच्छदहिरण्यान्नादिफलनिर्देशात् ॥ ५३ ॥

भा०—पुत्रादिफलं निर्दिश्यते न प्रीतिः, ग्रामकामो यजेत, पुत्रकामो यजेतेति। तत्र यदुक्तं प्रीतिः फलमित्येतदयुक्तमिति ॥ ५३ ॥

तत्संबन्धात्फलनिष्पत्तेस्तेषु × फलवदुपचारः ॥ ५४ ॥

भा०—पुत्रादिसंबन्धात्फलं प्रीतिलक्षणमुत्पद्यत इति पुत्रादिषु फल-

---

वृ०—नन्वस्तु हेतुफलाभावस्तथाऽपि वृक्षफलवदिति दृष्टान्तवैधर्म्यासाद्दृष्टसिद्धिरित्याशयेन शङ्कते—प्राङ्निष्पत्तेर्वृक्षफलवदित्यहेतुः। कुतः। आश्रयव्यतिरेकात्। येन कायेन कर्म कृतं तस्य नाशात्। वृक्षस्थले तु तस्य वृक्षस्य सत्त्वात्सलिलसेकादिकं परिकर्मोपयुज्यत इत्यभिमानः ॥ ५१ ॥

वृ०—समाधत्ते—आश्रयव्यतिरेकादिति हेतुर्न युक्तः। प्रीतेः सुखस्य स्वर्गिशरीरावच्छेदेन जायमानस्याऽऽत्मवृत्तित्वाद्यागादिसामानाधिकरण्यादित्यर्थः ॥ ५२ ॥

वृ०—क्वचित्सामानाधिकरण्यसंभवेऽपि सर्वत्र न तथेति शङ्कते—पुत्रादीनां फलनिर्देशात्सामानाधिकरण्यं न संभवतीति भावः ॥ ५३ ॥

वृ०—यद्यपि पुत्रादीनामैहिकफलत्वात्तत्राऽऽश्रयव्यतिरेकाभावाच्छङ्कैव न तथाऽपि यत्र जन्मान्तरीयधनादिकमपि फलं स्यात्तत्रापि नानुपपत्तिरित्याशयेनाऽऽह—तत्संबन्धात्पुत्रादिसंबन्धात्फलनिष्पत्तेः प्रीत्युत्पत्तेस्तेषु पुत्रादिषु फल-

---

* देहाद्यतिरिक्तमात्मानं नित्यं परलोकिनमविद्यमानं मन्यमान आह—आश्रयेति। + अस्त्यात्मा स्वर्गोपभोगसमर्थः शरीरव्यतिरिक्तः कर्तेत्युपपादितमित्याशयेनाह—प्रीतेरिति। × स्वर्गोऽपि तावत्स्वर्गतया न काम्यते किंतु भोग्यतया। एवं सति कैव कथा पुत्रादिष्वपि। तेऽपि भोग्यतयैव काम्यन्ते न तु स्वरूपं भोग्यमिति तत्साध्यं सुखं भोग्यम्। तस्मात्पुत्रादिसंबन्धात्सुखोत्पत्तेस्तेषु फलप्रयोग इति भावः।

वदुपचारः । यथाऽन्ने प्राणशब्दोऽन्नं वै प्राणा इति ॥ ५४ ॥

इति फलपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १२ ॥

भा०—फलानन्तरं दुःखमुद्दिष्टम् । उक्तं च 'बाधनालक्षणं दुःखमिति' (१।१।२१) तत्किमिदं * प्रत्यात्मवेदनीयस्य सर्वजन्तुप्रत्यक्षस्य सुखस्य प्रत्याख्यानमाहोस्विदन्यः कल्प इति । अन्य इत्याह । कथम् । न वै सर्वलोकसाक्षिकं सुखं शक्यं प्रत्याख्यातुम् । अयं तु जन्ममरणप्रबन्धानुभवनिमित्ताद्दुःखान्निर्विण्णस्य दुःखं जिहासतो दुःखसंज्ञाभावनोपदेशो दुःखहानार्थ इति । कया युक्त्या । सर्वे खलु सत्त्वनिकायाः सर्वाण्युत्पत्तिस्था+नानि सर्वः पुनर्भवो बाधनानुषक्तो दुःखसाहचर्याद्बाधनालक्षणं दुःखमित्युक्तम् । ऋषिभिर्दुःखसंज्ञाभावनमुपदिश्यते । अत्र च हेतुरुपादीयते—

वदुपचारः फलत्वेन व्यपदेशः । यथाऽन्नं वै प्राणिनां प्राणा इति ॥ ५४ ॥

इति फलपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १२ ॥

वृ०—अथ क्रमप्राप्तं दुःखं परीक्षणीयं तत्र च 'बाधनालक्षणं दुःखमिति' (१।१।२१) इत्युक्तम् । तदर्थस्तु दुःखत्वजातिमत्त्वमित्युक्तम् । तच्च शरीरादौ दुःखेऽव्याप्तमित्याशङ्क्याऽऽह—जननयोगाज्जन्म शरीरादिकं तदुत्प-

---

* भवतु बाधनालक्षणं दुःखमनुभूयमानं यत्त्विदं प्रत्यात्ममनुकूलवेदनीयं सुखं तत्कथं दुःखमनुभवविरोधात् । शरीरेन्द्रियबुद्धयश्च यदि दुःखहेतुतया दुःखं तर्हि सुखहेतुतया सुखमेव कस्मान्न भवन्ति । सेयमतिर्भीरुता सकललोकयात्राविरोधिनी । तस्मान्मांसार्थी यथा कण्टकाल्वुद्धस्य मांसमश्नन्ननर्थं कण्टकजन्यमाप्नोति एवं प्रेक्षावान्दुःखमुद्धृत्येन्द्रियादिसाधनं सुखं भोक्ष्यते । सन्ति चान्वयव्यतिरेकाभ्यां परिदृष्टसामर्थ्या विविधदुःखपरिवर्जनहेतव इत्यभिप्रायवान्पूर्वपक्षी गुडजिह्विकया संशयान इव पृच्छति किमिदमिति ।

\+ उत्पत्तिर्नाम सुखदुःखहेतुभूता विषयसंपत्तिः । तस्याः स्थानानि भुवनानि आ सत्यलोकादा चावीचेः । एवं च यदि दुःखपरिवर्जनेन सुखमुपादातुं शक्येत तर्हि तादृशमनुकूलवेदनीयं कः प्रेक्षावान्प्रजह्यात् । न च तादृशमस्ति सुखम् । सर्वस्य दुःखाविनाभाविनः केवलस्योपादातुमशक्यत्वात् । तस्मान्नेदं सुखस्य प्रत्याख्यानमपि तु सुख एव दुःखभावनमुपदिश्यत ऋषिणा ।

विविधबाधनायोगाद्दुःखमेव जन्मोत्पत्तिः ॥ ५५ ॥

जन्म जायत इति शरीरेन्द्रियबुद्धयः, शरीरादीनां च संस्थानविशिष्टानां प्रादुर्भाव उत्पत्तिः। विविधा च बाधना हीना मध्यमोत्कृष्टा चेति। उत्कृष्टा नारकिणां तिरश्चां तु मध्यमा मनुष्याणां तु हीना देवानां हीनतरा वीतरागाणां च। एवं सर्वमुत्पत्तिस्थानं विविधबाधनानुषक्तं पश्यतः सुखे तत्साधनेषु च शरीरेन्द्रियबुद्धिषु च दुःखसंज्ञा व्यवतिष्ठते। दुःखसंज्ञाव्यवस्थानात्सर्वलोकेष्वनभिरतिसंज्ञा भवति। अनभिरतिसंज्ञामुपासीनस्य सर्वलोकविषया तृष्णा विच्छिद्यते। तृष्णाप्रहाणात्सर्वदुःखाद्विमुच्यत इति। यथा विषयोगात्पयो विषमिति बुध्यमानो नोपादत्ते। अनुपाददानो मरणदुःखं नाऽऽप्नोति ॥ ५५ ॥

भा०—दुःखोद्देशस्तु न सुखस्य प्रत्याख्यानम्। कस्मात्—

न सुखस्यान्तरालनिष्पत्तेः[1] ॥ ५६ ॥

निष्पद्यते खलु बाधनान्तरालेषु सुखं प्रत्यात्मवेदनीयं शरीरिणां तदशक्यं प्रत्याख्यातुमिति ॥ ५६ ॥

भा०—अथापि—

बाधनानिवृत्तेर्वेदयतः पर्येषण[2]दोषादप्रतिषेधः ॥ ५७ ॥

सुखस्य दुःखोद्देशेनेति प्रकरणात्पर्येषणं प्रार्थनाविषयार्जनतृष्णा। पर्येषणस्य दोषो यदयं वेदयमानः प्रार्थयते तस्य प्रार्थितं

त्तिस्तत्संबन्धो विविधबाधनायोगाद्दुःखमिति व्यपदिश्यते न तु वास्तवमेव तद्दुःखम्। तथा च विविधदुःखानुषक्ततया हेयत्वार्थं दुःखमिति भावनीयमुपदिश्यते ॥ ५५ ॥

वृ०—ननु दुःखभावनेन किं सुखं प्रत्याख्यायते न चैतच्छक्यमत आह—
दुःखानां मध्ये सुखस्याप्युत्पत्तेस्तत्प्रत्याख्यानस्याशक्यत्वात् ॥ ५६ ॥

वृ०—ननु सुखदुःखसंबन्धाविशेषात्सुखभावनमेव किं नेष्यत इत्यत्राऽऽह—
दुःखभावनस्य न प्रतिषेधः वेदयतः सुखसाधनत्वं जानतः। पर्येषणदोषात्पर्ये-

---

१ क. ङ. च °त्तेः ॥ ५६ ॥ न खल्वयं दुःखोद्देशः सुखस्य प्रत्याख्यानम्। कस्मात्। सुखस्यान्तरालनिष्पत्तेः। नि°। २ ख. ग. °षणादो°।

न संपद्यते संपन्न वा विपद्यते न्यूनं वा संपद्यते [१]बहु प्रत्यनीकं वा संपद्यत इत्येतस्मात्पर्येषणदोषादनेकविधो मानसः संतापो भवति । एवं [२]वेदयतः पर्येषणदोषाद्बाधनाया अनिवृत्तिः । बाधनानिवृत्तेर्दुःखसंज्ञाभावनमुपदिश्यते । अनेन कारणेन दुःखं जन्म न तु सुखस्याभावादिति । अथाप्येतदनूक्तं कामं कामयमानस्य यदा कामः समृध्यति अथैनमपरः कामः क्षिप्रमेव प्रबाधते । * अपि चेदुदनेमिं समन्ताद्भूमिमिमां लभते सगवाश्वां न स तेन धनेन धनैषी तृप्यति किंतु सुखं धनकाम इति ॥ ५७ ॥

दुःखविकल्पे सुखाभिमानाच्च ॥ ५८ ॥

भा०—दुःखसंज्ञाभावनोपदेशः क्रियते । अयं खलु सुखसंवेदने व्यवस्थितः सुखं परमपुरुषार्थं मन्यते न सुखादन्यन्निःश्रेयसमस्ति । सुखे प्राप्ते चरितार्थः कृतकरणीयो भवति । मिथ्यासंकल्पात्सुखे तत्साधनेषु च विषयेषु संरज्यते । संरक्तः सुखाय घटते । घटमानस्यास्य जन्मजराव्याधिप्रायणानिष्टसंयोगेष्टवियोगप्रार्थितानुपपत्तिनिमित्तमनेकविधं यावद्दुःखमुत्पद्यते । तं दुःखविकल्पं सुखमित्यभिमन्यते । सुखाङ्गभूतं दुःखम् । न दुःखमनापाद्य शक्यं सुखमवाप्तुम् । तादर्थ्यात्सुखमेवेदमिति सुखसंज्ञोपहतप्रज्ञो जायस्व म्रियस्व संधावेति संसारं नातिवर्तते । तदस्याः सुखसंज्ञायाः प्रतिपक्षो दुःखसंज्ञाभावनमुपदिश्यते । दुःखानुषङ्गाद्दुःखं जन्मेति न सुखस्याभावात् । यद्येवं कस्माद्दुःखं जन्मेति नोच्यते । सोऽयमेवं वाच्ये यदेवमाह दुःखमेव जन्मेति

षणे सुखार्थप्रवर्तने दोषात् । सुखार्थप्रवर्तमानो हि अर्जनपालनादौ विविधाभिर्बाधनाभिरुपतप्यतेऽतो दुःखभावनं वैराग्यहेतुतयोपदिश्यते ॥ ५७ ॥

वृ०—ननु दुःखमनुभवतः स्वत एव निवृत्तिसंभवाद्दुःखभावनोपदेशो

* समन्तादुदनेमि यथा भवति तथा भूमिं लभत इति योजना ।

१ ग. °नोऽङ्कबेधनी° । २ ग. °धावतीति° ।

तेन सुखाभावं ज्ञापयतीति । जन्मविनिग्रहार्थीयो* वै खल्वयमे-
वञ्जब्दः । कथम् । न दुःखं जन्म स्वरूपतः किंतु दुःखोपचारात्।
एवं सुखमपीति । एतदनेनैव निवर्त्यते न तु दुःखमेव जन्मेति
॥ ५८ ॥

इति दुःखपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १३ ॥

भा०— दुःखोद्देशानन्तरमपवर्गः स प्रत्याख्यायते—

ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावः ॥ ५९ ॥

ऋणानुबन्धान्नास्त्यपवर्गः । जायमानो ह वै ब्राह्मणस्त्रिभि-
र्ऋणैर्ऋणवाञ्जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया
पितृभ्य इति ऋणानि । तेषामनुबन्धः स्वकर्मभिः संबन्धः ।
कर्मसंबन्धवचनाज्जरामर्यं वा एतत्सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ
चेति जरया ह एष तस्मात्सत्राद्विमुच्यते मृत्युना ह चेति ।

ऽर्थ इत्यत आह—दुःखस्य विविधः कल्पो यत्र तादृशे प्रतिषिद्धहिंसाभोजन-
मैथुनादौ प्रवृत्तिर्मा भूदित्ययमुपदेश इति भावः ॥ ५८ ॥

इति दुःखपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १३ ॥

वृ०— अथ क्रमप्राप्ततयाऽपवर्गः परीक्षणीयः । तत्र च तदर्थकप्रवृत्तिकाला-
भावात्तदभाव इति पूर्वपक्षयति— ऋणाद्यनुबन्धादपवर्गानुष्ठानकालाभावादप-
वर्गाभावः स्यात् । तथा च श्रूयते— ' जायमानो ह वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋण-
वाञ्जायते । ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यः, यज्ञेन देवेभ्यः, प्रजया पितृभ्यः ' इति ।
ऋषिभ्य ऋण्यृणेभ्यो ब्रह्मचर्येण मुच्यते । देवेभ्यो देवर्णेभ्यो यज्ञेन मुच्यते ।
प्रजयाऽपरयेन पितृऋणेभ्यो मुच्यते । ऋणापाकरणेनैव च जीवनापगमः ।

---

* जन्मविनिग्रहो जन्मविनिवृत्तिः स एवार्थोऽत्र वर्तत इति जन्मविनिग्रहार्थीयः,
यथा मत्वर्थीय इति । एवं च जन्म दुःखमेवेति भावयितव्यं न मनागपि सुखबुद्धिः
कर्तव्या, अनेकानर्थपरम्परापातेनापवर्गप्रत्यूहप्रसङ्गादिति भावः ।

---

१ ङ. °खोपदृशा° ।

ऋणानुबन्धादपवर्गानुष्ठानकालो नास्तीत्यपवर्गाभावः । क्लेशानुब-न्धान्नास्त्यपवर्गः । क्लेशानुबद्ध एवायं म्रियते । क्लेशानुबद्धश्च जायते । नास्य क्लेशानुबन्धविच्छेदो गृह्यते । प्रवृत्त्यनुबन्धान्ना-स्त्यपवर्गः । जन्मप्रभृत्ययं यावत्प्रायणं वाग्बुद्धिशरीरारम्भेणा-विमुक्तो गृह्यते । तत्र यदुक्तम् ' दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञा-नानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्गः ' (१ । १ । २) इति * तदनुपपन्नमिति ॥ ५९ ॥

भा०—अत्राभिधीयते । यत्तावदृणानुबन्धादिति ऋणैरिव ऋणैरिति—

प्रधानशब्दानुपपत्तेर्गुणशब्देनानुवादो निन्दाप्रशंसोपपत्तेः ॥ ६० ॥

ऋणैरिति नायं प्रधानशब्दः । यत्र खल्वेकः प्रत्यादेयं ददाति द्वितीयश्च प्रतिदेयं गृह्णाति तत्रास्य दृष्टत्वात्प्रधानमृणशब्दः । न चैतदिहोपपद्यते । प्रधानशब्दानुपपत्तेर्गुणशब्देनायमनुवाद ऋणै-रिव ऋणैरिति ।

प्रयुक्तोपमं चैतत्, यथाऽग्निर्माणवक इति । अन्यत्र दृष्टश्चाय-मृणशब्द इह प्रयुज्यते यथाऽग्निशब्दो माणवके । कथं गुणश-ब्देनानुवादः । निन्दाप्रशंसोपपत्तेः कर्मलोप ऋणीव ऋणादाना-न्निन्द्यते कर्मानुष्ठाने च ऋणीव ऋणदानात्प्रशस्यते ।

तथा च श्रूयते—' तत्सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च जरया ह वा एष तस्माद्विमुच्यते मृत्युना च ' इति । ऋणापाकरणमन्तरेण च न तत्र प्रवृत्तिः । तथा च स्मर्यते—' ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् । अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानो व्रजत्यधः ' । एवं क्लेशानुबन्धादपि । पुरुषो हि रागादिभि-स्तत्कर्माण्यारभमाणः क्लेशानुविद्ध एव दृश्यते तत्कथमपवर्गः । एवं प्रवृत्त्यनुब-न्धादपि । पुरुषो हि वाग्बुद्धिशरीरैस्तत्तत्कर्माण्यारभमाणो धर्माधर्मौ यावज्जी-वमुपार्जयन्कथमपवृज्यतामिति ॥ ५९ ॥

वृ०—समाधत्ते – जायमान इत्याद्यनुवादो हि प्रधानशब्दः । न हि जाय-मानः कर्मण्यधिक्रियते । तथा च भाष्यम्—यदा तु मातृतो जायते कुमा-

* तत्र ऋणत्र्यापाकरणेनैव वयःसमाप्तेर्मोक्षनिवेशक्षणो नास्तीत्यपवर्गाभाव इत्यर्थः । नानुच्छिन्ननिदानः संसारः शक्य उच्छेत्तुमिति भावः ।

जायमान इति गुणशब्दो विपर्ययेऽनधिकारात् ॥ जायमानो ह वै ब्राह्मण इति च शब्दो गृहस्थः संपद्यमानो जायमान इति। यदाऽयं गृहस्थो जायते तदा कर्मभिरधिक्रियते। मातृतो जायमानस्यानधिकारात् । यदा तु मातृतो जायते कुमारो न तदा कर्मभिरधिक्रियते। अर्थिनः शक्तस्य चाधिकारात् । अर्थिनः कर्मभिरधिकारः कर्मविधौ कामसंयोगस्मृतेः । अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इत्येवमादि। शक्तस्य च प्रवृत्तिसंभवात् । शक्तस्य कर्मभिरधिकारः प्रवृत्तिसंभवात् । शक्तः खलु विहिते कर्मणि प्रवर्तते नेतर इति।

उभयाभावस्तु प्रधानशब्दार्थे । मातृतो जायमाने कुमार उभयमर्थिता शक्तिश्च न भवतीति । न भिद्यते च लौकिकाद्वाक्याद्वैदिकं वाक्यं प्रेक्षापूर्वकारिपुरुषप्रणीतत्वेन । तत्र लौकिकस्तावदपरीक्षकोऽपि न जातमात्रं कुमारकमेवं ब्रूयादधीष्व यजस्व ब्रह्मचर्यं चरेति । कुत एव ऋषिरुपपन्नानवद्यवादुपदेशार्थेन प्रयुक्त उपदिशति। न खलु वै नर्तकोऽन्धेषु प्रवर्तते, न गायनो बधिरेष्विति। उपदिष्टार्थविज्ञानं चोपदेशविषयः । यश्चोपदिष्टमर्थं विजानाति तं प्रत्युपदेशः क्रियते । न चैतदस्ति जायमानकुमारक इति गार्हस्थ्यलिङ्गं च मन्त्रब्राह्मणं कर्माभिवदति। यच्च मन्त्रब्राह्मणं कर्माभिवदति तत्पत्नीसंबन्धादिना गार्ह*स्थ्यलिङ्गेनोपपन्नम् । तस्माद्गृहस्थोऽयं जायमानोऽभिधीयत इति।

रको न तदा कर्मभिरधिक्रियतेऽर्थिनः शक्तस्य चाधिकारादिति । जायमान इत्यनेन को वा व्यावर्तनीयः। न ह्यजातस्य प्रसक्तिरस्ति येनासौ व्यावर्तनीयः। तत्र भाष्यम्––जायमान इति गुणशब्दो विपर्ययेऽनधिकारादिति। तथा च जायमान इत्यनेनोपनीत उच्यते। तस्य ब्रह्मचर्यादावधिकारात्। अग्निहोत्रादौ गृहस्थस्याधिकारः। क्षौमे वसानो वाऽधीयतामिति श्रुतेः। एवमृणशब्दोऽपि न मुख्यः। न ह्यत्र प्रत्यादेयं कश्चन ददाति परंतु ऋणापाकरणवदाव-

---

* गार्हस्थ्यस्य लिङ्गं पत्नी यस्मिन्कर्मणि तत्तथोक्तम् ।

---

१ क. ख. एवमृणि° । ङ. एव ऋ° ।

अर्थित्वस्य चापरिणामे जरामर्यवादोपपत्तिः * । यावच्चास्य फलेनार्थित्वं न विपरिणमते न निवर्तते तावदनेन कर्मानुष्ठेयमित्युपपद्यते जरामर्यवादस्तं प्रतीति । जरया ह वेत्यायुषस्तुरीयस्य चतुर्थस्य प्रव्रज्यायुक्तस्य वचनं जरया ह वा एष एतस्माद्विमुच्यत इति । आयुषस्तुरीयं चतुर्थं प्रव्रज्यायुक्तं जरेत्युच्यते । तत्र हि प्रव्रज्या विधीयते । अत्यन्तसंयोगे जरया ह वेत्यनर्थकम् । अशक्तो विमुच्यत इत्येतदपि नोपपद्यते । स्वयमशक्तस्य बाह्यां शक्तिमाह—अन्तेवासी वा जुहुयाद्ब्रह्मणा स परिक्रीतः क्षीरहोता वा जुहुयाद्धनेन स परिक्रीत इति । अथापि विहितं वाऽनूद्येत कामाद्वाऽर्थः परिकल्प्येत विहितानुवचनं न्याय्यमिति । ऋणवानिवास्वतन्त्रो गृहस्थः कर्मसु प्रवर्तत इत्युपपन्नं वाक्यस्य सामर्थ्यम् । फलस्य हि साधनानि प्रयत्नविषयो न × फलम् ।

श्यकत्वख्यापनाय तथोक्तम् । लाक्षणिकशब्दप्रयोगे बीजमाह—निन्दाप्रशंसोपपत्तेः । ऋणानपाकरणतदपाकरणाभ्यामिवाग्निहोत्राद्यकरणतत्करणाभ्या

---

* तेन यदुक्तमृणापाकरणेन वयःपर्यवसानान्नास्ति मोक्षावसर इति तदपाकृतं भवति

\+ न तावज्जायमानो ह वा इत्यादिवाक्ये विधिविभक्तिरस्ति तेन सिद्धानुवादः स्वरसतः प्रतीयते । यदि तु तस्यार्थस्य सिद्धिर्वाक्यात्प्रमाणान्तराद्वा न कल्पेत ततो वचनानि त्वपूर्वत्वादिति न्यायेन विधित्वमस्य कल्पेत । सन्ति तु बहूनि तदर्थविधायकानि वाक्यानि विधिविभक्तिमन्तीति को जात्वस्येच्छामात्रेण विध्यर्थतां कल्पयेत् । तस्माद्विहितानुवचनमेव न्याय्यमिति जायमानशब्दो जघन्यवृत्तिरिति भावः ।

× अयमभिप्रायः—विधिर्हि स्वव्यापारे पुरुषं कर्तृतया नियुङ्क्ते । प्रयत्नश्चास्य व्यापारः । स च निर्विषयो न शक्यो निर्वर्तयितुमिति स्वविषयमपेक्षते । न चास्य साक्षात्फलं प्रयत्नविषयो भवितुमर्हति । तदुद्देशतामात्रेण तु भवेत् । न चैतावता प्रयत्नोऽस्य निर्वृणोति । यावदयं साक्षादभिनिर्वर्तनीयं न प्राप्नोति तदुपायश्चास्य साक्षादभिनिर्वर्तनीय इति फलोद्देशप्रवृत्तस्य पुरुषप्रयत्नस्य तदैवोपायो विषयः । स च बालस्यापि तदुपायमविदुषस्तत्र सामर्थ्यमस्ति । असमर्थश्चाकर्ता कथमेनं प्रयत्नेन व्याप्नुयात् । अव्याप्नुवंश्च कथमधिकारीति जायमानशब्दो जघन्यवृत्तिरेव न्याय्य इति सिद्धम् ।

---

१ क. ग. ङ. च. °चाविप° ।

तानि संपन्नानि फलाय कल्पन्ते । विहितं जायमानं विधीयते च जायमानं तेन यः संबध्यते सोऽयं जायमान इति ।

प्रत्यक्षविधानाभावादिति चेन्न प्रतिषेधस्यापि प्रत्यक्षविधानाभावादिति । प्रत्यक्षतो विधीयते गार्हस्थ्यं ब्राह्मणेन, यदि चाऽऽश्रमान्तरमभविष्यत्तदपि व्यधास्यत्प्रत्यक्षतः । प्रत्यक्षविधानाभावान्नास्त्याश्रमान्तरमिति । न प्रतिषेधस्य प्रत्यक्षविधानाभावात् । न प्रतिषेधोऽपि वै ब्राह्मणेन प्रत्यक्षतो विधीयते न सन्त्याश्रमान्तराणि एक एव गृहस्थाश्रम इति प्रतिषेधस्य प्रत्यक्षतोऽश्रवणादयुक्तमेतदिति ।

अधिकाराच्च * विधानं विद्यान्तरवत् । यथा शास्त्रान्तराणि स्वे स्वेऽधिकारे प्रत्यक्षतो विधायकानि नार्थान्तराभावादेवमिदं ब्राह्मणं गृहस्थशास्त्रं स्वेऽधिकारे प्रत्यक्षतो विधायकं नाऽऽश्रमान्तराणामभावादिति ।

ऋग्ब्राह्मणं चापवर्गाभिधाय्यभिधीयते । ऋचश्च ब्राह्मणानि चापवर्गाभिवादीनि भवन्ति । ऋचश्च तावत्—कर्मभिर्मृत्युमृषयो निषेदुः प्रजावन्तो द्रविणमिच्छमानाः । अथापरे ऋषयो मनीषिणः परं कर्मभ्योऽमृतत्वमानशुः । न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः । परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति । वेदाहमेतं पुरुषं महान्तमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् । तमेव विदित्वाऽति मृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय । अथ ब्राह्मणानि—त्रयो धर्मस्कन्धा यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन्सर्व एवैते पुण्यलोका भवन्ति ।

निन्दाप्रशंसे उपपद्येते । नचानुष्ठानकालाभावः । जरया विमुच्यत इत्युक्तेः । न च जरयाऽशक्तिरुपलक्ष्यते । अन्तेवासी वा जुहुयाद्ब्रह्मणा हि स परिक्रीत

---

* अस्य सूत्रत्वेनोल्लेखः क्वचिद्दृश्यते ।

---

१ क. ङ. च. कल्प्यन्ते । २ क. च. 'स्यत इ° ।

ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति[1] एतमेव प्रव्राजिनो लोकमभीप्सन्तः प्रव्रजन्तीति । अथो खल्वाहुः—काममय एवायं पुरुष इति स यथाकामो भवति तथा * क्रतुर्भवति यथा क्रतुर्भवति तथा तत्कर्म कुरुते यत्कर्म कुरुते तदभिसंपद्यत इति कर्मभिः संसरणमुक्त्वा प्रकृतमन्यदुपदिशन्ति—इति[2] नु कामयमानोऽथाऽकामयमानो योऽकामो निष्काम आत्मकामो भवति न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति, इहैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येतीति । तत्र यदुक्तमृणानुबन्धादपवर्गाभाव इत्येतदयुक्तमिति । ये चत्वारः पथयो देवयाना इति च चातुराश्रम्यश्रुतेरैकाश्रम्यानुपपत्तिः ॥६०॥

भा०—फलार्थिनश्चेदं ब्राह्मणं जरामर्यं वा एतत्सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ चेति कथम्—

समारोपणादात्मन्य+प्रतिषेधः ॥ ६१ ॥

प्राजापत्यामिष्टिं निरूप्य तस्यां सार्ववेदसं हुत्वाऽऽत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेदिति श्रूयते । तेन विजानीयुः प्रजावित्तलोकैषणाभ्यो व्युत्थितस्य निवृत्ते फलार्थित्वे समारोपणं विधीयत इति । एवं च ब्राह्मणानि सोऽन्यद्व्रतमुपाकरिष्यमाणो याज्ञवल्क्यो मैत्रेयीति होवाच प्रव्र×जिष्यन्वा अरेऽहमस्मात्स्थाना-

---

इत्यादिनाऽशक्तस्यापि विधानात् । तस्मादायुषश्चतुर्थो भागो जरेत्युच्यते । किं च जरामर्यवादः कामनाभिप्रायेण । तथा च भाष्यम्—अर्थित्वस्य चापरिणामे जरामर्यवादोपपत्तेरिति । अर्थित्वं कामना तदपरिणामे तद्नाशे कर्मकरणाभिप्रायेण जरामर्यवाद उपपद्यते ॥ ६० ॥

वृ०—ननु काम्यानां कामनाविरहेण त्यागसंभवेऽपि नित्यानां कथं त्यागः। श्रूयते हि यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादिति तत्राऽऽह—अपवर्गप्रतिषेधो न युक्तः। अग्नीनामात्मनि समारोपविधानात् । श्रूयते—प्राजापत्यामिष्टिं निरूप्य तस्यां

---

* क्रतुः संकल्पः। + आत्मन्यग्नीनां समारोपणादृणानुबन्धेनापवर्गस्याप्रतिषेधः । तदनेन च्छलेन प्रत्यक्षविधानं प्रव्रज्याया अपि दर्शितम् । × बृहदारण्यके तु-मैत्रेयीति होवाच याज्ञवल्क्य उद्यास्यन्वा अरेऽहमस्मात्स्थानादस्मि हन्त तेऽनया कात्यायन्याऽन्तं करवाणीति (२ । ४ । १) इत्युपलभ्यते ।

---

१ ख. घ. °न्ति का° । २ क. घ. °ति नु का° । ३ ख. ग. घ. ङ. °दनीय° ।

वृत्तिं हन्त तेऽनया कात्यायन्या सहान्तं करवाणीति। अथाप्युक्तानुशासनाऽसि मैत्रेयि एतावदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राजेति ॥ ६१ ॥

पात्रचयान्तानुपपत्तेश्च फलाभावः ॥ ६२ ॥

भा०—जरामर्यं च कर्मण्यविशेषेण कल्प्यमाने सर्वस्य पात्रचयान्तानि कर्माणीति प्रसज्यते। तत्रैषणाव्युत्थानं च श्रूयते—एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोक इति। ते ह स्म पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्तीति। एषणाभ्यश्च व्युत्थितस्य पात्रचयान्तानि कर्माणि नोपपद्यन्त इति। नाविशेषेण कर्तुः प्रयोजकफलं भवतीति। चातुराश्रम्यविधानाच्चेतिहासपुराणधर्मशास्त्रेष्वैकाश्रम्यानुपपत्तिः।

तदप्रमाणमिति चेन्न प्रमाणेन प्रामाण्याभ्यनुज्ञानात्। प्रमाणेन खलु ब्राह्मणेनेतिहासपुराणस्य प्रामाण्यमभ्यनुज्ञायते। ते वा खल्वेतेऽथर्वाङ्गिरस एतदितिहासपुराणमभ्यवदन्नितिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेद इति। तस्मादयुक्तमेतदप्रामाण्यमिति। अप्रामाण्ये च धर्मशास्त्रस्य प्राणभृतां व्यवहारलोपाल्लोकोच्छेदप्रसङ्गः। द्रष्टृ

सार्ववेदसं[1] हुत्वाऽऽत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेदिति। अत एव चत्वारः पथयो देवयाना इति चातुराश्रम्यश्रुतिरपि संगच्छते ॥ ६१ ॥

वृ०—नन्वग्निहोत्रस्याप्रतिबन्धकत्वेऽपि तत्फलस्वर्ग एवापवर्गप्रतिबन्धकः स्यादत आह—ज्ञानिनः फलस्य स्वर्गस्याभावः। अग्निहोत्रं हि पात्रचयान्तम्। पात्राण्यग्निहोत्रपात्राणि तेषां चयः प्रमीतस्य यजमानस्याङ्गेषु विन्यासो मुखे घृतपूर्णां स्रुचमिति क्रमेण भिक्षोस्तदनुपपत्तेस्तेन तत्परित्यागादग्निहोत्रफलाभावेऽपि ज्योतिष्टोमगङ्गास्नानादिहिंसादिफलानां प्रतिबन्धकत्वं स्यादतो हेत्वन्तरसमुच्चयाय चकार उपन्यस्तः। तथा च प्रारब्धातिरिक्तकर्मणां ज्ञानादेव क्षय इत्याशयः। श्रूयते हि तथा विद्वान्पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति। एवं क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे। स्मर्यते—ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथेति। इत्थं च कामनाशून्यस्य प्रजानुत्पादोऽपि नाप-

---

१ च. °संद्रक्षा°।

प्रवक्तृसामान्याच्चाप्रामाण्यानुपपत्तिः । य एव मन्त्रब्राह्मणस्य द्रष्टारः प्रवक्तारश्च ते खल्वितिहासपुराणस्य धर्मशास्त्रस्य चेति ।

विषयव्यवस्थानाच्च यथाविषयं प्रामाण्यम् । अन्यो मन्त्रब्राह्मणस्य विषयोऽन्यच्चेतिहासपुराणधर्मशास्त्राणामिति । यज्ञो मन्त्रब्राह्मणस्य, लोकवृत्तमितिहासपुराणस्य, लोकव्यवहारव्यवस्थानं धर्मशास्त्रस्य विषयः । तत्रैकेन सर्वं व्यवस्थाप्यत इति यथाविषयमेतानि प्रमाणानीन्द्रियादिवदिति ॥ ६२ ॥

भा०—यत्पुनरेतत्क्लेशानुबन्धस्याविच्छेदादिति—

सुषुप्तस्य स्वप्नादर्शने क्लेशाभावादपवर्गः ॥ ६३ ॥

यथा सुषुप्तस्य खलु स्वप्नादर्शने रागानुबन्धः सुखदुःखानुबन्धश्च विच्छिद्यते * तथाऽपवर्गेऽपीति । एतच्च ब्रह्मविदो मुक्तस्याऽऽत्मनो रूपमुदाहरन्तीति ॥ ६३ ॥

भा०—यदपि प्रवृत्त्यनुबन्धादिति—

न प्रवृत्तिः प्रतिसंधानाय हीनक्लेशस्य ॥ ६४ ॥

प्रक्षीणेषु रागद्वेषमोहेषु प्रवृत्तिर्न प्रतिसंधानाय । प्रतिसंधिस्तु

वर्गविरोधी । तथा च श्रूयते—एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोक इति ते ह स्म पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थाय भिक्षाचर्यं चरन्तीति । अन्ये तु फलाभावः फलस्य मुमुक्षून्प्रति अग्निहोत्रादौ प्रयोजकत्वाभावस्तथा सति भिक्षूणामपि पात्रचयान्तं स्यादित्यर्थ इत्याहुः ॥ ६२ ॥

वृ०—क्लेशानुबन्धं दूषयति—स्वप्नादर्शनकाले सुषुप्तस्य यथा हेत्वभावेन दुःखाभावस्तथाऽपवर्गेऽपि रागाद्यभावेन दुःखाभावः स्यात् ॥ ६३ ॥

वृ०—प्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावं दूषयति—क्लिश्यन्तेऽनेनेति क्लेशो

---

* एतावांस्तु मुक्तावस्थायां विशेषः—यदस्यां क्लेशवासनाऽपि नास्ति । सुषुप्तावस्थायां प्रलयावस्थायां च क्लेशविच्छेदेऽपि तद्वासनाऽस्तीति ।

---

१ क. ग. च. °र्य । चरन्ति° ।

पूर्वजन्मनिवृत्तौ पुनर्जन्म । तच्चादृष्टकारितम् । तस्यां प्रहीणायां पूर्वजन्माभावे जन्मान्तराभावोऽप्रतिसंधानमपवर्गः ।

कर्मवैफल्यप्रसङ्ग इतिचेन्न कर्मविपाकप्रतिसंवेदनस्याप्रत्याख्यानात् । पूर्वजन्मनिवृत्तौ पुनर्जन्म न भवतीत्युच्यते न तु कर्मविपाकप्रतिसंवेदनं प्रत्याख्यायते सर्वाणि पूर्वकर्माणि ह्यन्ते जन्मनि विपच्यन्त इति ॥ ६४ ॥

न क्लेशसंततेः स्वाभाविकत्वात् ॥ ६५ ॥

भा०—नोपपद्यते क्लेशानुबन्धविच्छेदः । कस्मात् । क्लेशसंततेः स्वाभाविकत्वात् । अनादिरियं क्लेशसंततिः । न चानादिः शक्य उच्छेत्तुमिति ॥ ६५ ॥

भा०—अत्र कश्चित्परीहारमाह—

प्रागुत्पत्तेरभावानित्यत्वस्वाभाविकेऽप्यनित्यत्वम् ॥ ६६ ॥

यथाऽनादिः प्रागुत्पत्तेरभाव उत्पन्नेन भावेन निवर्त्यत एवं स्वाभाविकी क्लेशसंततिरनित्येति ॥ ६६ ॥

अणुश्यामतानित्यत्ववद्वा ॥ ६७ ॥

भा०—अपर आह—यथाऽनादिरणुश्यामताऽथ चाग्निसंयोगादनित्या तथा क्लेशसंततिरपीति । सतः खलु धर्मो नित्यत्वमनित्यत्वं च तत्त्वं भावे, अभावे भाक्तमिति । अनादिरणुश्यामतेति हेत्वभावादयुक्तम् । अनुत्पत्तिधर्मकमनित्यमिति नात्र हेतुरस्तीति ॥ ६७ ॥

भा०—अयं तु समाधिः—

न संकल्पनिमित्तत्वाच्च रागादीनाम् ॥ ६८ ॥

कर्मनिमित्तत्वादितरेतरनिमित्तत्वाच्चेति समुच्चयः । मिथ्यासंक-

---

रागादिः । तद्विरहिणो या प्रवृत्तिः सा प्रतिसंधानाय प्रतिबन्धाय न भवति धर्माधर्मौ न जनयतीत्यर्थः ॥ ६४ ॥

वृ०—क्लेशाभावमसहमानः शङ्कते—क्लेशसंततेरुच्छेदो न युक्तः स्वाभाविकत्वात् ॥ ६५ ॥

वृ०—एकदेशी समाधत्ते—प्रागुत्पत्तेरभावानित्यत्ववत्प्रागभावानित्यत्ववदनादेः परमाणुश्यामताया विनाशवद्वा विनाशः ॥ ६६ ॥ ६७ ॥

वृ०—अनित्यत्वं विनाशिभावत्वम् । न च तत्प्रागभावे । न वाऽणुश्याम-

ल्पेभ्यो रञ्जनीयकोपनीयमोहनीयेभ्यो रागद्वेषमोहा उत्पद्यन्ते । कर्म च सत्त्वनिकायनिर्वर्तकं नैयमिकान्रागद्वेषमोहान्निर्वर्तयति, नियमदर्शनात् । दृश्यते हि कश्चित्सत्त्वनिकायो रागबहुलः कश्चिन्मोहबहुल इति । इतरेतरनिमित्ताच्च रागादीनामुत्पत्तिः । मूढो रज्यति मूढः कुप्यति रक्तो मुह्यति कुपितो मुह्यति । सर्वमिथ्यासंकल्पानां तत्त्वज्ञानादनुत्पत्तिः । कारणानुत्पत्तौ च कार्यानुत्पत्तेरिति रागादीनामत्यन्तमनुत्पत्तिरिति । अनादिश्च क्लेशसंततिरित्यप्युक्तम् । सर्व इमे खल्वाध्यात्मिका भावा अनादिना प्रबन्धेन प्रवर्तन्ते शरीरादयः । न जात्वत्र कश्चिदनुत्पन्नपूर्वः प्रथमत उत्पद्यतेऽन्यत्र तत्त्वज्ञानात् । न चैवं सत्यनुत्पत्तिधर्मकं किंचिदुत्पत्तिधर्मकं प्रतिज्ञायत इति । कर्म च सत्त्वनिकायनिर्वर्तकं तत्त्वज्ञानकृतान्मिथ्यासंकल्पविघातान्न रागाद्युत्पत्तिनिमित्तं भवति सुखदुःखसंवित्तिफलं तु भवतीति ॥ ६८ ॥

इत्यपवर्गपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १४ ॥

इति वात्स्यायनीयन्यायभाष्ये चतुर्थाध्यायस्याऽऽद्यमाह्निकम् ॥ १ ॥

तादिरनादिः । तथा च भाष्यम्—अनादिरणुश्यामतेति हेत्वभावादयुक्तमिति । अतो मतद्वयमुपेक्ष्य सिद्धान्तमाह—नोक्तं युक्तम् । कुतः । रागादीनां संकल्पनिमित्तत्वात् । संकल्पो मिथ्याज्ञानं निमित्तं येषां तथा च तत्त्वज्ञानेन मिथ्याज्ञाननिवृत्तौ रागादिनिवृत्तिर्युज्यत एवेति भावः ॥ ६८ ॥

इत्यपवर्गपरीक्षा प्रकरणम् ॥ १४ ॥

इति श्रीविश्वनाथभट्टाचार्यकृतन्यायसूत्रवृत्तौ चतुर्थाध्यायस्यप्रथमाह्निकम् ॥ १ ॥

भा०—*किं नु खलु भो यावन्तो विषयास्तावत्सु प्रत्येकं तत्त्वज्ञानमुत्पद्यतेऽथ क्वचिदुत्पद्यत इति । कश्चात्र विशेषः । न तावदेकैकत्र यावद्विषयमुत्पद्यते । ज्ञेयानामानन्त्यात् । नापि क्वचिदुत्पद्यते यत्र नोत्पद्यते तत्रानिवृत्तो मोह इति मोहशेषप्रसङ्गः । न चान्यविषयेण तत्त्वज्ञानेनान्यविषयो मोहः शक्यः प्रतिषेद्धुमिति । मिथ्याज्ञानं + वै खलु मोहो न तत्त्वज्ञानस्यानुत्पत्तिमात्रं तच्च मिथ्याज्ञानं यत्र विषये प्रवर्तमानं संसारबीजं भवति स विषयस्तत्त्वतो ज्ञेय इति । किं पुनस्तन्मिथ्याज्ञानम् । अनात्मन्यात्मग्रहोऽहमस्मीति मोहोऽहंकार इति । अनात्मानं खल्वहमस्मीति पश्यतो दृष्टिरहंकार इति । किं पुनस्तदर्थजातं यद्विषयोऽहंकारः । शरीरेन्द्रियमनोवेदनाबुद्धयः । कथं तद्विषयोऽहंकारः संसारबीजं भवति । अयं खलु शरीराद्यर्थजातमहमस्मीति व्यवसितस्तदुच्छेदेनाऽऽत्मोच्छेदं मन्यमानोऽनुच्छेदतृष्णापरिप्लुतः पुनः पुनस्तदुपा-

---

वृ०—अथ शास्त्रस्य परमं प्रयोजनमपवर्गः स चोद्दिष्टो लक्षितः परीक्षितोऽप्यकिंचित्करः कारणानिरूपणात् । नन्वभिहितमेव दुःखादिसूत्रे कारणनाशक्रमेण दुःखाभावोऽपवर्ग इतीति चेत् । सत्यम् । मिथ्याज्ञानापगमहेतुर्नाभिहितः । तत्त्वज्ञानं तत्र हेतुरिति चेत्कस्य तत्त्वं ज्ञातव्यमित्यभिधानीयमित्याशयेन तत्त्वज्ञानपरीक्षा सैव चाऽऽह्निकार्थः । तत्र च षट् प्रकरणानि । आदौ तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् । अन्यानि च यथायथं वक्ष्यन्ते । तत्र सिद्धान्तसूत्रम् । अहंकारोऽहमित्यभिमानः । स च शरीरादिविषयको मिथ्याज्ञानमुच्यते ।

---

* तदेवं प्रमाणप्रमेयसंशयाः परीक्षिताः । प्रयोजनादयोऽपि 'यत्र संशयस्तत्रैवमुत्तरोत्तरप्रसङ्गः' इत्यतिदेशेन परीक्षिता इति षोडशापि प्रमाणादयः परीक्षिताः । तेषां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमहेतुरित्युक्तम् । इदमिदानीं परीक्ष्यते किं प्रत्येकमात्मादीनां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमहेतुरुत कस्यचिदेषामेकदेशस्येति । + वैशब्दः पूर्वपक्षाक्षमायाम् । खलुशब्दो हेत्वर्थे । अयुक्तः पूर्वपक्षो यस्मान्मिथ्याज्ञानं मोह इति । तत्त्वज्ञानं नाज्ञाननिवृत्तिमात्रेण निःश्रेयसोपयोगि, अपि तु दृष्टेन संसारोच्छेदद्वारेण । न च तत्त्वज्ञानं संसारहेतुः, अपि तु विरोधितया मिथ्याज्ञानमुच्छिन्दत्तत्त्वज्ञानमपवर्गहेतुरिति भावः ।

---

१ क. ग. च. 'के ता' ।

दृष्टे तदुपाददानो जन्ममरणाय यतते तेनाविप्रयोगादात्यन्तदुःखा-
द्विमुच्यत इति । यस्तु दुःखं दुःखायतनं दुःखानुषक्तं सुखं च
सर्वमिदं दुःखमिति पश्यति स दुःखं परिजानाति परिज्ञातं च
दुःखं प्रहीणं भवत्यनुपादानात्सविषान्नवत् । एवं दोषान्कर्म च
दुःखहेतुरिति पश्यति । न वा प्रहीणेषु दोषेषु दुःखप्रबन्धोच्छेदेन
शक्यं भवितुमिति दोषाञ्जहाति । प्रहीणेषु च दोषेषु न प्रवृत्तिः
प्रतिसंधानायेत्युक्तम् । प्रेत्यभावफलदुःखानि च ज्ञेयानि व्यव-
स्थापयति कर्म च दोषांश्च प्रहेयान् । अपवर्गोऽधिगन्तव्यस्त-
स्याधिगमोपायस्तत्त्वज्ञानम् । एवं च तिसृभिर्विधाभिः प्रमेयं
विभक्तमासेवमानस्याभ्यस्यतो भावयतः सम्यग्दर्शनं यथाभूतोऽ-
वबोधस्तत्त्वज्ञानमुत्पद्यते । एवं च—

दोष*निमित्तानां तत्त्वज्ञानादहंकारनिवृत्तिः ॥ १ ॥

शरीरादि दुःखान्तं प्रमेयं दोषनिमित्तं तद्विषयत्वान्मिथ्याज्ञा-
नस्य । तदिदं तत्त्वज्ञानं तद्विषयमुत्पन्नमहंकारं निवर्तयति समान-
विषये तयोर्विरोधात् । एवं तत्त्वज्ञानात्—दुःखजन्मप्रवृत्तिदोष-
मिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्गः (१।१।२)
इति । स चायं शास्त्रार्थसंग्रहोऽनूद्यते + नापूर्वो विधीयत
इति ॥ १ ॥

भा०—प्रसं×ख्यानानुपूर्वा तु खलु—

दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः संकल्पकृताः ॥ २ ॥

कामविषया इन्द्रियार्था इति रूपादय उच्यन्ते । मिथ्यासंक-

तत्र दोषनिमित्तानां शरीरादीनां तत्त्वस्यानात्मतत्त्वस्य ज्ञानान्निवर्तते । आत्म-
त्वेन हि शरीरादौ मुह्यन्रञ्जनीयत्वाद्रज्यति कोपनीयेषु कुप्यति । केचित्तु
दोषनिमित्तानां रागादीनां तत्त्वज्ञानाद्बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानादहंकारस्या-
भिलाषस्य निवृत्तिरित्यर्थ इत्याहुः ॥ १ ॥

वृ०—ननु के तावदनुरञ्जनीया विषया येषु रज्यन्संसरतीत्यतो विवेकाय
तानुपादिशति—संकल्पः समीचीनत्वेन भावनं तद्विषयीकृता रूपादयः ।

---

* अर्थगतिं परिशोध्यात्रार्थे सूत्रं पठति—दोषेति । + शास्त्रतात्पर्यसंग्रहो द्वितीयसूत्रे-
णानूद्यत इत्यर्थः । × प्रसंख्यानं समाधिजं तत्त्वज्ञानं तद्विषये प्रकारमिति तत्रैव प्राथ-
मिकस्य प्रथमं यत्नो युक्त इति भावः ।

ह्यमाना रागद्वेषमोहान्प्रवर्तयन्ति तान्पूर्वं प्रसंचक्षीत । तांश्च प्रसंचक्षाणस्य रूपादिविषयो मिथ्या*संकल्पो निवर्तते । तन्निवृ-त्त्यावध्यात्मं शरीरादि प्रसंचक्षीत । तत्प्रसंख्यानादध्यात्मविषयोऽ-हंकारो निवर्तते । सोऽयमध्यात्मं बहिश्च विविक्तचित्तो विहरन्मु-क्त इत्युच्यते ॥ २ ॥

भा०— +अतः परं काचित्संज्ञा हेया काचिद्भावयितव्येत्युपदिश्यते नार्थनिराकरणमर्थोपादानं वा कथमिति—

तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः ॥ ३ ॥

तेषां दोषाणां निमित्तं त्ववयव्यभिमानः । सा च खलु स्त्रीसंज्ञा सपरिष्कारा पुरुषस्य, पुरुषसंज्ञा च स्त्रियाः । परिष्कारश्च निमित्तसंज्ञाऽनुव्यञ्जनसंज्ञा च । निमित्तसंज्ञा—दन्तोष्ठं चक्षुर्ना-सिकम् । अनुव्यञ्जनसंज्ञा—इत्थं दन्तौ, इत्थमोष्ठाविति । सेयं संज्ञा कामं वर्धयति तदनुषक्तांश्च दोषान्विवर्जनीयान् । वर्जनं त्वस्या भेदेनावयवसंज्ञा केशलोममांसशोणितास्थिस्नायुसिराकफ-

दोषस्य रागादेर्निमित्तं सुन्दरीयमिति जानन्रज्यति शत्रुरयमिति द्वेष्टि । ते रूपादयो हेयत्वेन भावनीयाः प्रथमं ततः शरीरात्मविवेकः ॥ २ ॥

वृ०—ननु सौन्दर्यादिकं पश्यतो रागादिर्ब्रह्मणोऽपि दुष्परिहरः । तदु-क्तम्—चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढमिति । ततो रागादिनिवृत्त्युपायं दर्शयिष्यन्नाह—अवयविनि तरुण्यादिशरीरेऽभिमानः सपरिष्कारबुद्धिस्तन्नि-मित्तं रागादिनिमित्तम् । तथा च सा बुद्धिर्हेया । अत एव भाष्यादौ परिष्का-रबुद्धिरनुव्यञ्जनसंज्ञा सा हेया दोषदर्शनमशुभसंज्ञा सा भावनीयेति । अनु-व्यञ्जनसंज्ञा यथा—खेलत्खञ्जननयना परिणतबिम्बाधरा पृथुश्रोणी । कमलमुकुलस्तनीयं पूर्णेन्दुमुखी सुखाय मे भवितेति । अशुभसंज्ञा यथा—

* कः पुनरेषां मिथ्यासंकल्पः । असाधारणप्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तत्वेन ममैवैत इति व्यवसायः । तान्साधारणतया प्रसंचक्षीत नैते ममैव किंतु चैत्राभिदायादसाधारणा एवेति । + अन्ये खलु अवयविसंज्ञां निवर्तयन्तोऽवयविनमेव प्रत्याचक्षते तान्प्रत्याचक्षाण आह—अतः परमिति ।

१ छ. °नुरज° । २ छ. °नुरज° ।

पिशोवारादिसंज्ञा तामशुभसंज्ञेत्याचक्षते । तामस्य भावयतः कामरागः प्रहीयते । सत्येव च * द्विविधे विषये काचित्संज्ञा भावनीया काचित्परिवर्जनीयेत्युपदिश्यते । यथा विषसंपृक्तेऽन्नेऽन्नसंज्ञोपादानाय विषसंज्ञा प्रहाणायेति ॥ ३ ॥

इति तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् ॥ १ ॥

भा०—अथेदानीमर्थं निराकरिष्यताऽवयव्युप×पाद्यते—

विद्याविद्याद्वैविध्यात्संशयः ॥ ४ ॥

सदसतोरुपलम्भाद्विद्या द्विविधा सदसतोरनुपलम्भादविद्याऽपि + द्विविधा । उपलभ्यमानेऽवयविनि विद्याद्वैविध्यात्संशयः ।

चर्मनिर्मितपात्रीयं मांसासृक्पूयपूरिता । अस्यां रज्यति यो मूढः पिशाचः कस्ततोऽधिकः । स्वशरीरादावप्यशुभसंज्ञा भावनीया । एवं कोपनीयेऽपि शुभसंज्ञा—मां द्वेष्ट्यसौ दुराचार इष्टादिषु यथेष्टतः । कण्ठपीठं कुठारेण च्छित्वाऽस्य स्यां सुखी कदा । अशुभसंज्ञा तु—मांसासृक्कीकसमयो देहः किं मेऽपराध्यति । एतस्मादपरः कर्ता कर्तनीयः कथं मयेति ॥ ३ ॥

इति तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् ॥ १ ॥

वृ०—अथ प्रसङ्गादवयवावयविप्रकरणम् । वस्तुतस्तु शरीरे धर्मद्वयस्य संबन्धेऽप्येकं ध्येयमपरं हेयमिति निर्युक्तिकमतोऽवयवी नास्ति किंतु परमाणुपुञ्ज

---

* यद्यपि द्विविध एवासौ कामिनीलक्षणो विषयस्तथाऽपि रागादिप्रहाणार्थमवयवादिसंज्ञागोचरत्वं परित्यज्याशुभसंज्ञागोचरत्वमस्योपादीयते वैराग्योत्पादनायेत्यर्थः । × अयं भावः—विज्ञानवादिनाऽवयविनिराकरणमुत्पाद्यते । अर्थविशेषे खल्ववयवानुव्यञ्जनसंज्ञे । तत्रार्थमात्रस्याभावात्कुतोऽवयवानुव्यञ्जनसंज्ञे, तन्निराकरणाय प्रथममवयवी निराक्रियते, पश्चात्परमाणुः । ततश्च ज्ञानमात्रमर्थरहितं सिद्धं भवतीति । + अयमाशयः—उपलब्धिर्विद्याऽनुपलब्धिश्चाविद्या । सच्चोपलभ्यते यथा तडागगतं तोयम् । असच्चोपलभ्यते यथा मरुमरीचिकायामुदकम् । सच्च नोपलभ्यते यथा चिरनिखातं भूमौ निध्यादि । असच्च नोपलभ्यते यथा भूतले दृश्यमाने तत्तुल्योपलम्भयोग्यो घटादिः । तदेवं विद्याविद्याद्वैविध्यादवयविनि संशय इति ।

अनुपलभ्यमानि चाविद्याद्वैविध्यात्संशयः । सोऽयमवयवी यद्युप-लभ्यतेऽथापि नोपलभ्यते न कथंचन संशयान्मुच्यत इति ॥ ४ ॥

तदसंशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् ॥ ५ ॥

भा०—तस्मिन्ननुपपन्नः संशयः । कस्मात् । पूर्वोक्तहेतूनामप्रतिषेधा-दस्ति द्रव्यान्तरारम्भ इति ॥ ५ ॥

वृत्त्यनुपपत्तेरपि तर्हि न संशयः ॥ ६ ॥

भा०—वृत्त्यनुपपत्तेरपि तर्हि संशयानुपपत्तिर्नास्त्यवयवीति ।

तद्विभजते—

कृत्स्नैकदेशावृत्तित्वादवयवानामवयव्यभावः । * एकैकोऽव-यवो न तावत्कृत्स्नेऽवयविनि वर्तते । तयोः परिमाणभेदादवयवा-न्तरसंबन्धाभावप्रसङ्गाच्च । नाप्यवयव्येकदेशेन, न ह्यस्यान्येऽ-वयवा एकदेशभूताः सन्तीति ।

अथावयवेष्वेवावयवी वर्तते—

तेषु चावृत्तेरवयव्यभावः । न तावत्प्रत्यवयवं वर्तते । तयोः

इति तत्त्वम् । तदेवं तन्मुमुक्षुभिर्भावनीयम् । परमाणुपुञ्ज इत्यापातवतः । परमा-णोरप्यग्रे निराकरिष्यमाणत्वादिति सौगतशङ्कामपाकर्तुमयमारम्भः । यद्यपि द्वितीयेऽध्याये व्यवस्थापित एवावयवी तथाऽपि स्वयुक्तिदार्ढ्येन सौत्रान्ति-कस्य वैभाषिकस्य चात्र प्रत्यवस्थानमिति तत्र संशयप्रदर्शनाय सूत्रम् । संशय इत्यस्यावयविनीत्यादिः । अवयविनः प्रत्यक्षसिद्धत्वात् । तदपलापो दुःशक-इत्यत उक्तम्—विद्येति । प्रमाभ्रमभेदेन ज्ञानद्वैविध्याज्ज्ञानत्वलक्षणसाधारण-धर्मदर्शनाज्ज्ञाने प्रामाण्यसंशयादवयविनि संशय इत्यर्थः ॥ ४ ॥

सू०—समाधत्ते—तत्रावयविनि न संशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् । द्वितीया-ध्यायोक्तयुक्तिभिरवयविनः प्रकर्षेण सिद्धत्वात् ॥ ५ ॥

वृ०—अवयविनि बाधकं शङ्कते—अपिरवधारणे । तर्हि संशयानुपपत्तिर्वृ-त्त्यनुपपत्तितोऽवयव्यभावादेव स्यादित्यर्थः । वृत्त्यनुपपत्तिं विवृणोति भाष्यकारः—कृत्स्नैकदेशवृत्तित्वादवयवानामवयव्यभावः । अवयवी ह्येकैकावयवे कार्त्स्न्येनै-कदेशेन वा । नाऽऽद्यः । विषमपरिमाणत्वात् । अन्त्येऽपि तेनैवावयवेनान्त्येन

---

* वृक्षास्तिष्ठति शाखादिषु शाखादया वा वृक्ष इति लौकिकीं प्रतिपत्तिमनुरुध्येदं बोध्यम् ।

परिमाणभेदाद्द्रव्यस्य चैक*द्रव्यत्वप्रसङ्गात्। नाप्येकदेशे सर्वेषु अन्यावयवाभावात्। तदेवं न युक्तः संशयो नास्त्यवयवीति॥६॥

पृथक्चावयवेभ्योऽवृत्तेः ॥ ७ ॥

भा०—पृथक्चावयवेभ्यो धर्मिभ्यो धर्मस्याग्रहणादिति समानम् ॥७॥

न चावयव्यवयवाः+ ॥ ८ ॥

॥ ८ ॥

वा। नाऽऽद्यः। स्वस्मिन्वृत्तिविरोधात्। नान्त्यः। अवयवान्तरस्यावयवान्तरावृत्तेः। तथाऽपि कथमवयव्यभाव इत्यत्र भाष्यम्—तेषु चावृत्तेरवयव्यभावः। तेष्ववयवेषु पूर्वोक्तयुक्त्याऽभावादवयवी नास्ति। न ह्यसावद्वृत्तिस्त्वयाऽभ्युपेयत इति भावः। सूत्रमेवेदमित्यपि वदन्ति ॥ ६ ॥

वृ०—नन्वास्तामवृत्तिरेवावयवीति शङ्कायां पूर्वपक्षिसूत्रम्। अवयवेभ्यः पृथगवयवी नास्तीति शेषः। तेषु चावृत्तेरित्यस्य सूत्रत्वेऽवयव्यभाव इत्यनुवर्तते। कुतः। अवृत्तेः, वृत्त्यभावेऽवयविनो नित्यत्वप्रसङ्गः। न च नित्योऽवयव्युपलभ्यते, ततो नास्त्येवावयवीति भावः। यद्वा कृत्स्नैकदेशाभ्यामवयवी न वर्तते किंतु स्वरूपेणैवेति शङ्कायां पूर्वपक्षिणः सूत्रं पृथगिति। अवयवेभ्यः पृथगवयवी नास्ति। कुतः। अवृत्तेरवृत्तित्वप्रसङ्गात्। तथा सति नित्यं स्यादिति भावः। कश्चित्तु अवयवातिरिक्तोऽवयवी वर्ततामित्यत्र पूर्वपक्षिणः सूत्रं पृथगिति। पूर्वोक्तयुक्त्याऽवयवेभ्यः पृथगप्यवृत्तेः ॥ ७ ॥

वृ०—नन्ववयवावयविनोस्तादात्म्यमेव संबन्धः स्यादत्राऽऽह—नहि तन्तुः पटः स्तम्भो गृहमिति कश्चित्प्रत्येति। न वाऽभेदेनाऽऽधाराधेयभाव उपपद्यते ॥ ८ ॥

---

* एकावयववृत्तित्वादेकद्रव्योऽवयवी प्रप्नोति। एकद्रव्यश्चावयवी—एकेन द्रव्येणाऽऽरभ्यत इति, अतः सततोत्पत्तिप्रसङ्गः। किं चैकद्रव्यवृत्तित्वादेकद्रव्यं द्व्यणुकमेकस्मिन्परमाणौ वर्तत इति कारणविभागनाशाभावान्नित्यं प्राप्नोति। उत्पत्तिमच्च यत्तन्नित्यमित्येतादृशो दृष्टान्तो नास्ति। + यत्तु मन्येतावयवानां धर्ममात्रमवयवी न त्ववयवेभ्योऽत्यन्तं भिन्नोऽभिन्नो वा। भिन्नत्वे गवाश्ववद्धर्मधर्मिभावानुपपत्तेः। अभिन्नत्वेऽपि धर्मिस्वरूपवत्तदनुपपत्तेः। तस्मात्कथंचिद्भिन्नोऽभिन्नः कथंचिद्धर्ममात्रमवयवानामवयवीति तं प्रत्याह—न चावयव्यवयवाः। न तावद्भेदाभेदौ परस्पराभावात्मानावेकत्र समवेतः। नाप्यात्यन्तिकेऽभेदे धर्मधर्मिभावः। तस्माद्यथाऽऽत्यन्तिकभेदेऽपि केषांचिदेव कार्यकारणभावस्तथा केषांचिदेव धर्मधर्मिभाव इत्येषितव्यम्। तथा च दूषणमित्यर्थः।

---

१ ख. घ. °देशेन स° । क. ग. च. °देशेन स° । २ क. ख. ग. घ. च. °वयु° ।

एकस्मिन्भेदाभावाद्भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेरप्रश्नः॥ ९॥

भा०—किं प्रत्यवयवं कृत्स्नोऽवयवी वर्ततेऽथैकदेशेनेति नोपपद्यते प्रश्नः। कस्मात्। एकस्मिन्भेदाभावाद्भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेः। कृत्स्नमित्यनेकस्याशेषाभिधानम्। एकदेश इति नानात्वे कस्यचिदभिधानम्। ताविमौ कृत्स्नैकदेशशब्दौ भेदविषयौ नैकस्मिन्नवयविन्युपपद्येते भेदाभावादिति॥ ९॥

भा०—अन्यावयवाभावान्नैकदेशेन वर्तत इत्यहेतुः—

अवयवान्तरभावेऽप्यवृत्तेरहेतुर-
वयवान्तराभावादिति॥ १०॥

यद्यप्येकदेशोऽवयवान्तरभूतः स्यात्तथाऽप्यवयवेऽवयवान्तरं वर्तेत नावयवीति। अन्यावयवभावेऽप्यवृत्तेरवयविनो नैकदेशेन वृत्तिरन्यावयवाभावादित्यहेतुः। वृत्तिः कथमिति चेदेकस्यानेकत्राऽऽश्रयाश्रितसंबन्धलक्षणा प्राप्तिः। आश्रयाश्रितभावः कथमिति चेत्, यस्य यतोऽन्यत्राऽऽत्मलाभानुपपत्तिः स आश्रयः। न कारणद्रव्येभ्योऽन्यत्र कार्यद्रव्यमात्मानं लभते विपर्ययस्तु कारणद्रव्येष्विति।

वृ०—सिद्धान्तसूत्रम्। अवयवी कार्त्स्न्येनैकदेशेन वा वर्तत इति प्रश्नो न युक्तः। एकस्मिन्नवयविनि भेदाभावात्। भेदशब्दप्रयोगस्यायुक्तत्वात्। अनेकस्याशेषता हि कार्त्स्न्यम्। समुदायिनां किंचित्त्वमेकदेशत्वम्। न चैकस्य तत्संभव इति भावः॥ ९॥

वृ०—इतश्च वृत्तिविकल्पो न युक्त इत्याह—अवयवी स्वावयवेषु नैकदेशेन वर्ततेऽवयवान्तराभावादिति यः परेषां हेतुः स न युक्तः। कुतः। अवयवान्तरभावेऽप्यवृत्तेः। अवयवान्तरसत्त्वेऽपि तस्यैव परं वृत्तिरायाति न त्ववयविनोऽपीति। यद्वाऽवृत्तेर्वर्तनाभावस्य कृत्स्नैकदेशविकल्पो न हेतुः। कुतः। अवयवान्तरस्यावयविभिन्नस्यावयवस्य भावेऽपि सत्त्वेऽपि संभवात्। घटत्वा-

---

१ क. ग. ङ. च. °न्तरभा°। २ क. °भूतस्य तथा°।

नित्येषु कथमिति चेदनित्येषु दर्शनात्सिद्धम् । नित्येषु द्रव्येषु कथमाश्रयाश्रयिभाव इतीति चेदनित्येषु द्रव्यगुणेषु दर्शनादाश्रयाश्रितभावस्य नित्येषु सिद्धिरिति । तस्मादवयव्यभिमानः प्रतिषिध्यते निःश्रेयसकामस्य नावयवी । यथा रूपादिषु मिथ्यासंकल्पो न रूपादय इति ॥ १० ॥

भा०—सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति प्रत्यवस्थितोऽप्येतदाह—

केशसमूहे तैमिरिकोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः ॥ ११ ॥

यथैकैकः केशस्तैमिरिकेण नोपलभ्यते केशसमूहस्तूपलभ्यते तथैकैकोऽणुर्नोपलभ्यतेऽणुसंचयस्तूपलभ्यते । तदिदमणुसमूहविषयं ग्रहणमिति ॥ ११ ॥

स्वविषयानतिक्रमेणेन्द्रियस्य पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणस्य तथाभावो नाविषये प्रवृत्तिः ॥ १२ ॥

भा०—यथाविषयमिन्द्रियाणां पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणानां पटुमन्दभावो भवति । चक्षुः खलु प्रकृष्यमाणं नाविषयं गन्धं गृह्णाति निकृष्यमाणं च न स्वविषयात्प्रच्यवते । सोऽयं तैमिरिकः कश्चिच्चक्षुर्विषयं केशं न गृह्णाति कश्चिद्गृह्णाति केशसमूहम् । उभयं ह्यतैमिरिकेण चक्षुषा गृह्यते । परमाणवस्त्वतीन्द्रिया इन्द्रियाविषयभूता न केनचिदिन्द्रियेण गृह्यन्ते समुदितास्तु गृह्यन्त इत्यविषये प्रवृत्तिरिन्द्रियस्य प्रसज्येत । न जात्वर्थान्तरमणुभ्यो गृह्यत इति । ते खल्विमे परमाणवः संचिता गृह्यमाणा अतीन्द्रि-

---

दिवत्स्वरूपेणैवावयविनो वृत्तेः संभवात् । वृत्तेः कृत्स्नैकदेशान्यतरनियमो घटत्वादौ व्यभिचार्यप्रयोजकश्चेति भावः ॥ १० ॥

वृ०—तदसंभवः पूर्वहेतुमसिद्धत्वादित्यनेन सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति पूर्वोक्तयुक्तिः स्मारिता । पूर्वपक्षी तां दूषयितुमुपक्रमते—यथा तैमिरिकस्य तिमिरग्रस्तचक्षुषो नैकः केशः प्रत्यक्षः किंतु तत्समूह एवमेकः परमाणुरप्रत्यक्षस्तत्समूहरूपो घटादिः प्रत्यक्षः स्यात् ॥ ११ ॥

वृ०—उत्तरयति—इन्द्रियाणां पाटवे विषयग्रहणस्य पाटवं प्रकर्षः । इन्द्रियाणां मान्द्ये तद्ग्रहणस्य मान्द्यमपकर्षः । न तु पटुतरं चक्षुः शब्दं गृह्णाति,

यत्र च महान्ति विषुक्तान्यगृह्यमाणानि इन्द्रियविषयत्वं न लभन्त इति। सोऽयं द्रव्यान्तरानुत्पत्तावतिमहान्व्याघात इत्युपपद्यते द्रव्यान्तरं यद्ग्रहणस्य विषय इति ।

संचयमात्रं विषय इति चेन्न संचयस्य संयोगभावात्तस्य चातीन्द्रियस्याग्रहणादयुक्तम् । संचयः खल्वनेकस्य संयोगः। स च गृह्यमाणाश्रयो गृह्यते नातीन्द्रियाश्रयः । भवति हीदमनेन संयुक्तमिति । तस्मादयुक्तमेतदिति । गृह्यमाणस्य चेन्द्रियेण विषयस्याऽऽवरणाद्यनुपलब्धिकारणमुपलभ्यते । तस्मान्नेन्द्रियदौर्बल्यादनुपलब्धिरणूनाम् । नेन्द्रियदौर्बल्याच्चक्षुषाऽनुपलब्धिर्गन्धानामिति ॥ १२ ॥

अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमा * प्रलयात् ॥ १३ ॥

भा०—यः खल्ववयविनोऽवयवेषु वृत्तिप्रतिषेधादभावः सोऽवयवावयवस्यावयवेषु प्रसज्यमानः सर्वप्रलयाय वा कल्पेत निरवयवाद्वा परमाणोर्निवर्तेत । उभयथा चोपलब्धिविषयस्याभावः । तदभावादुपलब्ध्यभावः । उपलब्ध्याश्रयश्चायं वृत्तिप्रतिषेधः । स आश्रयं व्याघ्नन्नात्मघाताय कल्पत इति ॥ १३ ॥

तदिदमुक्तम्—स्वविषयानतिक्रमेणेति । फलितार्थमाह—नाविषये प्रवृत्तिरिति । तथा च स्वाविषयं परमाणुं समूहत्वापन्नमपि कथं चक्षुर्गृह्णीयादिति भावः ॥१२॥

वृ०—दोषान्तराभिधानाय सूत्रम् । एवमुक्तप्रकारेण वृत्तिविकल्पदोषोऽवयविन्यवयवे च प्रसक्त आ प्रलयात् । प्रलयोऽभावस्तथा च सर्वाभाव एव स्यान्न कस्यापि ग्रहणमिति साधूक्तं सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति ॥ १३ ॥

* अत्र त्रयः पक्षाः संभवन्ति । तथाहि—योऽयमवयवेष्ववयविवृत्तिविकल्पानुपपत्त्याऽवयविनोऽभावप्रसङ्ग आपाद्यते स किं प्रलयान्निवर्ततेऽथवा परमाणोर्निवर्तेत आहोस्विन्न कचिदपि निवर्तेत इति । तत्र प्रथमद्वितीयविकल्पावाश्रित्येदं सूत्रम् । यथैष वृत्तिविकल्पः स्थूले घटादावेवं तदवयवेषु तदवयवेष्विति तदभावात्प्रलये व्यवतिष्ठेत । न च प्रलयः सर्वाभावरूपो दर्शनविषयः संभवतीति दर्शनविषयाभावादनाश्रयो विकल्प आत्मानमेव न लभते । उपलक्षणं चेदमा प्रलयादिति । आ परमाणोरित्यपि द्रष्टव्यम् । परमाणुनामतीन्द्रियत्वेन दर्शनविषयत्वाभावादनाश्रयता विकल्पस्य तदवस्थैवेति बोध्यम् ।

१ च. °णा अतीन्द्रियत्वं न जहतीति ।

भा०—अथापि—

न प्रलयोऽणुसद्भावात् ॥ १४ ॥

अवयवविभागमाश्रित्य वृत्तिप्रतिषेधादभावः प्रसज्यमानो निरवयवात्परमाणोर्निवर्तते न सर्वप्रलयाय कल्पते । निरवयवत्वं तु खलु परमाणोर्विभागैरल्पतरप्रसङ्गस्य यतो नाल्पीयस्तत्राव-स्थानात् । लोष्टस्य खलु प्रविभज्यमानावयवस्याल्पतरमल्पत-ममुत्तरमुत्तरं भवति । स चायमल्पतरप्रसङ्गो यस्मान्नाल्पतरमस्ति यः परमोऽल्पस्तत्र निवर्तते । यतश्च नाल्पो योऽस्ति तं परमाणुं प्रचक्ष्मह इति ॥ १४ ॥

* परं वा त्रुटेः ॥ १५ ॥

भा०—अवयवविभागस्यानवस्थानाद्द्रव्याणामसंख्येयत्वात्त्रुटिनिवृ-त्तिरिति ॥ १५ ॥

इत्यवयवावयविप्रकरणम् ॥ २ ॥

वृ०—अस्तु सर्वाभाव इत्यत्राऽऽह—आश्रयनाशाद्यभावेन परमाणोर्नाशाभा-वेन तत्संभवात् । यद्वा नन्ववयवावयविप्रवाहस्त्वया प्रलयपर्यन्तं स्वीकार्यः । प्रलये च निखिलपृथिव्यादिनाशात्पुनः सर्गो न स्यादित्याशयेन शङ्कते—अवयवेति । समाधत्ते—नेति । न सकलपृथिव्यादिनाशः परमाणुसद्भावादित्यर्थः ॥ १४ ॥

वृ०—परमाणुरेव क इत्यत्राऽऽह—त्रुटेः परं यदतिसूक्ष्मं तत्परमाणुः । वाशब्दोऽवधारणे । अथवा त्रुटेरवयवस्तदवयवो वा परमाणुरिति विकल्पार्थो वाशब्दः । यद्वा त्रुटेः परं सूक्ष्मं परमाणुः । त्रुटावेव वा विश्राम इति विकल्पोऽभि-मतः ॥ १५ ॥

इत्यवयवावयविप्रकरणम् ॥ २ ॥

---

* अथानन्त एवायमवयवविभागः कस्मान्न भवतीत्यत आह—परं वा त्रुटेः । अयमर्थः—यदि त्रुटेः परं द्वित्रिपदकेऽवयवविभागो नावतिष्ठते तर्हि अवयवविभागस्यानवस्थानाद्द्र-व्याणामसंख्येयत्वात्त्रुटित्वनिवृत्तिः स्यात् । त्रुटिरपि हि सुमेरुणा तुल्यपरिमाणः स्यात् । न खल्वनन्तावयवत्वे कश्चिद्विशेष इति ।

१ क. °माणुतो निव°

भा०—अथेदानीमानुपलम्भिकः सर्वं नास्तीति मन्यमान आह—

आकाशव्यतिभेदात्तदनुपपत्तिः ॥ १६ ॥

तस्याणोर्निरवयवस्यानुपपत्तिः । कस्मात् । आकाशव्यतिभेदात् । अन्तर्बहिश्चाणुराकाशेन समाविष्टो व्यतिभिन्नो व्यतिभेदात्सावयवः सावयवत्वादनित्य इति ॥ १६ ॥

आकाशासर्वगतत्वं वा ॥ १७ ॥

भा०—अथैतन्नेष्यते परमाणोरन्तर्नास्त्याकाशमित्यसर्वगतत्वं प्रसज्यत इति ॥ १७ ॥

अन्तर्बहिश्च कार्यद्रव्यस्य कार * णान्तरवचनादकार्ये तदभावः ॥ १८ ॥

भा०—अन्तरिति पिहितं कारणान्तरैः कारणमुच्यते बहिरिति च व्यवधायकमव्यवहितं कारणमेवोच्यते । तदेतत्कार्यद्रव्यस्य संभवति नाणोरकार्यत्वात् । अकार्ये हि परमाणावन्तर्बहिरित्यस्याभावः । यत्र चास्य भावोऽणुकार्यं तत्र परमाणुः । यतो हि नाल्पतरमस्ति स परमाणुरिति ॥ १८ ॥

शब्दसंयोगविभवाच्च सर्वगतम् ॥ १९ ॥

भा०—यत्र क्वचिदुत्पन्नाः शब्दा विभवन्त्याकाशे तदाश्रया भवन्ति ।

वृ०—अथ विश्वस्य शून्यत्वात्क परमाणुसंभावनेति मतनिराकरणाय निरवयवप्रकरणम् । तत्र पूर्वपक्षसूत्रम् । तस्य निरवयवस्याणोरनुपपत्तिः । कुतः । आकाशव्यतिभेदात् । अन्तर्बहिश्चाऽऽकाशसमावेशात् । तथा च सावयवस्ततश्चानित्य इति ॥ १६ ॥

वृ०—अथ नाऽऽकाशव्यतिभेदस्तर्ह्याकाशमसर्वगतं स्यादित्याह । स्यादिति शेषः ॥ १७ ॥

वृ०—समाधत्ते—अन्तःशब्दो बहिःशब्दश्च कार्यद्रव्यस्यावयवविशेषवाची । न चाकार्येऽवयवसंभव इत्यर्थः । बहिरिति दृष्टान्तार्थम् ॥ १८ ॥

वृ०—आकाशस्यासर्वगतत्वं स्यादित्यत्राऽऽह—शब्दस्य संयोगस्य च यो विभवः । अथवा शब्दजनकसंयोगस्य यो विभवः सार्वत्रिकत्वं तस्मात्पुनः

---

* कारणान्तरं कारणविशेषस्तस्य वचनमित्यर्थः ।

१ क. ख. ग. घ. ঙ. °ति । सर्वसंयोगसम्बवि° ।

मनोभिः परमाणुभिस्तत्कार्यैश्च संयोगा विभवन्त्याकाशे नासंयुक्तमाकाशेन किंचिन्मूर्तद्रव्यमुपलभ्यते । तस्मान्नासर्वगतमिति ॥ १९ ॥

*अव्यूहाविष्टम्भविभुत्वानि चाऽऽकाशधर्माः ॥ २० ॥

भा०—संसर्पता प्रतिघातिना द्रव्येण न व्यूह्यते यथा काष्ठेनोदकम् । कस्मात् । निरवयवत्वात् । सर्पच्च प्रतिघाति द्रव्यं न विष्टभ्नाति नास्य क्रियाहेतुं गुणं प्रतिबध्नाति । कस्मात् । अस्पर्शत्वात् । विपर्यये हि विष्टम्भो दृष्ट इति स भवान्सावयवे स्पर्शवति द्रव्ये दृष्टं धर्मं विपरीते नाऽऽशङ्कितुमर्हति ।

अण्ववयवस्याणुतरत्वप्रसङ्गादणुकार्यप्रतिषेधः । सावयवत्वे चाणोरण्ववयवोऽणुतर इति प्रसज्यते । कस्मात् । कार्यकारणद्रव्ययोः परिमाणभेददर्शनात् । तस्मादण्ववयवस्याणुतरत्वं यस्तु सावयवोऽणुकार्यं तदिति । तस्मादणुकार्यमिदं प्रतिषिध्यत इति । कारणविभागाच्च कार्यस्यानित्यत्वं नाऽऽकाशव्यतिभेदात् । लोष्टस्यावयवविभागादनित्यत्वं नाऽऽकाशसमावेशादिति ॥ २० ॥

मूर्तिमतां च संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भावः ॥ २१ ॥

भा०—परिच्छिन्नानां हि स्पर्शवतां संस्थानं त्रिकोणं चतुरस्रं समं

सर्वगतमाकाशमिति शेषः । सर्वदेशे शब्दोत्पत्त्या तज्जनकसंयोगानुमानात्सर्वमूर्तसंयोगित्वरूपसर्वगतत्वं तस्य सिद्धम् ॥ १९ ॥

वृ०—आकाशस्य सर्वसंयोगित्वे व्यूहनविष्टम्भौ स्यातामत आह—व्यूहः प्रतिहतस्य परावर्तनम् । विष्टम्भ उत्तरदेशगतिप्रतिबन्धः । आकाशे तयोरभावो निःस्पर्शत्वात् । विभुत्वं सर्वगतत्वम् । यद्येते सूत्रे शून्यतावादिमते न संगच्छेते आकाशादेस्तैरनभ्युपगमात्तथाऽपि त्वन्मत इति पूरयित्वा व्याख्येये ॥ २० ॥

वृ०—पूर्वपक्षी युक्त्यन्तरमाशङ्कते—परमाणोरिति शेषः । हेतुमाह—संस्थानोपपत्तेः संस्थानवत्त्वात् । परमाणुर्हि परिमण्डलाकारः । संस्थानवत्त्वे मानं

---

* आकाशं चेत्सर्वगतं ततो मूर्तिमतां द्रव्याणां व्यूहान्तरापादनं च जलोत्क्षे-नावादिना भवेत् । न चास्ति । तस्मान्न सर्वगतत्वमित्यत आह—अव्यूहेति ।

परिमण्डलमित्युपपद्यते । यत्तत्संस्थानं सोऽवयवसंनिवेशः । परिमण्डलाश्चाणवस्तस्मात्सावयवा इति ॥ २१ ॥

संयोगोपपत्तेश्च* ॥ २२ ॥

भा०—मध्ये सन्नणुः पूर्वापराभ्यामणुभ्यां संयुक्तस्तयोर्व्यवधानं कुरुते । व्यवधानेनानुमीयते पूर्वभागेण पूर्वेणाणुना संयुज्यते परभागेणापरेणाणुना संयुज्यते यौ तौ पूर्वापरौ भागौ तावस्यावयवौ । एवं सर्वतः संयुज्यमानस्य सर्वतो भागा अवयवा इति । यत्तावन्मूर्तिमतां संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भाव इति । अत्रोक्तम् । किमुक्तम् । विभागाल्पतरप्रसङ्गस्य यतो नाल्पीयस्तत्र निवृत्तेरण्ववयवस्य चाणुतरत्वप्रसङ्गादणुकार्यप्रतिषेध इति । यत्पुनरेतत्संयोगोपपत्तेश्चेति स्पर्शवत्त्वाद्व्यवधानमाश्रयस्य चाव्याप्त्या भागभक्तिः । उक्तं चात्र स्पर्शवानणुः स्पर्शवतोरण्वोः प्रतिघाताद्व्यवधायको न सावयवत्वात् । स्पर्शवत्त्वाच्च व्यवधाने सत्यणुसंयोगो नाऽऽश्रयं व्याप्नोतीति भागभक्तिर्भवति भागवानिवायमिति । उक्तं चात्र विभागेऽल्पतरप्रसङ्गस्य यतो नाल्पीयस्तत्रावस्थानात्तदवयवस्य चाणुतरत्वप्रसङ्गादणुकार्यप्रतिषेध इति ॥२२॥

भङ्ग्या वदति—मूर्तिमतामिति । मूर्तत्वात्संस्थानवत्त्वमित्यर्थः । चः पूर्वोक्तहेतुं समुच्चिनोति । मूर्तत्वस्य हेतुत्वसमुच्चयार्थो वा चकारः ॥ २१ ॥

वृ०—युक्त्यन्तरमाह—अवयवसद्भाव इत्यनुवर्तते । संयोगवत्त्वादिति हेत्वर्थः । संयोगवत्त्वात्कथं सावयवत्वमिति चेदित्थम् । संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वादव्याप्यवृत्तित्वं चावच्छेदकभेदं विना नोपपद्यतेऽवच्छेदकश्चावयव इति । ननु परमाण्ववयवेऽप्ययं दोषः स्यात्तथा चानवस्थितपरम्पराप्रसङ्ग इति चेत्त्यज तर्हि परमाणुव्यसनं स्वीकुरु शून्यतावादम्, निरवयवमाकाशादिकमपि नास्तीति भावः ॥ २२ ॥

---

* ननु संस्थानसंयोगशब्दयोः पर्यायवचनत्वात्पूर्वसूत्रे संस्थानोपपत्तेरित्युक्त्यैव संयोगोपपत्तेर्गतार्थत्वादेतत्सूत्रं व्यर्थमिति चेत् । अत्रोच्यते—संस्थानं नाम प्रचयाख्यः संयोगो घटादिवृत्तिर्घटाद्यजातिव्यञ्जको हेतुरित्याशयेनाऽऽह—संयोगोपपत्तेश्चेति । अत्र संयोगस्तु अप्राप्तिपूर्वकप्राप्तिरूप एव । अतो न पौनरुक्त्यमिति बोध्यम् ।

भा०—मूर्तिमतां च संस्थानोपपत्तेः संयोगोपपत्तेश्च परमाणूनां सावयवत्वमिति हेत्वोः—

अनवस्थाकारित्वादनवस्थानुपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ॥ २३ ॥

यावन्मूर्तिमद्यावच्च संयुज्यते तत्सर्वं सावयवमित्यनवस्थाकारिणाविमौ हेतू सा चानवस्था नोपपद्यते । सत्यामनवस्थायां सत्यौ हेतू स्याताम् । तस्मादप्रतिषेधोऽयं निरवयवत्वस्येति । विभागस्य च विभज्यमानहानेर्नोपपद्यते । तस्मात्प्रलयान्तता नोपपद्यत इति । अनवस्थायां च प्रत्यधिकरणद्रव्यावयवानामानन्त्यात्परिमाणभेदानां गुरुत्वस्य चाग्रहणं समानपरिमाणत्वं चावयवावयविनोः परिमाणवयवविभागादूर्ध्वमिति ॥ २३ ॥

इति निरवयवप्रकरणम् ॥ ३ ॥

भा०—यदिदं भवान्बुद्धीराश्रित्य बुद्धिविषयाः सन्तीति मन्यते मिथ्याबुद्धय एताः । यदि हि तत्त्वबुद्धयः स्युर्बुद्ध्या विवेचने क्रियमाणे याथात्म्यं बुद्धिविषयाणामुपलभ्येत—

बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां याथात्म्यानुपलब्धिस्तन्त्वपकर्षणे पटसद्भावानुपलब्धिवत्तदनुपलब्धिः ॥ २४ ॥

यथाऽयं तन्तुरयं तन्तुरिति प्रत्येकं तन्तुषु विविच्यमानेषु

वृ०—समाधत्ते—पूर्वोक्तयुक्त्या परमाणोर्निरवयवत्वप्रतिषेधो न युक्तः । कुतः । अनवस्थाकारित्वात् । प्रामाणिकीयमनवस्था स्यादत आह—अनवस्थानुपपत्तेश्चेति । सर्वेषामनवस्थितावयवत्वे मेरुसर्षपयोस्तुल्यपरिमाणत्वापत्तिः । इत्थं च तत्संयोगावच्छेदका दिग्विभागा न वा शून्यतायुक्ता निष्प्रमाणत्वात् । प्रमाणसत्त्वे शून्यत्वविरोधात् । निष्प्रमाणकशून्यताभ्युपगमे किमपराद्धं पूर्वपक्षेणेति दिक् ॥ २३ ॥

इति निरवयवप्रकरणम् ॥ ३ ॥

वृ०—ननु बाह्यार्थाभावात्कुतोऽवयवावयविविचार इत्यत आह—

नार्थान्तरं किंचिदुपलभ्यते यत्पटबुद्धेर्विषयः स्यात्। याथात्म्यानुपलब्धेरसति विषये पटबुद्धिर्भवन्ती मिथ्याबुद्धिर्भवति एवं सर्वत्रेति ॥ २४ ॥

व्याहतत्वादहेतुः ॥ २५ ॥

भा०—यदि बुद्धया विवेचनं भावानाम्, सर्वभावानां याथात्म्यानुपलब्धिः। अथ सर्वभावानां याथात्म्यानुपलब्धिः, न बुद्धया विवेचनं भावानाम्। याथात्म्यानुपलब्धिश्चेति व्याहन्यते। तदुक्तम्—'अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमा प्रलयात्' (४। २। १३) इति ॥ २५ ॥

* तदाश्रयत्वादपृथग्ग्रहणम् ॥ २६ ॥

भा०—कार्यद्रव्यं कारणद्रव्याश्रितं तत्कारणेभ्यः पृथङ्नोपलभ्यते

कनिराकरणमारभते। प्रमेयत्वं ज्ञानत्वव्याप्यं न वेति संशयस्तत्र पूर्वपक्षसूत्रम्। तु: प्रकरणविच्छेदार्थः। भावानां बुद्धया विवेचनाद्भेदोल्लेखाद्याथात्म्यस्य ज्ञानभेदलक्षणस्यानुपलब्धिस्तदुपपत्तिः घट इति ज्ञानं मम जातमिति ह्यनुभूयते। तत्र घट इति ज्ञानाभिन्नत्वेन ज्ञानघटयोरभेद उल्लिख्यते। ततो न ज्ञानातिरिक्तो विषयः। यथा पटे विविच्यमाने तन्तूनामेवापकर्षणादतिरिक्तं न वस्तु एवं तन्तुरपि नांशुव्यतिरिक्त इति। पटत्वादिस्तु ज्ञानस्यैवाऽऽकारविशेष इति भावः॥२४॥

वृ०—समाधत्ते—उक्तो हेतुर्न युक्तो व्याहतत्वात्। नहि बुद्धया विवेचने पटस्य तन्तुरूपता सिध्यति। तन्तुतः पट इति हि प्रतीयते न तु तन्तुः पट इति। एवं पटेन प्रावरणं न तु तन्तुभिः। किं च तन्तुपटविवेचनादेव बाह्यार्थसिद्धिः। ज्ञानेन तु स्वस्मिन्पटाभेदो नोल्लिख्यते स्वाविषयकत्वात्। अनुव्यवसायेन तु पटविषयकत्वं व्यवसाये समुल्लिख्यते ॥ २५ ॥

वृ०—ननु तन्तुपटयोर्भेदे पार्थक्येन ग्रहणं स्यादित्यत्राऽऽह—पृथग्ग्रहणं

---

* तन्तूनामनेकत्वेन ज्ञानं पटस्य तु एकत्वेनेति पृथग्ग्रहणमस्त्येव। पटस्य तन्तवस्तन्तूनां चांशव इत्याधारभेदोऽपि। पटसामान्यादर्शने तु तदाश्रितत्वं तन्त्रमिति न तदभेदगमकमित्यर्थः।

---

१ क. ग. ष 'प्रतीति चि'।

विपर्यये पृथग्ग्रहणात् । यत्राऽऽश्रयाश्रितभावो नास्ति तत्र पृथग्ग्रहणमिति बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां पृथग्ग्रहणमतीन्द्रियेष्वणुषु । यदिन्द्रियेण गृह्यते तदेतया बुद्ध्या विविच्यमानमन्यदिति ॥ २६ ॥

प्रमाणतश्चार्थप्रतिपत्तेः ॥ २७ ॥

भा०—बुद्ध्या विवेचनाद्भावानां याथात्म्योपलब्धिः । यदस्ति यथा च यन्नास्ति यथा च तत्सर्वं प्रमाणत उपलब्ध्या सिध्यति या च प्रमाणत उपलब्धिस्तद्बुद्ध्या विवेचनं भावानां तेन सर्वशास्त्राणि सर्वकर्माणि सर्वे च शरीरिणां व्यवहारा व्याप्ताः । परीक्षमाणो हि बुद्ध्याऽध्यवस्यति—इदमस्तीदं नास्तीति तत्र न सर्वभावानुपपत्तिः ॥ २७ ॥

प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥ २८ ॥

भा०—एवं च सति सर्वं नास्तीति नोपपद्यते । कस्मात् । प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् । यदि सर्वं नास्तीति प्रमाणमुपपद्यते सर्वं नास्तीत्येतद्व्याहन्यते । अथ प्रमाणं नोपपद्यते सर्वं नास्ती-

---

यदि तन्त्वविषयकप्रत्यक्षविषयत्वं पटस्याऽऽपाद्यते तत्रोत्तरं तदाश्रयादिति । पटो हि तन्त्वाश्रितस्तेन सामग्रीसत्त्वात्पटप्रत्यक्षस्य तन्तुविषयकत्वम् । यदि च भेदप्रत्यय आपाद्यते तदा भवत्येवेति भावः ॥ २६ ॥

वृ०—ननु ज्ञानस्योभयवादिसिद्धत्वात्तन्मात्रपदार्थकल्पने लाघवात्तदतिरिक्तपदार्थाभावसिद्धिः स्यादित्यत आह—पूर्वोक्तहेतुं समुच्चिनोति चकारः । अर्थस्य घटादेः प्रतिपत्तेः प्रमाणाधीनत्वात् । तथा च प्रामाणिकेऽर्थे गौरवं न बाधकमिति भावः । अन्यथा ज्ञानमपि न सिध्येद्गौरवादिति शून्यतापत्तिः ॥ २७ ॥

वृ०—न वा बाह्यार्थाभावसाधनं संभवतीत्याह—व्याघातान्न बाह्याभाव इति शेषः । बाह्यं नास्तीत्यत्र यदि प्रमाणमस्ति तदा प्रमाणस्य बाह्यस्य सत्त्वान्न बाह्याभावः । अथ नास्ति तदा निष्प्रमाणकत्वान्न तत्सिद्धिरित्यर्थः ।

---

५ म °पत्तिः । मु° ।

त्यस्य कथं सिद्धिः। अथ प्रमाणमन्तरेण सिद्धिः सर्वमस्तीत्यस्य कथं न सिद्धिः ॥ २८ ॥

स्वप्नविषयाभिमानवदयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः ॥ २९ ॥

भा०—यथा स्वप्ने न विषयाः सन्त्यथ चाभिमानो भवति एवं न प्रमाणानि प्रमेयाणि च सन्ति अथ च प्रमाणप्रमेयाभिमानो भवति ॥ २९ ॥

मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकावद्वा ॥ ३० ॥

॥ ३० ॥

हेत्वभावादसिद्धिः ॥ ३१ ॥

भा०—स्वप्नान्ते विषयाभिमानवत्प्रमाणप्रमेयाभिमानो न पुनर्जागरितान्ते विषयोपलब्धिवदित्यत्र हेतुर्नास्ति हेत्वभावा*दसिद्धिः। स्वप्नान्ते चासन्तो विषया उपलभ्यन्त इत्यत्रापि हेत्वभावः।

प्रतिबोधेऽनुपलम्भादिति चेत्प्रतिबोधविषयोपलम्भादप्रतिषेधः।

यदि प्रतिबोधेऽनुपलम्भात्स्वप्ने विषया न सन्तीति तर्हि य इमे प्रतिबुद्धेन विषया उपलभ्यन्त उपलम्भात्सन्तीति विपर्यये हि हेतुसाम-

---

किं च घटादौ यदि प्रमाणमस्ति तदा तत एव बाह्यार्थसिद्धिः। अथाप्रमाणं तदा कथं घट इति ज्ञानस्य घटाकारत्वं मन्यसे ज्ञानस्यैवानुपपत्तेरिति ॥ २८ ॥

वृ०—ननु प्रमाणप्रमेयव्यवहारो न पारमार्थिकः परं तु विज्ञानानि तत्तदाकाराणि वासनापरिपाकवशादेव स्वप्नप्रत्ययवदैन्द्रजालिकप्रतीतिवच्चाऽऽविर्भवन्तीत्याशयेन शङ्कते सूत्राभ्याम्। स्पष्टम् ॥ २९ ॥ ३० ॥

वृ०—समाधत्ते—बाह्याभावस्यासिद्धिर्हेत्वभावात्प्रमाणाभावात्। अथ वा हेतोश्चक्षुरादेरनभ्युपगमे घटोऽयमित्यादिज्ञानानामसिद्धिरित्यर्थः। न च वासना-

---

* यद्यप्यन्तशब्दोऽवयववचनः प्रसिद्धस्तथाऽप्यत्राऽऽश्रितत्वमात्रेणावस्थायां प्रयुक्तत्वेन स्वप्नावस्थायां जागरितावस्थायामित्यर्थः। एतदुक्तं भवति—स्वप्नविज्ञानस्यायाथार्थ्यमिच्छता बाधकमन्तरेण तदनुपपत्तेर्जाग्रत्प्रत्ययोऽस्य बाधको वक्तव्यः। न चासावसमीचीनस्तं बाधितुमुत्सहत इति समीचीनत्वं जाग्रत्प्रत्ययानामभ्युपगन्तव्यम्। तथा च जागरितान्ते विषयोपलब्धिवदित्युपपन्नमिति।

---

१ ग. °धतत्त्वज्ञाने इति वि°।

र्थेन् । [illegible]भावे सत्यनुपलम्भादभावः सिध्यति । [illegible]-
वा+स्वभावे नानुपलम्भस्य सामर्थ्यमस्ति यथा प्रदीपस्याभावाद्रू-
पस्यादर्शनमिति । तत्र भावेनाभावः समर्थ्यत इति ।

स्वप्नान्तविकल्पे च हेतुवचनम् । स्वप्नविषयाभिमानवदिति ब्रुवता स्वप्नान्तविकल्पे हेतुर्वाच्यः । कश्चित्स्वप्नो भयोपसंहितः । कश्चित्प्रमोदोपसंहितः । कश्चिदुभयविपरीतः । कदाचित्स्वप्नमेव न पश्यतीति ॥ ३१ ॥

पक्षात्स्यादिति वाच्यम् । वासनाया अतिरिक्तत्वे वाद्यपगमप्रसङ्गात् । वासनायाः संतन्यमानतया चाक्षुषादेरपि संतानापत्तिरिति दिक् ॥ ३१ ॥

---

* अनुपलब्धिप्रमाणादभावो ज्ञायत इत्यर्थः । तथाहि—ज्ञानकरणाजन्याभावानुभवासाधारणकारणमनुपलब्धिरूपं प्रमाणम् । अस्यार्थः—ज्ञानरूपं यत्करणं तदजन्यो योऽभावानुभवस्तदसाधारणं यत्कारणं तदनुपलब्धिरूपं प्रमाणमिति । एवं च घटादिज्ञानाभावो घटाद्यभावज्ञाने कारणमिति फलति । अभावज्ञानमनुमानादिनाऽपि भवति । तथा चानुमानादिजन्योऽत एवातीन्द्रियो योऽभावानुभवस्तद्धेतावनुमानादावतिव्याप्तिवारणायाजन्यान्तं विशेषणम् । अदृष्टादौ साधारणकारणेऽतिव्याप्तिवारणायासाधारणेति । अभावस्मृत्यसाधारणहेतौ संस्कारेऽतिव्याप्तिवारणायानुभवेति । न च यत्राभावानुमितिस्तत्राप्यनुपलब्ध्यैवाभावो गृह्यतां विशेषाभावादिति वाच्यम् । धर्माधर्माद्यनुपलब्धिसत्त्वेऽपि तदभावानिश्चयेन योग्यानुपलब्धेरेवाभावग्राहकत्वात् । ननु केयं योग्यानुपलब्धिः किं योग्यस्य प्रतियोगिनोऽनुपलब्धिरुत योग्याधिकरणे प्रतियोग्यनुपलब्धिः । नाऽऽद्यः । स्तम्भे पिशाचादिभेदस्याप्रत्यक्षतापत्तेः । इष्यते तु स्तम्भः पिशाचो नेति प्रत्यक्षम् । नान्त्यः । आत्मनि धर्माधर्माद्यभावस्यापि प्रत्यक्षतापत्तेरिति चेन्न । योग्या चासावनुपलब्धिश्चेति कर्मधारयाश्रयणात् । अनुपलब्धेर्योग्यता च तर्कितप्रतियोगिसत्त्वप्रसञ्जितप्रतियोगिकत्वम् । अस्यार्थः—तर्कितं यत्प्रतियोगिसत्त्वं तेन प्रसञ्जितो नामाऽऽपादितः प्रतियोगी यस्या अनुपलब्धेस्तत्त्वमिति । अयं भावः—स्फीतालोकवति भूतले यदि घटः स्यात्तदा घटोपलम्भः स्यादित्यापादनसंभवात्तादृशभूतले घटाभावोऽनुपलब्धिगम्यः । अन्धकारे तु तादृशापादनासंभवान्नानुपलब्धिगम्यता । अत एव स्तम्भे तादात्म्येन पिशाचसत्त्वे स्तम्भवत्प्रत्यक्षतापत्त्या तदभावोऽनुपलब्धिगम्यः । आत्मनि धर्माधर्मादिसत्त्वेऽपि तस्यातीन्द्रियतया निरुक्तोपलम्भापादनासंभवान्न धर्माधर्माद्यभावस्यानुपलब्धिगम्यत्वमिति । + स्वप्नजागरितावस्थयोरुभयोरपि विषयाभावाभ्युपगमेऽनुपलब्धेरभावग्राहकत्वमपि न सिध्येद्योग्यताया अभावादिति भावः ।

भा०—निमित्तवतस्तु स्वप्नविषयाभिमानस्य निमित्तविकल्पाद्विकल्पोपपत्तिः—

स्मृतिसंकल्पवच्च स्वप्नविषयाभिमानः ॥ ३२ ॥

पूर्वोपलब्धविषयः। यथा स्मृतिश्च संकल्पश्च पूर्वोपलब्धविषयौ न तस्य प्रत्याख्यानाय कल्पेते तथा स्वप्ने विषयग्रहणं पूर्वोपलब्धविषयं न तस्य प्रत्याख्यानाय+ कल्पत इति। एवं दृष्टविषयश्च स्वप्नान्तो जागरितान्तेन, यः सुप्तः स्वप्नं पश्यति स एव जाग्रत्स्वप्नप्रदर्शनानि प्रतिसंधत्त इदमद्राक्षमिति।

तत्र जाग्रद्बुद्धिवृत्तिवशात्स्वप्नविषयाभिमानो मिथ्येति व्यवसायः। सति च प्रतिसंधाने या जाग्रतो बुद्धिवृत्तिस्तद्वशादयं व्यवसायः स्वप्नविषयाभिमानो मिथ्येति।

उभयाविशेषे तु साधनानर्थक्यम्। यस्य स्वप्नान्तजागरितान्तयोरविशेषस्तस्य स्वप्नविषयाभिमानवदिति साधनमनर्थकं तदाश्रयप्रत्याख्यानात्।

अतस्मिंस्तदिति च व्यवसायः प्रधानाश्रयः। अपुरुषे स्थाणौ पुरुष इति व्यवसायः स प्रधानाश्रयः। न खलु पुरुषेऽनुपलब्धे पुरुष इत्यपुरुषे व्यवसायो भवति। एवं स्वप्नविषयस्य व्यवसायो हस्तिनमद्राक्षं पर्वतमद्राक्षमिति प्रधानाश्रयो भवितुमर्हति ॥ ३२ ॥

वृ०—नन्वसद्विषया अहेतुका अपि स्वाप्नप्रत्यया इव भावनाप्रत्यया इव परेऽपि प्रत्यया भवेयुरित्यत आह। पूर्वोपलब्धविषय इति शेषः। संकल्प उपनीतभानम्। यथा स्मृत्यादिः पूर्वोपलब्धविषयकस्तथा स्वाप्नप्रत्ययोऽपीति न निर्विषयकः। न च स्वप्ने स्वमपि खादति निजशिरःखण्डनमपि पश्यति न त्विदं पूर्वोपलब्धमिति वाच्यम्। स्वस्य खादनस्य च निजशिरसः खण्डनस्य च पूर्वोपलब्धत्वात्संसर्गभानस्य च भ्रान्तत्वात्। न वाऽहेतुकत्वम्। स्मृत्यादिदृष्टान्तेन संस्कारस्य स्मृतेश्च स्मृतौ विशिष्टबुद्धौ च हेतुत्वस्याभिमतत्वात्। तत्र भ्रमे दोषः कालविशेषेऽदृष्टविशेषो द्रोधो वेत्यन्यदेतत् ॥ ३२ ॥

---

* स्वप्नवैचित्र्यस्य कादाचित्कत्वेन सहेतुकत्वान्निमित्तवैचित्र्यस्यावश्याभ्युपगन्तव्यत्वेन तेनैव विषयसत्तासिद्धेः सर्वशून्यता बाधितेति भावः। + पूर्वोपलब्धेरुपजीव्यत्वेन तद्बाधकत्वानुपपत्तेरिति भावः।

भा०—एवं च सति—

मिथ्योपलब्धिविनाशस्तत्त्वज्ञानात्स्वप्नवि-
षयाभिमानप्रणाशवत्प्र*तिबोधे ॥ ३३ ॥

स्थाणौ पुरुषोऽयमिति व्यवसायो मिथ्योपलब्धिरतस्मिंस्त-दिति ज्ञानम् । स्थाणौ स्थाणुरिति व्यवसायस्तत्त्वज्ञानम् । तत्त्व-ज्ञानेन च मिथ्योपलब्धिर्निवर्त्यते नार्थः स्थाणुपुरुषसामान्य-लक्षणः । यथा प्रतिबोधे या ज्ञानवृत्तिस्तया स्वप्नवि-षयाभिमानो निवर्त्यते नार्थो विषयसामान्यलक्षणस्तथा मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकाणामपि या बुद्धयोऽतस्मिंस्तदिति व्यवसायास्तत्राप्यनेनैव कल्पेन मिथ्योपलब्धिविनाशस्तत्त्व-ज्ञानान्नार्थप्रतिषेध इति । उपादानवच्च मायादिषु मिथ्याज्ञानम् । प्रज्ञापनीयसरूपं च द्रव्यमुपादाय साधनवान्प-रस्य मिथ्याध्यवसायं करोति सा माया । नीहारप्रभृतीनां नगर-सरूपसंनिवेशे दूरान्नगरबुद्धिरुत्पद्यते विपर्यये तदभावात् । सूर्य-मरीचिषु भौमेनोष्मणा संसृष्टेषु स्पन्दमानेषूदकबुद्धिर्भवति सा-मान्यग्रहणादन्तिकस्थस्य, विपर्यये तदभावात् । क्वचित्कदाचि-त्कस्यचिच्च भावान्नानिमित्तं मिथ्याज्ञानम् । दृष्टं च बुद्धिद्वैतं मा-याप्रयोक्तुः परस्य च । दूरान्तिकस्थयोर्गन्धर्वनगरमृगतृष्णिकासु । सुप्तप्रतिबुद्धयोश्च स्वप्नविषये । तदेतत्सर्वस्याभावे निरुपाख्यतायां निरात्मकत्वे नोपपद्यत इति ॥ ३३ ॥

बुद्धेश्चैवं निमित्तसद्भावोपलम्भात् ॥ ३४ ॥

भा०—मिथ्याबुद्धेश्चार्थवदप्रतिषेधः । कस्मात् । निमित्तोपलम्भात्स-

---

वृ०—ननु भ्रमस्यापि सद्विषयकत्वे तत्प्रतिरोधः कथं स्यादित्याशङ्क्याऽऽ-ह—मिथ्योपलब्धेर्मायागन्धर्वनगरादिज्ञानस्य तत्त्वज्ञानादनारोपितवस्तुप्रत्यया-द्विनाशः प्रतिरोधो भ्रमत्वज्ञानं वा । एवं स्वप्नप्रत्ययस्यापि दर्पणमुखविभ्रमस्य तत्त्वज्ञानेनाप्रतिरोधेऽपि भ्रमत्वज्ञानं भवत्येवेति भावः ॥ ३३ ॥

वृ०—माध्यमिकस्तु बाह्यासत्त्वं प्रसाध्य तद्दृष्टान्तेन बुद्धेरप्यसत्त्वं साध-

---

* मिथ्याज्ञानस्य प्रधानाश्रयत्वे सति मिथ्योपलब्धेर्विनाशो बाधकात्तत्त्वज्ञानाद्भवति । यथा प्रतिबोधे सति स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशस्तद्वत् । न त्वर्थस्य सामान्यस्यापीत्यर्थः ।

द्भावोपलम्भाच्च । उपलभ्यते मिथ्याबुद्धिनिमित्तम् । मिथ्याबुद्धिश्च प्रत्यात्ममुत्पन्ना गृह्यते संवेद्यत्वात् । तस्मान्मिथ्याबुद्धिरप्यस्तीति ॥ ३४ ॥

तत्त्वप्रधानभेदाच्च मिथ्याबुद्धे-
र्द्वैविध्योपपत्तिः ॥ ३५ ॥

भा०—तत्त्वं स्थाणुरिति प्रधानं पुरुष इति । तत्त्वप्रधानयोरलोपाद्भेदात्स्थाणौ पुरुष इति मिथ्याबुद्धिरुत्पद्यते सामान्यग्रहणात् । एवं पताकायां बलाकेति लोष्टे कपोत इति, न तु समाने विषये मिथ्याबुद्धीनां समावेशः सामान्यग्रहणव्यवस्थानात् । यस्य तु निरात्मकं निरुपाख्यं सर्वं तस्य समावेशः प्रसज्यते । गन्धादौ च प्रमेये गन्धादिबुद्धयो मिथ्याभिमतास्तत्त्वप्रधानयोः सामान्यग्रहणस्य चाभावात्तत्त्वबुद्धय एव भवन्ति । तस्मादयुक्तमेतत्प्रमाणप्रमेयबुद्धयो मिथ्येति ॥ ३५ ॥

इति बाह्यार्थभङ्गनिराकरणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

यति तं प्रत्याह—एवं बाह्यवद्बुद्धेरपि न प्रतिषेधः, निमित्तसद्भावोपलम्भात् । सहेतुकस्य प्रमितत्वात् । न ह्यलीकं सहेतुकं संभवति । अहेतुकत्वे च कादाचित्कत्वव्याकोपः । केचित्तु भ्रमस्य सद्विषयकत्वे प्रमात्वं स्यादित्यत्राऽऽह-बुद्धेरिति । एवं प्रमात्वं निमित्तस्य प्रकारस्य सद्भावः सत्त्वं यत्र । तथा च शुक्तिरजतयोः सत्यत्वेऽपि शुक्तौ रजतत्ववैशिष्ट्याभावान्न तद्बुद्धेः प्रमात्वमिति भाव इत्याहुः । अत्र चोपलम्भपदमनतिप्रयोजनकम् ॥ ३४ ॥

वृ०—न वा मिथ्याबुद्धिदृष्टान्तेन ज्ञानमात्रस्यासन्मात्रविषयकत्वं सद्विषयकत्वाभावो वा संभवतीत्याह—तत्त्वं धर्मिस्वरूपप्रधानमारोप्यम् । तथा च भ्रमे धर्म्यंशे प्रमात्वमारोप्य रजताद्यंशे च भ्रमत्वमिति दृष्टान्तासिद्धिरिति भावः । केचित्तु प्रमात्वाप्रमात्वयोर्विरोधान्नैकत्र समावेश इत्यत आह—तत्त्वेति । तथा च विषयभेदान्न विरोध इति भाव इत्याहुः ॥ ३५ ॥

इति बाह्यार्थभङ्गनिराकरणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

भा०—दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहंकारनिवृत्तिरित्युक्तम् । अथ कथं तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इति—

समाधिविशेषाभ्यासात् ॥ ३६ ॥

स तु प्रत्याहृतस्येन्द्रियेभ्यो मनसो धारकेण प्रयत्नेन धार्यमाणस्याऽऽत्मना संयोगस्तत्त्वबुभुत्साविशिष्टः । सति हि तस्मिन्निन्द्रियार्थेषु बुद्धयो नोत्पद्यन्ते तदभ्यासवशात्तत्त्वबुद्धिरुत्पद्यते ॥ ३६ ॥

भा०—यदुक्तं सति हि तस्मिन्निन्द्रियार्थेषु बुद्धयो नोत्पद्यन्त इत्येतत्—

नार्थ*विशेषप्राबल्यात् ॥ ३७ ॥

भा०—अनिच्छतोऽपि बुद्ध्युत्पत्तेर्नैतद्युक्तम् । कस्मात् । अर्थविशेषप्राबल्यात् । अबुभुत्समानस्यापि बुद्ध्युत्पत्तिर्दृष्टा । यथा स्तनयित्नुशब्दप्रभृतिषु । तत्र समाधिविशेषो नोपपद्यते ॥ ३७ ॥

क्षुदादिभिः प्रवर्तनाच्च ॥ ३८ ॥

भा०—क्षुत्पिपासाभ्यां शीतोष्णाभ्यां व्याधिभिश्चानिच्छतोऽपि बुद्धयः प्रवर्तन्ते । तस्मादैकाग्र्यानुपपत्तिरिति ॥ ३८ ॥

वृ०—ननु शास्त्राधीनं तत्त्वज्ञानं क्षणिकमतस्तन्नाशे मिथ्याज्ञानं स्यादेव । नहि तादृशं किंचिदेव ज्ञानं दृढभूमिसवासनमिथ्याज्ञानसमुन्मूलनक्षममतस्तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणमारभते । तत्त्वज्ञानविवृद्धिस्तत्त्वज्ञानवासना । ततश्चाऽऽत्यन्तिको मिथ्याज्ञाननाशः । तत्र तत्त्वज्ञानविवृद्धौ हेतुमाह—समाधिश्चित्तस्याभिमतविषयनिष्ठत्वम् । तस्य प्रकर्षो विषयान्तरानभिषङ्गलक्षणस्तस्याभ्यासात्पौनःपुन्यात्तत्त्वज्ञानविवृद्धिः । तदेव च निदिध्यासनमामनन्ति । तत्त्वज्ञानविवृद्ध्या च मिथ्याज्ञानवासनातिरोभावः । तथा च योगसूत्रम्—'तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी' (१।५०)। प्रतिबन्धः कार्याक्षमतासंपादनं विनाशो वा ॥ ३६ ॥

वृ०—ननु रागादिभिः प्रतिबन्धात्समाधिरेव नोदेतीत्याक्षिपति सूत्राभ्याम्—अर्थविशेषस्य तनयवनितादिरागस्य प्राबल्याच्चिरकालानुबन्धात्तदनुसंधानमवर्जनीयमिति तदभावः । स्याच्च घनगर्जितादिज्ञानेन प्रतिबन्धः । एवं क्षुत्तृष्णाभयादिभिः प्रतिरुद्धस्तदुपशमाय प्रयतेत ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

---

* इन्द्रियविषयैरपहृतमनसो न धारणा । तथा च तदभ्यासाभावान्न तत्त्वसाक्षात्कार इति सूत्रार्थः ।

भा०—अस्त्येतत्समाधिव्युत्थाननिमित्तं समाधिप्रत्यनीकं च सति त्वेतस्मिन्—

पूर्वकृतफलाऽनुबन्धात्तदुत्पत्तिः ॥ ३९ ॥

पूर्वकृतो जन्मान्तरोपचितस्तत्त्वज्ञानहेतुर्धर्म+प्रविवेकः फलानुबन्धो योगाभ्याससामर्थ्यम् । निष्फले हि अभ्यासे नाभ्यासमाद्रियेरन् । दृष्टं हि लौकिकेषु कर्मस्वभ्याससामर्थ्यम् ॥ ३९ ॥

भा०—प्रत्यनीकपरिहारार्थं च—

अरण्यगुहापुलिनादिषु योगाभ्यासोपदेशः ॥ ४० ॥

योगाभ्यासजनितो धर्मो जन्मान्तरेऽप्यनुवर्तते । प्रचयकाष्ठागते तत्त्वज्ञानहेतौ धर्मे प्रकृष्टायां समाधिभावनायां तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इति । दृष्टश्च समाधिनाऽर्थविशेषप्राबल्याभिभवो नाहमेतदश्रौषं नाहमेतदज्ञासिषमन्यत्र मे मनोऽभूदित्याह लौकिक इति ॥ ४० ॥

भा०—यद्यर्थविशेषप्राबल्यादनिच्छतोऽपि बुद्ध्युत्पत्तिरनुज्ञायते—

अपवर्गेऽप्येवं प्रसङ्गः ॥ ४१ ॥

मुक्तस्यापि बाह्यार्थसामर्थ्याद्बुद्धय उत्पद्येरन्निति ॥ ४१ ॥

वृ०—परिहरति—जन्मान्तरकृतसमाधिजन्यसंस्कारवशात्समाधिसिद्धिरित्यर्थः । अत एवानेकजन्मसंसिद्ध इत्यादि संगच्छते । वयं तु पूर्वकृतस्य प्रथमतः कृतस्येश्वराराधनस्य फलं धर्मविशेषस्तत्संबन्धादित्यर्थः । तथा च योगसूत्रम्—'समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात्' (२।४५) सूत्रान्तरं च तत्रैव 'ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च' (१ । २९) तत ईश्वरप्रणिधानाद्विषयप्रातिकूल्येन चित्तावस्थानं प्रत्यूहाभावश्चेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

वृ०—योगाभ्यासस्थानमुपदिशति—तत्र स्थिरचित्तता स्यादिति भावः । इदं न सूत्रं भाष्यमिति केचित् ॥ ४० ॥

वृ०—तटस्थः शङ्कते—एवं प्रसङ्गोऽर्थविशेषप्राबल्याद्विषयावभासप्रसङ्गः ॥ ४१ ॥

---

* पूर्वकृतः समाधिस्तस्य फलं संस्कारस्तस्यानुबन्धः स्थेमा तस्मादिति सूत्रार्थः ।

+ प्रविविच्यते विशिष्यत इति प्रविवेकः । धर्मश्चासौ प्रविवेकश्चेति धर्मप्रविवेकः ।

न निष्पन्नावश्यंभावित्वात् ॥ ४२ ॥

भा०—कर्मवशान्निष्पन्ने शरीरे चेष्टेन्द्रियार्थाश्रये निमित्तभावादवश्यंभावी बुद्धीनामुत्पादः । न च प्रबलोऽपि सन्बाह्योऽर्थ आत्मनो बुद्ध्युत्पादे समर्थो भवति । तस्येन्द्रियेण संयोगाद्बुद्ध्युत्पादे सामर्थ्यं दृष्टमिति ॥ ४२ ॥

तदभावश्चापवर्गे ॥ ४३ ॥

भा०—तस्य बुद्धिनिमित्ताश्रयस्य शरीरेन्द्रियस्य धर्माधर्माभावादभावोऽपवर्गे । तत्र यदुक्तमपवर्गेऽप्येवं प्रसङ्ग इति तदयुक्तम् । तस्मात्सर्वदुःखविमोक्षोऽपवर्गः । यस्मात्सर्वदुःखबीजं सर्वदुःखायतनं चापवर्गे विच्छिद्यते तस्मात्सर्वेण दुःखेन विमुक्तिरपवर्गो न निर्बीजं निरायतनं च दुःखमुत्पद्यत इति ॥ ४३ ॥

तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैः ॥४४॥

भा०—तस्यापवर्गस्याधिगमाय यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारः । यमः समानमाश्रमिणां धर्मसाधनम् । नियमस्तु विशिष्टम् । आत्मसं-

---

वृ०—समाधत्ते—निष्पन्नस्य शरीरादेरवश्यंभावित्वात्कारणत्वाज्ज्ञानादिष्विति शेषः ॥ ४२ ॥

वृ०—ननु किमेतावतेत्यत आह—तस्य शरीरादेरभावस्तदारम्भकधर्माधर्मविरहादिति भावः ॥ ४३ ॥

वृ०—ननु समाधिमात्रादेव निष्प्रत्यूहोऽपवर्गः स्यात्साधनान्तरं वाऽपेक्षणीयमत आह यद्वा समाधिसाधनान्याह—तदर्थमपवर्गार्थमिति । भाष्यादौ तदर्थं समाध्यर्थमिति वा । यमानाह योगसूत्रम्—'अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः' (२ । ३०) । नियमानाह—'शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः' (२।३२) । स्वाध्यायः स्वाभिमतमन्त्रजपः । निषिद्धानाचरणतथाविहिताचरणे यमनियमा इत्यन्ये । आत्मसंस्कार आत्मनोऽपवर्गाधिगमक्षमता । ननु यमनियमावेव साधने उताहो अन्यदस्तीत्यत आह—योगादिति । आत्मविधिरात्मसाक्षात्कारविधायकवाक्यम् 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' 'आत्मानं चेद्विजानीयात्' इत्यादि । योगादिति पञ्चमी पञ्चम्यर्थः । तथा च योगशास्त्रोक्तात्मतत्त्वाधिगमसाधनैश्चाऽऽत्मसंस्कारः कर्तव्य इत्यर्थः ।

एकारः पुनरूर्ध्वमेहानं धर्मोपपचयश्च । योगशास्त्राच्चाध्यात्मविधिः प्रतिपत्तव्यः । स पुनस्तपः प्राणायामः प्रत्याहारो ध्यानं धारणेति । इन्द्रियविषयेषु प्रसंख्यानाभ्यासो रागद्वेषप्रहाणार्थः । उपायस्तु योगाचार*विधानमिति ॥ ४४ ॥

ज्ञानग्रहणाभ्यासस्तद्विद्यैश्च सह संवादः ॥ ४५ ॥

भा०—तदर्थमिति प्रकृतम् । ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानमात्मविद्याशास्त्रम् । तस्य ग्रहणमध्ययनधारणे । अभ्यासः सततक्रियाध्ययनश्रवण-

---

तथा च योगसूत्रम्– ' योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिरा विवेकख्यातेः ' (२ । २८) । तदर्थश्च योगाङ्गानां यमनियमादीनामनुष्ठानाच्चित्तस्याशुद्धेरविद्यादिरूपस्य क्षये सति ज्ञानस्य दीप्तिः प्रकर्षः स च विवेकख्यातिपर्यन्तो जायते । सा च सत्त्वपुरुषान्यतासाक्षात्कारः । अस्मन्मते तु देहादिभिन्नात्मसाक्षात्कारः । स च नेदानीमविद्याप्रतिबन्धाद्देहात्मनोर्मनश्चक्षुराद्ययोग्यत्वाच्च । भवति चासौ योगजधर्मात् । योगाङ्गानि तत्रोक्तानि— ' यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि ' (२ । २९) । आसनं पद्मासनादि कुशासनादि च । चैलाजिनकुशोत्तरमिति भगवद्वचनात् । प्राणायाममाह योगसूत्रम्— ' तस्मिन्सति श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः प्राणायामः ' (२ । ४९) । तस्मिन्नासनस्थैर्ये प्राणवायोरेव निर्गमप्रवेशरूपक्रियाविशेषाच्छ्वासप्रश्वासव्यपदेशः । बहिरिन्द्रियाणां स्वस्वविषयवैमुख्येनावस्थानं प्रत्याहारः । धारणामाह योगसूत्रम्—' देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ' (३ । १) । देशे नाभिचक्रादौ चित्तस्य बन्धविषयान्तरवैमुख्येनावस्थानम् । ध्यानमाह— ' तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् ' (३ । २) । धारणैव धारावाहिनी ध्यानमित्यर्थः । समाधिमाह—' तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ' (३ । ३) । अर्थस्य धर्मो ज्ञानस्वरूपं च यदि ध्याने न भासते तदा समाधिरित्यर्थः । सूत्रान्तरम्—' त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः ' (३ । ७) । चरमत्रयं साक्षादुपकारकमित्यर्थः ॥ ४४ ॥

वृ०—नन्वेवं किमान्वीक्षिक्येत्यत आह-तदर्थमित्यनुवर्तते । ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानं शास्त्रं प्रकृतम् , तस्य ग्रहणमध्ययनधारणे, तत्राभ्यासो दृढतरसंस्कारः, तद्वि-

---

* योगाचारः—एकाग्रकारिता, आहारविशेषः, एकत्रानवस्थानम्, इत्यादिर्यतिधर्मोक्तः ।

विद्यानामिति । तद्विद्यैश्च संवाद इति प्रज्ञापरिपाकार्थम् । परिपाकस्तु संशयच्छेदनमविज्ञातार्थावबोधोऽध्यवसिताभ्यनुज्ञानमिति । समयवादः संवादः ॥ ४५ ॥

भा०—तद्विद्यैश्च सह संवाद इत्यविभक्तार्थं वचनं विभज्यते—

तं शिष्यगुरुसब्रह्मचारिविशिष्टश्रेयोर्थिभिरनसूयिभिरभ्युपेयात् ॥ ४६ ॥

एतन्निगदेनैव नीतार्थमिति ॥ ४६ ॥

भा०—यदिदं मन्येत पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहः प्रतिकूलः परस्येति—

प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे ॥ ४७ ॥

तमभ्युपेयादिति वर्तते । परतः प्रज्ञामुपादित्समानस्तत्त्वबुभुत्साप्रकाशनेन स्वपक्षमनवस्थापयन्स्वदर्शनं परिशोधयेदिति ॥ ४७ ॥

इति तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणम् ॥ ५ ॥

यैस्तदभियुक्तैः संवादः स्वानुभवदार्ढ्याय । न हि योगाङ्गज्ञानाय तत्सापेक्षत्वेन न प्रकृतशास्त्रवैफल्यम् । ध्येयस्वरूपवैलक्षण्यात् ॥ ४५ ॥

वृ०—संवादप्रकारं वा दर्शयितुमाह—तं तद्विद्यं सब्रह्मचारी सहाध्यायी विशिष्टः प्रकृष्टज्ञानवान् । श्रेयोर्थी मुमुक्षुः । विशिष्टः पूर्वोक्तभिन्न इत्यर्थ इति कश्चित् । विजिगीषुन्यावृत्त्यर्थमनसूयिभिरिति ॥ ४६ ॥

वृ०—संवादप्रकारमाह—वाशब्दो निश्चयार्थः । अर्थित्वे तत्त्वबुभुत्सायां सत्यां प्रयोजनार्थं तत्त्वनिर्णयार्थं प्रतिपक्षहीनं प्रतिकूलपक्षहीनं यथा स्यात्तथाऽभ्युपेयात् । तथा च भाष्यम्—स्वपक्षमनवस्थापयन्स्वदर्शनं परिशोधयेदिति । तत्त्वनिर्णिनीषुतया न पक्षपात इति भावः ॥ ४७ ॥

इति तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणम् ॥ ५ ॥

---

१ क. °सूयमि° । २ च °स्थाप्य स्वद° ।

भा०—अन्योन्यप्रत्यनीकानि च प्रावादुकानां दर्शनानि स्वपक्षरागेण चैके न्यायमतिवर्तन्ते। तत्र—

तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्षणार्थं कण्टकशाखावरणवत् ॥ ४८ ॥

अनुत्पन्नतत्त्वज्ञानानामप्रहीणदोषाणां तदर्थं घटमानानामेतदिति ॥ ४८ ॥

विद्यानिर्वेदादिभिश्च परेणाविज्ञायमानस्य—

ताभ्यां विगृह्य कथनम् ॥ ४९ ॥

भा०—विगृह्येति विजिगीषया न तत्त्वबुभुत्सयेति । तदेतद्विद्यापालनार्थं न लाभपूजाख्यात्यर्थमिति ॥ ४९ ॥

इति तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणम् ॥ ६ ॥

समाप्तं चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

इति वात्स्यायनीये न्यायभाष्ये चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

वृ०—तद्विधैः सह संवाद इत्यत्र त्रयीबाह्यैः सह संवादः कर्तव्य इति भ्रमो मा भूदिति तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणमारभते । तत्त्वाध्यवसायस्य तत्त्वनिर्णयस्य संरक्षणं परोक्तदूषणास्कन्दनेनाप्रामाण्यशङ्काविघटनं तदर्थं जल्पवितण्डे पूर्वमुक्ते इति शेषः ॥ ४८ ॥

वृ०—ननु ताभ्यां किं कार्यमित्यत आह । अयमर्थः—त्रयीबाह्यैस्तद्दर्शनाभ्यासाहितकुज्ञानैरपरैर्वा यदि स्वपक्ष आक्षिप्यते तदा ताभ्यां जल्पवितण्डाभ्याम् । सावधारणं चैतत् । त्रय्यन्तःपातिनामाक्षेपे तु वादजल्पवितण्डाभिर्यथेच्छं कथयेदिति भावः । वस्तुतस्तु मुमुक्षोर्न तादृशैः सह संवादो वीतरागत्वात् । न हि शास्त्रपरिपालनमपि तदुद्देश्यम् । न वा तदुपेक्षयैव शास्त्रं गच्छति किं तु शास्त्रमभ्यस्येतेति तत्त्वमिति ॥ ४९ ॥

इति तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणम् ॥ ६ ॥

समाप्तं चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

इति महामहोपाध्यायश्रीमद्विद्यानिवासभट्टाचार्यात्मजश्रीविश्वनाथसिद्धान्तपञ्चाननभट्टाचार्यकृतायां न्यायसूत्रवृत्तौ चतुर्थोध्यायः ॥ ४ ॥

---

* अयुक्तपरित्यागेन युक्तपरिग्रहेण च परिशोधयेदिति भावः ।

भा०—साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानस्य विकल्पाज्जातिबहुत्वमिति संक्षेपेणोक्तं तद्विस्तरेण विभज्यते । ताः खल्विमा *जातयः स्थापनाहेतौ प्रयुक्ते चतुर्विंशतिः प्रतिषेधहेतवः—

साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यवि-
कल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टा-
न्तानुत्पत्तिसंशयप्रकरणहेत्वर्थापत्त्यवि-
शेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्य-
कार्यसमाः ॥ १ ॥

वृ०—नत्वा शंकरचरणं शरणं दीनस्य दुर्गमे तरणम् । संप्रति निरूपयामः पञ्चममध्यायमतिगहनम् ॥ अथ जातिनिग्रहस्थानयोरुद्दिष्टयोर्लक्षितयोर्बहुत्वं तद्विकल्पाज्जातिनिग्रहस्थानबहुत्वमित्यनेन सूचितं बलवच्छिष्यजिज्ञासानुसारिप्रमाणादिपरीक्षयाऽन्तरितं संप्रत्यवसरतः प्रपञ्चनीयम् । तत्र जातिपरीक्षासहितजातिनिग्रहस्थानविशेषलक्षणमध्यायार्थः । जातिपरीक्षासहितजातिविशेषलक्षणं प्रथमाह्निकार्थः । सप्तदश चात्र प्रकरणानि । तत्राऽऽदौ सत्प्रतिपक्षदेशनाभासाप्रकरणम् । अन्यानि च यथास्थानं वक्ष्यन्ते । तत्र च विशेषलक्षणार्थं जातिं विभजते—अत्र च साधर्म्यादीनां कार्यान्तानां द्वंद्वे तैः समा इत्यर्थात्साधर्म्यसमादयश्चतुर्विंशतिजातय इत्यर्थः । अत्र च जातेर्विशेष्यत्वात्समाशब्दं मन्यन्ते । भाष्यवार्तिकादौ समाशब्दः । अग्रिमसूत्रेषु तु समशब्दो निर्विवाद एव । तत्र जातिशब्दस्य स्त्रीलिङ्गतया यद्यपि नान्वयस्तथाऽपि प्रतिषेधो विशेष्य इति भाष्यादयः । वयं तु तद्विकल्पादिति सूत्रस्थविकल्पस्यैव विशेष्यत्वम् ।

---

* जातिर्नाम स्थापनाहेतौ प्रयुक्ते परेण यः प्रतिषेधबुद्ध्या प्रयुक्तः परंतु वस्तुतः प्रतिषेधासमर्थो हेतुः सः । ननु जातिप्रयोगस्य सिद्धान्तासाधकत्वेन तत्प्रयोगोऽनुचित इति चेत् । अत्रोच्यते–यदा वादी परस्य साधनं साध्विति मन्यते किं च लाभपूजाख्यातिकामो भवति तदा जातिं प्रयुङ्क्ते । कदाचिदयं जात्युत्तरेणाऽऽकुलीकृतो नोत्तरं प्रतिपद्यते । उत्तराप्रतिपत्त्या च निगृह्यते । वादिना जातेरनभिधाने चास्यैकान्तजयः । एवं चैकान्तिकात्स्वपराजयाद्वरं संदेह इति बुद्ध्या युक्तो जातेः प्रयोग इति ।

साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणं स्थापनाहेतुतः साधर्म्यसमः । अविशेषं तत्र तत्रोदाहरिष्यामः । एवं वैधर्म्यसमप्रभृतयोऽपि निर्वक्तव्याः ॥ १ ॥

भा०—लक्षणं तु—

साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामुपसंहारे तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्यवैधर्म्यसमौ ॥ २ ॥

साधर्म्येणोपसंहारे साध्यधर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्येणैव प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणं स्थापनाहेतुतः साधर्म्यसमः प्रतिषेधः । निदर्शनम्—क्रियावानात्मा । द्रव्यस्य क्रियाहेतुगुणयोगात् । द्रव्यं लोष्टः क्रियाहेतुगुणयुक्तः क्रियावान् । तथा चाऽऽत्मा । तस्मात्क्रियावानिति । एवमुपसंहृते परः साधर्म्येणैव प्रत्यवतिष्ठते—निष्क्रिय आत्मा । विभुनो द्रव्यस्य निष्क्रियत्वात् । विभु चाऽऽकाशं निष्क्रियं च । तथा चाऽऽत्मा तस्मान्निष्क्रिय इति । न चास्ति विशेषहेतुः क्रियावत्साधर्म्यात्क्रियावता भवितव्यं न पुनरक्रियसाधर्म्यान्निष्क्रियेणेति । विशेषहेत्वभावात्साधर्म्यसमः प्रतिषेधो भवति । अथ वैधर्म्यसमः—क्रियाहेतुगुणयुक्तो लोष्टः परिच्छिन्नो दृष्टः । न च तथाऽऽत्मा । तस्मान्न लोष्टवत्क्रियावानिति । न चास्ति विशेषहेतुः क्रियावत्साधर्म्यात्क्रियावता भवितव्यं न पुनः क्रियावद्वैधर्म्यादक्रियेणेति । विशेषहेत्वभावा-

---

विविधः कल्पः प्रकारो विकल्पः । तथा चैते साधर्म्यसमादयो जातिविकल्पाः । एवमग्रिमसूत्रेष्वपि । इत्थं जातेर्विशिष्यत्वे साधर्म्यसमेत्यपीति ब्रूमः । समीकरणार्थं प्रयोगः सम इति वार्तिकं यद्यपि नैतावता समीकरणं तथाऽपि समीकरणोद्देश्यकत्वमस्त्येव । अथ वा साधर्म्यमेव समं यत्र स साधर्म्यसमः । एकत्र व्याप्तेराधिक्येऽपि साधर्म्यं सममेवेति भावः ॥ १ ॥

वृ०—साधर्म्यवैधर्म्यसमौ लक्षयति—उपसंहारे साध्यस्योपसंहरणे वादिना कृते तद्धर्मस्य साध्यरूपधर्मस्य यो विपर्ययो व्यतिरेकस्तस्य साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां केवलाभ्यां व्याप्त्यनपेक्षाभ्यां यदुपपादनं ततो हेतोः साधर्म्यवैधर्म्यसमावुच्येते । तदयमर्थः—वादिनाऽन्वयेन व्यतिरेकेण वा साध्ये साधिते प्रतिवादिनः साधर्म्यमात्रप्रवृत्तहेतुना तदभावापादनं साधर्म्यसमा,

द्वैधर्म्यसमः । वैधर्म्येण चोपसंहारे निष्क्रिय आत्मा विभुत्वात् । क्रियावद्द्रव्यमविभु दृष्टं यथा लोष्टः । न च तथाऽऽत्मा तस्मान्निष्क्रिय इति । न चास्ति विशेषहेतुः क्रियावद्वैधर्म्यान्निष्क्रियेण भवितव्यं न पुनरक्रियवैधर्म्यात्क्रियावतेति । विशेषहेत्वभावाद्वैधर्म्यसमः । क्रियावाँल्लोष्टः क्रियाहेतुगुणयुक्तो दृष्टः । तथा चाऽऽत्मा । तस्मात्क्रियावानिति । न चास्ति विशेषहेतुः क्रियावद्वैधर्म्यान्निष्क्रियो न पुनः क्रियावत्साधर्म्यात्क्रियावानिति । विशेषहेत्वभावात्साधर्म्यसमः ॥ २ ॥

भा०—अनयोरुत्तरम्—

गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः ॥ ३ ॥

साधर्म्यमात्रेण वैधर्म्यमात्रेण च साध्यसाधने प्रतिज्ञायमाने स्यादव्यवस्था । सा तु धर्मविशेषे नोपपद्यते गोसाधर्म्याद्गोत्वाज्जातिविशेषाद्गौः सिध्यति न तु सास्नादिसंबन्धात् । अश्वादिवैधर्म्याद्गोत्वादेव च गौः सिध्यति न गुणादिभेदात् । तच्चैतत्कृत-

---

वैधर्म्यमात्रप्रवृत्तहेतुना तदभावापादनं वैधर्म्यसमा । तत्र साधर्म्यसमा यथा—शब्दोऽनित्यः कृतकत्वाद्घटवत्, व्यतिरेकेण वा व्योमवदित्युपसंहृते नैतदेवं यद्यनित्यघटसाधर्म्यान्नित्याकाशवैधर्म्याद्वाऽनित्यः स्यान्नित्याकाशसाधर्म्यादमूर्तत्वान्नित्यः स्याद्विशेषो वा वक्तव्यः । वैधर्म्यसमा यथा—शब्दोऽनित्यः कृतकत्वाद्घटवदाकाशवद्वेति स्थापनायामनित्यघटवैधर्म्यादमूर्तत्वान्नित्यः स्याद्विशेषो वा वक्तव्य इति । अत्र साधर्म्यत्वमात्रं वैधर्म्यत्वमात्रं वा गमकतौपयिकमित्यभिमानात्सत्प्रतिपक्षदेशनाभासे चेमे । अनैकान्तिकदेशनाभासेति वार्तिके त्वनैकान्तिकपदं योगात्सत्प्रतिपक्षपरम् । एकान्ततः साध्यसाधकत्वाभावात् ॥२॥

वृ०—अनयोरसदुत्तरत्वे बीजमाह—गोत्वाद्गोसिद्धिर्गोव्यवहार इति संप्रदायः । वयं तु गोत्वाद्गवितरासमवेतत्वे सति गोसमवेतात्सास्नादितः । एतेन व्याप्तिपक्षधर्मत्वे दर्शिते । गोर्गोत्वस्य तादात्म्येन गोरेव वा सिद्धिर्यथा तथैव कृतकत्वादपि व्याप्तिपक्षधर्मतासहितादनित्यत्वसिद्धिर्न तु व्याप्तिपक्षधर्मतारहि-

---

१ क. ख. ग. घ. च. °त्यव्यवस्था° ।

व्याख्यानमवयवप्रकरणे प्रमाणानामभिसंबन्धाच्चैकार्थकारित्वं समानं वाक्य इति । हेत्वाभासाश्रया खल्वियमव्यवस्थेति ॥ ३ ॥

इति सत्प्रतिपक्षदेशनाभासाप्रकरणम् ॥ १ ॥

साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्य*समाः ॥ ४ ॥

भा०—दृष्टान्तधर्मं साध्येन समासंजन्नुत्कर्षसमः । यदि क्रियाहेतुगुणयोगाल्लोष्टवत्क्रियावानात्मा लोष्टवदेव स्पर्शवानपि प्राप्नोति । अथ न स्पर्शवाल्लोँष्टवत्क्रियावानपि न प्राप्नोति विपर्यये वा विशेषो वक्तव्य इति । साध्ये धर्माभावं दृष्टान्तात्प्रसंजतोऽपकर्ष-

---

तात्साधर्म्यमात्रात् । तथा सति अदूषकसाधर्म्यात्प्रमेयत्वादितस्त्वद्वचनमप्यदूषकं स्यादित्ययं विशेषः ॥ ३ ॥

इति सत्प्रतिपक्षदेशनाभासाप्रकरणम् ॥ १ ॥

वृ०—क्रमप्राप्तं जातिषट्कं निरूपयति—उत्कर्षेण सम उत्कर्षसम एवमपकर्षसमोऽपि । वर्ण्यावर्ण्यसाध्येति भावप्रधानो निर्देशः । वर्ण्यत्वादिना समो वर्ण्यसमादिः । अविद्यमानधर्मारोप उत्कर्षः । विद्यमानधर्मापचयोऽपकर्षः । वर्ण्यत्वं वर्णनीयत्वम् । तच्च संदिग्धसाध्यकत्वादि । तदभावोऽवर्ण्यत्वम् । विकल्पो द्वैविध्यम् । साध्यत्वं पञ्चावयवसाधनीयत्वम् । साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादिति पञ्चानामुत्थानबीजम् । उभयसाध्यत्वादिति षष्ठस्य । तदयमर्थः—

---

* अत्रायं निष्कर्षः—दृष्टान्ते दृष्टस्य पक्षेऽनिष्टस्य धर्मस्य साध्येन सहाऽऽपादनमुत्कर्षसमः । दृष्टान्ते विद्यमानस्य धर्माभावस्य पक्ष आपादनमपकर्षसमः । दृष्टान्तसादृश्यमात्रेण साध्यापादनं वर्ण्यसमः । पक्षसादृश्यमात्रेण दृष्टान्ते साध्याभावापादनमवर्ण्यसमः । पक्षदृष्टान्तयोर्धर्मान्तरेण वैसादृश्यात्साध्यसाधनमसाध्यसाधनं वा विकल्पसमः । दृष्टान्ते दृष्टस्यापि साध्यत्वापादनं साध्यसम इति ।

---

१ क. ग. क. च. 'सजन्नु' । २ क. ग. घ. 'वानेवाऽऽत्मा' । ३ ङ. 'प्रजतो' ।

समः । लोष्टः खलु क्रियावानविभुर्दृष्टः काममात्माऽपि क्रियावानविभुरस्तु विपर्यये वा विशेषो वक्तव्य इति । ख्यापनीयो वर्ण्यो विपर्ययादवर्ण्यः । तावेतौ साध्यदृष्टान्तधर्मौ विपर्यस्यतो वर्ण्यावर्ण्यसमौ भवतः । साधनधर्मयुक्ते दृष्टान्ते धर्मान्तरविकल्पात्साध्यधर्मविकल्पं प्रसजतो विकल्पसमः । क्रियाहेतुगुणयुक्तं किंचिद्गुरु

साध्यतेऽत्रेति साध्यं पक्षः । तथा च साध्यदृष्टान्तयोरित्यस्य पक्षदृष्टान्तयोरन्यतरस्मिन्नित्यर्थः । विकल्पो धर्मस्य वैचित्र्यम् । तच्च क्वचित्सत्त्वं क्वचिदसत्त्वम् । प्रकृते साध्यसाधनान्यतररूपस्य धर्मस्य विकल्पात्सत्त्वाद्योऽविद्यमानधर्मारोपः स उत्कर्षसमः । व्याप्तिमपुरस्कृत्य पक्षदृष्टान्तान्यतरस्मिन्साध्यसाधनान्यतरेणाविद्यमानधर्मप्रसञ्जनमुत्कर्षसम इति फलितार्थः । यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादिति स्थापनायामनित्यत्वं कृतकत्वं घटे रूपसहचरितमतः शब्दोऽपि रूपवान्स्यात्तथा च विवक्षितविपरीतसाधनाद्विशेषविरुद्धो हेतुस्तद्देशनाभासा चेयम् । एवं श्रावणशब्दसाधर्म्यात्कृतकत्वाद्घटोऽपि श्रावणः स्यादविशेषात् । वस्तुतस्तु घटे श्रावणत्वापादनेऽर्थान्तरमत उक्तलक्षणे दृष्टान्तपदं साध्यपदं च न देयम् । अपकर्षसमायां तु धर्मविकल्पो धर्मस्य सहचरितधर्मस्य विकल्पोऽसत्त्वं ततोऽपकर्षः साध्यसाधनान्यतरस्याभावप्रसञ्जनम् । तथा च पक्षदृष्टान्तान्यतरस्मिन्व्याप्तिमपुरस्कृत्य सहचरितधर्माभावेन हेतुसाध्यान्यतराभावप्रसञ्जनमपकर्षसमा । यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्यत्र यद्यनित्यसहचरितघटधर्मात्कृतकत्वादनित्यः शब्दस्तदा कृतकत्वानित्यत्वसहचरितघटधर्मरूपवत्त्वव्यावृत्त्या शब्दे कृतकत्वस्यानित्यत्वस्य च व्यावृत्तिः स्यात् । आद्येऽसिद्धिदेशना । द्वितीये बाधदेशना । एवं शब्दे कृतकत्वसहचरितश्रावणत्वस्य संयोगादावनित्यत्वकृतकत्वसहचरितगुणत्वस्य च व्यावृत्त्या घटेऽनित्यत्वं कृतकत्वं च व्यावर्तेतेति दृष्टान्ते साध्यसाधनवैकल्यदेशनाभासाऽपीयम् । यत्तु वार्तिके शब्दो नीरूप इति घटोऽपि नीरूपः स्यादित्यपकर्ष इति । तदसत् । घटे नीरूपत्वापादनस्यार्थान्तरत्वात् । आचार्यस्वरसोऽप्येवम् । यत्तु वैधर्म्यसमाया अत्रैवान्तर्भावः स्यादिति । तन्न । उपधेयसंकरेऽप्युपाधेरसंकरात् । वर्ण्यसमायां तु साध्यः सिद्ध्यभाववान्संदिग्धसाध्यकादिर्वा तस्य धर्मः संदिग्धसाध्यकादिवृत्तिहेतुस्तस्य विकल्पात्सत्त्वाद्दृष्टान्ते वर्ण्यत्वस्य संदिग्धसाध्यकत्वस्याऽऽपादनं वर्ण्यसमा । तदयमर्थः—पक्षवृत्ति-

---

१ ह. °सजतो ।

यथा लोष्टः, किंचिल्लघु यथा वायुरेवं क्रियाहेतुगुणयुक्तं किंचित्क्रियावत्स्याद्यथा लोष्टः किंचिदक्रियं यथाऽऽत्मा विशेषो वा वाच्य इति। हेत्वाद्यवयवसामर्थ्ययोगी धर्मः साध्यस्तं दृष्टान्ते प्रसंजतः साध्यसमः। यदि यथा लोष्टस्तथाऽऽत्मा प्राप्तस्तर्हि यथाऽऽत्मा तथा लोष्ट इति। साध्यश्चायमात्मा क्रियावानिति

तर्हि गमकः। पक्षश्च संदिग्धसाध्यकः। तथा च संदिग्धसाध्यकवृत्तिर्हेतुस्त्वया दृष्टान्तेऽपि स्वीकार्यः। तथा च दृष्टान्तस्यापि संदिग्धसाध्यकत्वात्सपक्षवृत्तित्वानिश्चयादसाधारणो हेतुस्तद्देशनाभासा चेयम्। हेतुः संदिग्धसाध्यकवृत्तिर्यदि न दृष्टान्ते तदा गमकहेत्वभावात्साधनविकलो दृष्टान्तः स्यादिति भावः। अवर्ण्यसमायां तु दृष्टान्ते सिद्धसाध्यके यो धर्मो हेतुस्तस्य सत्त्वात्पक्षे शब्दादावसंदिग्धसाध्यकत्वापादनमवर्ण्यसमा। दृष्टान्ते हेतोर्यादृशत्वं तादृशो हेतुरेव गमक इत्यभिमानेनैवमापादनम्। दृष्टान्ते यो हेतुः सिद्धसाध्यकवृत्तिः स चेन्न पक्षे तदा गमकहेत्वभावात्स्वरूपासिद्धिः स्यादतस्तादृशो हेतुरवश्यं पक्षत्वाभिमते स्वीकार्यः। तथा च संदिग्धसाध्यकत्वलक्षणपक्षत्वाभावादाश्रयासिद्धिरसिद्धिदेशनाभासा चेयम्। विकल्पसमायां तु पक्षे दृष्टान्ते च यो धर्मस्तस्य विकल्पो विरुद्धः कल्पो व्यभिचारित्वम्। उपलक्षणं चैतदन्यवृत्तिधर्मस्यापि बोध्यम्। व्यभिचारोऽपि हेतोर्धर्मान्तरं प्रति धर्मान्तरस्य साध्यं प्रति धर्मान्तरस्य धर्मान्तरं प्रति वा। तथा च कस्यचिद्धर्मस्य क्वचिद्व्यभिचारदर्शनेन धर्मत्वाविशेषात्प्रकृतहेतोः प्रकृतसाध्यं प्रति व्यभिचारापादनं विकल्पसमा। यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्यत्र कृतकत्वस्य गुरुत्वव्यभिचारदर्शनाद्गुरुत्वस्यानित्यत्वव्यभिचारदर्शनादनित्यत्वस्य मूर्तत्वव्यभिचारदर्शनाद्धर्मत्वाविशेषात्कृतकत्वमप्यनित्यत्वं व्यभिचरेदित्यनैकान्तिकदेशनाभासा चेयम्। पक्षदृष्टान्तादेः प्रकृतसाध्यतुल्यतापादनं साध्यसमा। तत्रायमाशयः—एतत्प्रयोगसाध्यस्यैवानुमितिविषयत्वम्। तथा च पक्षादेरनुमितिविषयत्वात्साध्यवदेतत्प्रयोगसाध्यत्वमतः साध्यसमा। तथाहि—पक्षादेः पूर्वं सिद्धत्व एतत्प्रयोगसाध्यत्वाभावान्नानुमितिविषयत्वम्। पूर्वमसिद्धत्वे पक्षादेरज्ञानादाश्रयासिद्ध्यादयस्तद्देशनाभासा चेयम्। सूत्रार्थस्तु—उभयसाध्यत्वादुभयं पक्षदृष्टान्तौ तद्धर्मो हेत्वादिस्तत्साध्यत्वं तदधीनानुमितिविषयत्वं साध्यस्येव पक्षादेरपीति तुल्यतापादनमिति। लिङ्गोपहितभानमते लिङ्ग-

---

१ क. °सजतः।

कार्यं लोष्ठेऽपि साध्यः । अथ नैवं न तर्हि यथा लोष्टस्तथाऽऽत्मा ॥ ४ ॥

भा०—एतेषामुत्तरम्—

किंचित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः ॥ ५ ॥

अलभ्यः सिद्धस्य निह्नवः । सिद्धं च किंचित्साधर्म्यादुपमानं यथा गौस्तथा गवय इति । तत्र न लभ्यो गोगवययोर्धर्मविकल्पश्चोदयितुम् । एवं साधके धर्मे दृष्टान्तादिसामर्थ्ययुक्ते न लभ्यः साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पाद्वैधर्म्यात्प्रतिषेधो वक्तुमिति ॥ ५ ॥

स्याप्यनुमितिविषयत्वात्साध्यसमत्वम् । हेतोश्च साध्यत्वे हेतुमान्दृष्टान्तोऽपि साध्य इत्याशयः ॥ ४ ॥

वृ०—एतासामसदुत्तरत्वे बीजमाह—किंचित्साधर्म्यात्साधर्म्यविशेषाद्व्याप्तिसहितादुपसंहारसिद्धेः साध्यसिद्धेः, वैधर्म्यादेतद्विपरीतात्, व्याप्तिनिरपेक्षात्साधर्म्यमात्राद्भवता कृतः प्रतिषेधो न संभवतीत्यर्थः । अन्यथा प्रमेयत्वरूपा साधकसाधर्म्यात्तद्दूषणमप्यसम्यक् स्यादिति भावः । तथा चायं क्रमः—अनित्यत्वव्याप्यात्कृतकत्वाच्छब्देऽनित्यत्वमुपसंहरामो न तु कृतकत्वं रूपस्यापि व्याप्यं येन ततो रूपमप्यापादनीयम् । शब्द एवमनित्यत्वं न रूपव्याप्यं येन रूपाभावादनित्यत्वाभावः शब्दे स्यात् । एवं वर्ण्यसमेऽपि किंचित्साधर्म्याद्व्याप्यतावच्छेदकावच्छिन्नाद्धेतोः साध्यसिद्धिः । तादृशहेतुमत्त्वं च दृष्टान्तप्रयोजकं न तु पक्षे यावद्विशेषणावच्छिन्नो हेतुस्तावदवच्छिन्नहेतुमत्त्वम् । अन्यथा त्वयाऽपि दूषणीयो दृष्टान्तीकर्तव्यः सोऽपि न स्यात् । एवमवर्ण्यसमेऽपि व्याप्यतावच्छेदकावच्छिन्नस्य दृष्टान्तदृष्टस्य पक्षे सत्त्वात्साध्यसिद्धिर्न तु दृष्टान्तवृत्तियावद्धर्मावच्छिन्नस्य पक्षे सत्त्वम् । एवं विकल्पसमेऽपि प्रकृतसाध्यव्याप्यात्प्रकृतहेतोः साध्यसिद्धिस्तद्वैधर्म्याद्यत्किंचिद्व्यभिचारात्कृतः प्रतिषेधो न संभवति । न हि यत्किंचिद्व्यभिचारादेव प्रकृतहेतोः प्रकृतसाध्यासाधकत्वम्, अतिप्रसङ्गात् । एवं साध्यसमेऽपि व्याप्याद्धेतोः सिद्धे पक्षे साध्यसिद्धिर्न तु पक्षदृष्टान्तादयोऽप्यनेन साध्यन्ते । तथा सति क्वचिदपि साध्यसिद्धिर्न स्यात्त्वदीयदूषणमपि विलीयेत ॥ ५ ॥

साध्यातिदेशाच्च* दृष्टान्तोपपत्तेः ॥ ६ ॥

भा०—यत्र लौकिकपरीक्षकाणां बुद्धिसाम्यं तेनाविपरीतोऽर्थोऽतिदिश्यते प्रज्ञापनार्थमेवं साध्यातिदेशाद्दृष्टान्त उपपद्यमाने साध्यत्वमनुपपन्नमिति ॥ ६ ॥

इति जातिषट्कप्रकरणम् ॥ २ ॥

प्राप्य साध्यमप्राप्य वा हेतोः प्राप्त्याऽविशिष्टत्वाद-प्राप्त्याऽसाधकत्वाच्च प्राप्त्यप्राप्तिसमौ ॥ ७ ॥

भा०—हेतुः प्राप्य वा साध्यं साधयेदप्राप्य वा । न तावत्प्राप्य । प्राप्त्यामविशिष्टत्वादसाधकः । द्वयोर्विद्यमानयोः प्राप्तौ सत्यां किं कस्य साधकं साध्यं वा । अप्राप्य साधकं न भवति ।

वृ०—वर्ण्यावर्ण्यसाध्यसमासु समाधयन्तरमप्याह—दृष्टान्तोपपत्तिर्दृष्टान्ततोपपत्तिः साध्यातिदेशात् । दृष्टान्ते हि साध्यमतिदिश्यते तावतैव दृष्टान्तत्वमुपपद्यते । न त्वशेषो धर्मः, पक्षदृष्टान्तयोरभेदापत्तेः । पक्षादेरपि साध्यसमत्वमेतेन प्रत्युक्तम् । दृष्टोऽन्तो दृष्टान्तः पक्षस्तस्माद्वह्निमानित्यतः पक्षोत्कीर्तनात्तथा च साध्यस्यातिदेशात्साधनात्पक्ष इत्युच्यते न तु पक्षेऽपि साध्यतेऽतिप्रसङ्गादिति भावः ॥ ६ ॥

इति जातिषट्कप्रकरणम् ॥ २ ॥

वृ०—क्रमप्राप्तौ प्राप्त्यप्राप्तिसमौ लक्षयति—हेतोरिति । साधकत्वमिति शेषः । प्राप्तिपक्षे दोषमाह—प्राप्त्याऽविशिष्टत्वादिति । द्वयोरपि प्राप्तत्वाविशेषात्किं कस्य साधकम् । अप्राप्तिपक्षे दोषमाह—अप्राप्त्येति । अप्राप्तस्य साधकत्वेऽतिप्रसङ्गात् । साधकत्वं चात्र कारकज्ञापकसाधारणम् । एवं च कारकज्ञापकलक्षणं साधनं कार्यज्ञाप्यलक्षणेन साध्येन संबद्धं सत्साधकं चेत्तदा सत्त्वावि-

---

*अयमाशयः—नहि दृष्टान्तदृष्टसकलधर्मयोगित्वं पक्षस्य सुवचम् । तथा सति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावस्यैवानुपपत्तिः स्यात् । अपि तु दृष्टान्तदृष्टसाध्यव्याप्यहेतुमत्तानिश्चयेन साध्यमात्रं पक्षे सिध्यति । न तु तत्समानाधिकरणं धर्मान्तरं नापि पक्षप्रसिद्धधर्मवत्ता । दृष्टान्ते साधकाभावादिति ।

नाप्राप्तः प्रदीपः प्रकाशयतीति । प्राप्त्या प्रत्यवस्थानं प्राप्तिसमः । अप्राप्त्या प्रत्यवस्थानमप्राप्तिसमः ॥ ७ ॥

भा०—अनयोरुत्तरम्—

घटादिनिष्पत्तिदर्शनात्पीडने चाभिचारादप्रतिषेधः ॥ ८ ॥

उभयथा खल्वयुक्तः प्रतिषेधः । कर्तृकरणाधिकरणानि प्राप्य मृदं घटादिकार्यं निष्पादयन्ति* । अभिचाराच्च पीडने सति दृष्टमप्राप्य *साधकत्वमिति ॥ ८ ॥

इति प्राप्त्यप्राप्तिसमजातिद्वयप्रकरणम् ॥ ३ ॥

दृष्टान्तस्य करणानपदेशात्प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ ॥ ९ ॥

भा०—साधनस्यापि साधनं वक्तव्यमिति प्रसङ्गेन प्रत्यवस्थान

शेषाच्च कार्यकारणभावः । तत्संबन्धस्य प्रागेव ज्ञातत्वाच्च ज्ञाप्यज्ञापकभावः । प्राप्तयोर्न जन्यजनकभावः । प्राप्तत्वेन लवणोदकयोरिवाभेदादित्याशय इत्यन्ये । तथा च प्राप्त्याऽविशेषादनिष्टापादनेन प्रत्यवस्थानं प्राप्तिसमा । यदि चाप्राप्तं लिङ्गं साध्यबुद्धिं जनयति साध्याभावबुद्धिमेव किं तेन न जनयेदप्राप्तत्वाविशेषात् । तथा चाप्राप्त्याऽसाधकत्वादनिष्टापादनमप्राप्तिसमा । प्रतिकूलतर्कदेशनाभासे चेमे ॥ ७ ॥

वृ०—अनयोरसदुत्तरत्वे बीजमाह—दण्डादितो घटादिनिष्पत्तेर्दर्शनात्सर्वलोकप्रत्यक्षसिद्धत्वादभिचाराच्छ्येनादितः शत्रुपीडने च व्यभिचाराच्च त्वदुक्तः प्रतिषेधः संभवति । नहि कारणं दण्डादि प्रागेव घटादिना संबद्धमपि तु मृदादिना । श्येनादिरप्युद्देश्यतया पीडां जनयति । अन्यथा लोकवेदसिद्धकार्यकारणभावोच्छेदे त्वदुक्तौ हेतुरप्यसाधकः स्यादिति ॥ ८ ॥

इति प्राप्त्यप्राप्तिसमजातिद्वयप्रकरणम् ॥ ३ ॥

वृ०—क्रमप्राप्ते प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमे जाती लक्षयति—दृष्टान्तस्य कारणं प्रमाणं तदनपदेशोऽनभिधानम् । अभिधानं चानतिप्रयोजनकम् । तथा च

---

* घटादेर्मृत्पिण्डे प्राप्तस्य समवेतस्य मृत्पिण्डसंयुक्तैरेवोत्पादनादभिचारेण च श्येनादिनोद्देश्यासंयुक्तेनैवोद्देश्यपीडाया जननादुभयथाऽपि प्रत्यवस्थानं युक्तमिति भावः ।—

*प्रसङ्गसमः प्रतिषेधः। क्रियाहेतुगुणयोगी क्रियावांल्लोष्ट इति हेतुर्नापदिश्यते। न च हेतुमन्तरेण सिद्धिरस्तीति प्रतिदृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानं प्रतिदृष्टान्तसमः। क्रियावानात्मा क्रियाहेतुगुणयोगाल्लोष्टवदित्युक्ते प्रतिदृष्टान्त उपादीयते क्रियाहेतुयुक्तमाकाशं निष्क्रियमिति। कः पुनराकाशस्य क्रियाहेतुर्गुणः। वायुना संयोगः संस्कारापेक्षो वायुवनस्पतिसंयोगवदिति ॥ ९ ॥

भा०—अनयोरुत्तरम्—

प्रदीपोपादानप्रसङ्गनिवृत्तिवत्तद्विनिवृत्तिः ॥ १० ॥

इदं तावदयं पृष्टो वक्तुमर्हति अथ के प्रदीपमुपाददते किमर्थं वेति दिदृक्षमाणा दृश्यदर्शनार्थमिति। अथ प्रदीपं दिदृक्षमाणाः प्रदीपान्तरं कस्मान्नोपाददते। अन्तरेणापि प्रदीपान्तरं दृश्यते

दृष्टान्तस्य साध्यवत्त्वे प्रमाणाभावात्प्रत्यवस्थानमर्थः। यद्यपीदं सदुत्तरमेव तथाऽपि दृष्टान्ते प्रमाणं वाच्यम्। तत्रापि प्रमाणान्तरमित्यनवस्थया प्रत्यवस्थाने तात्पर्यम्। यदुक्तमाचार्यैः—अनवस्थाभासप्रसङ्गः प्रसङ्गसम इति। एतन्मते हेतोर्हेत्वन्तरमित्यनवस्थाऽपि प्रसङ्गसम एव। पूर्वमते तु हेत्वनवस्थादिकं वक्ष्यमाणाकृतिगणेष्वन्तर्भूतमिति विशेषः। अनवस्थादेशनाभासा चेयम्। प्रतिदृष्टान्तसमः प्रत्येतव्यः। प्रतिदृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानात्प्रतिदृष्टान्तसमः। एतच्च सावधारणम्। तेन प्रतिदृष्टान्तमात्रबलेन प्रत्यवस्थानमर्थः। तेन साधर्म्यसमाद्व्युदासः। यदि घटदृष्टान्तबलेनानित्यः शब्दस्तदाऽऽकाशदृष्टान्तबलेन नित्य एव स्यात्। नित्यः किं न स्यादिति बाधः प्रतिरोधो वाऽऽपादनीयः। हेतुरनङ्गं दृष्टान्तमात्रबलादेव साध्यसिद्धिरित्यभिमानः। बाधप्रतिरोधान्यतरदेशनाभासा चेयम् ॥ ९ ॥

वृ०—प्रसङ्गसमे प्रत्युत्तरमाह—दृष्टान्तो हि निदर्शनस्थानत्वेन साध्यनिश्चयार्थमपेक्षते न तु दृष्टान्ताद्दृष्टान्ताद्यनवस्थितपरम्परा लोकसिद्धा युक्तिसिद्धा

---

* अत्रेदं बोध्यम्—साध्यसमो हि दृष्टान्ते साध्यवद्धेत्वाद्यवयवं प्रसञ्जयति। दृष्टान्तगतस्यानित्यत्वस्य पञ्चावयवप्रयोगसाध्यतां प्रसञ्जयतीति यावत्। प्रसङ्गसमस्तु दृष्टान्तगतस्यानित्यत्वस्य प्रमाणमात्रसाध्यतां प्रसञ्जयतीति न पौनरुक्त्यमिति।

---

१ क. ग. घ. दीपा०।

प्रदीपः । तत्र प्रदीपदर्शनार्थं प्रदीपोपादानं निरर्थकम् । अथ दृष्टान्तः किमर्थमुच्यत इति । अप्रज्ञातस्य ज्ञापनार्थमिति । अथ दृष्टान्ते कारणापदेशः किमर्थं दृश्यते । यदि प्रज्ञापनार्थम् , प्रज्ञातो दृष्टान्तः । स खलु ' लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः ' (१ । १ । २५) इति । तत्प्रज्ञानार्थः कारणापदेशो निरर्थक इति प्रसङ्गसमस्योत्तरम् ॥ १० ॥

भा०—अथ प्रतिदृष्टान्तसमस्योत्तरम्—

प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः ॥ ११ ॥

प्रतिदृष्टान्तं ब्रुवता न विशेषहेतुरपदिश्यतेऽनेन प्रकारेण प्रतिदृष्टान्तः साधको न दृष्टान्त इति एवं प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वेनाहेतुर्दृष्टान्त इत्युपपद्यते स च कथमहेतुर्न स्यात् । यदप्रतिषिद्धः, साधकः स्यादिति ॥ ११ ॥

इति प्रसङ्गसमप्रतिदृष्टान्तसमप्रकरणम् ॥ ४ ॥

वा । अन्यथा घटादिप्रत्यक्षाय प्रदीप इव प्रदीपप्रत्ययार्थमनवस्थितप्रदीपपरम्परा प्रसज्येत । त्वदीयसाधनमपि व्याहन्येत ॥ १० ॥

वृ०—प्रतिदृष्टान्तसमे प्रत्युत्तरमाह—अत्रायमुत्तरक्रमः । प्रतिदृष्टान्तस्त्वया किमर्थमुपादीयते मदीयहेतोर्बाधनार्थं सत्प्रतिपक्षितत्वार्थं वा । नाऽऽद्यः । यतः प्रतिदृष्टान्तस्य हेतुत्वे स्वार्थसाधकत्वे मदीयो दृष्टान्तो नाहेतुर्नासाधकस्तथा च तुल्यबलत्वान्न बाधः । न वा द्वितीयोऽपि । यतः प्रतिदृष्टान्तस्य स्वार्थसाधकत्व उच्यमाने नाहेतुर्दृष्टान्तः । मदीयो दृष्टान्तस्तु सहेतुकत्वादधिकबलः । वस्तुतो हेतुं विना दृष्टान्तमात्रेण न सत्प्रतिपक्षसंभावना तदभावव्याप्यत्वा-वात् । हेतूपादाने तु सदुत्तरत्वमेवेति भाव इति ॥ ११ ॥

इति प्रसङ्गसमप्रतिदृष्टान्तसमप्रकरणम् ॥ ४ ॥

---

* अयं भावः—मदीयस्य दृष्टान्तस्याभ्युपगमान्न त्वदीयो दृष्टान्त इत्युक्तेऽपर आह यथा न मदीयो दृष्टान्तस्तथा त्वदीयोऽपि । एवं च प्रतिदृष्टान्तेन मदीयस्यादृष्टान्तत्वे साध्ये व्याघातः । तथाहि—प्रतिदृष्टान्तेन हि मदीयस्यादृष्टान्तता साध्या, स चेन्न दृष्टान्तस्तर्हि तेन कथं मदीयस्यादृष्टान्तता । तस्मात् प्रतिदृष्टान्तेन मदीयोऽदृष्टान्त इति व्याहतमिति ।

१ सू. ५. २. ६

प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः ॥ १२ ॥

भा०—अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद्घटवदित्युक्तेऽपर आह—प्रागुत्पत्तेरनुत्पन्ने शब्दे प्रयत्नानन्तरीयकत्वमनित्यत्वकारणं नास्ति तदभावान्नित्यत्वं प्राप्तं नित्यस्य चोत्पत्तिर्नास्ति । अनुत्पत्त्या प्रत्यवस्थानमनुत्पत्तिसमः ॥ १२ ॥

भा०—अस्योत्तरम्—

तथाभावादुत्पन्नस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः ॥ १३ ॥

तथाभावादुत्पन्नस्येति उत्पन्नः खल्वयं शब्द इति भवति । प्रागुत्पत्तेः शब्द एव नास्ति । उत्पन्नस्य शब्दभावाच्छब्दस्य सतः प्रयत्नानन्तरीयकत्वमनित्यकारणमुपपद्यते । कारणोपपत्ते-

---

वृ०—क्रमप्राप्तमनुत्पत्तिसमं लक्षयति—प्रागुत्पत्तेरिति । साधनाङ्गस्येति शेषः । कारणाभावाद्धेत्वभावात् । तथा च साधनाङ्गपक्षहेतुदृष्टान्तानामुत्पत्तेः प्राग्धेत्वभाव इत्यनुत्पत्त्या प्रत्यवस्थानमनुत्पत्तिसमः । यथा घटो रूपवान्गन्धात्पटवदित्युक्ते घटोत्पत्तेर्गन्धोत्पत्तेश्च पूर्वं हेत्वभावादसिद्धिः । पटे च गन्धोत्पत्तेः पूर्वं हेत्वभावेन दृष्टान्तासिद्धिः । एवमाद्यक्षणे रूपाभावाद्बाधश्च । अनुत्पत्त्या प्रत्यवस्थानस्य तत्रापि सत्त्वात् । उत्पत्तेः पूर्वं हेत्वाद्यभावेन प्रत्यवस्थानस्यैव लक्षणत्वात् । जातित्वे सतीति च विशेषणीयम् । तेनोत्पत्तिकालावच्छिन्नो घटो गन्धवानित्यत्र बाधने प्रत्यवस्थाने नातिव्याप्तिः । असिद्ध्यादिदेशनाभासा श्रेयम् ॥ १२ ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—उत्पन्नस्य तथाभावाद्घटाद्यात्मकत्वात् । अत्र कारणस्य हेतोरुपपत्तेः सत्त्वात्कथं कारणप्रतिषेधः । अयमाशयः—पक्षे हेत्वभावोऽसिद्धिर्न त्वनुत्पन्ने हेत्वभावः संभवति, अधिकरणाभावात् । नहि हेत्वभावमात्रासिद्धिः । त्वदीयहेतोरपि क्वचिदभावसत्त्वात् । एतेन दृष्टान्तासिद्धिर्व्याख्याता । यदा कदाचिद्धेतुसत्त्वेनैव दृष्टान्तोपपत्तेः । एवं हेत्वादीनां यदा कदाचित्पक्षे सत्त्वा-

रयुक्तोऽयं दोषः प्रागुत्पत्तेः कारकणाभावादिति ॥ १३ ॥

इत्यनुत्पत्तिसमप्रकरणम् ॥ ५ ॥

सामान्यदृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नि-
त्यानित्यसाधर्म्यात्संशय+समः ॥ १४ ॥

भा०—अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद्घटवदित्युक्ते हेतौ संशयेन प्रत्यवतिष्ठते । सति प्रयत्नानन्तरीयकत्वेऽस्त्येवास्य नित्येन सामान्येन साधर्म्यमैन्द्रियकत्वमस्ति च घटेनानित्येन । अतो नित्यानित्यसाधर्म्यादनिवृत्तः संशय इति ॥ १४ ॥

देव हेत्वादिभावो न तु सार्वत्रिकी तदपेक्षेति ॥ १३ ॥

इत्यनुत्पत्तिसमप्रकरणम् ॥ ५ ॥

वृ०—क्रमप्राप्तं संशयसमं लक्षयति—नित्यानित्यसाधर्म्यादिति संशयकारणोपलक्षणम् । तेन समानधर्मदर्शनादियत्किंचित्संशयकारणबलात्संशयेन प्रत्यवस्थानं संशयसमः । अधिकं तूदाहरणपरम् । तथाहि—शब्दोऽनित्यः कार्यत्वाद्घटवदित्युक्ते सामान्ये गोत्वादौ दृष्टान्ते घट ऐन्द्रियकत्वं तुल्यम् । यथा कार्यत्वान्निर्णायकादनित्यत्वं निर्णीयते तथैन्द्रियकत्वात्संशयकारणादनित्यत्वं संदिह्यताम् । एवं शब्दत्वादिसाधर्म्यदर्शनादपि संशयो बोध्यः । तथा च हेतुज्ञातेऽप्रामाण्यशङ्काधानद्वारा साध्यसंशयात्सत्प्रतिपक्षदेशनाभासा चेयम् ॥ १४ ॥

---

* प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्ययं ज्ञापको हेतुर्न तु कारकः । ज्ञापके च कारकहेतुवत्प्रत्यवस्थानमयुक्तम् । तथाहि—कारको हेतुर्हि निवर्तमानः स्वकार्यं निवर्तयति । न तु ज्ञापकः । तदभावेऽपि चिरनिखातायां भूमौ निधानादीनामनिवृत्तेः । एवं च प्रागुत्पत्तेरिति विशेषणमनर्थकम् । प्रागसतो हि सत्तासंबन्ध उत्पत्तिः । प्रागपि चेदसौ शब्दोऽभ्युपगतस्तर्हि तदनर्थकमनुत्पत्तिधर्मकत्वादिति भावः । + ननु संशयसमा साधर्म्यसमातो न भिद्यत इति चेत् । मैवम् । उभयैकसाधर्म्यभेदात् । उभयसाधर्म्यात्संशयसमः । एकसाधर्म्यात्तु साधर्म्यसम इति बोध्यम् ।

भा०—अस्योत्तरम्—

साधर्म्यात्संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयेऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रति*षेधः॥ १५ ॥

विशेषाद्वैधर्म्यादवधार्यमाणेऽर्थे 'पुरुषः' इति न स्थाणुपुरुषसाधर्म्यात्संशयोऽवकाशं लभते एवं वैधर्म्याद्विशेषात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वादवधार्यमाणे शब्दस्यानित्यत्वे नित्यानित्यसाधर्म्यात्संशयोऽवकाशं न लभते। यदि वै लभेत ततः स्थाणुपुरुषसाधर्म्यानुच्छेदादत्यन्तं संशयः स्यात्। गृह्यमाणे च विशेषे नित्यं साधर्म्यं संशयहेतुरिति नाभ्युपगम्यते। नहि गृह्यमाणे पुरुषस्य विशेषे स्थाणुपुरुषसाधर्म्यं संशयहेतुर्भवति ॥ १५ ॥

इति संशयसमप्रकरणम् ॥ ६ ॥

वृ०—अस्योत्तरम्—साधर्म्यात्साधर्म्यदर्शनात्संशय आपद्यमानेऽपि न संशयो वैधर्म्याद्वैधर्म्यदर्शनात्। यदि च कार्यत्वरूपविशेषदर्शनेऽपि संशयस्तदाऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गः संशयानुच्छेदप्रसङ्गः। न च तथाऽभ्युपगन्तुं शक्यमित्याह नित्यत्वेति। सामान्यस्य समानधर्मदर्शनस्य नित्यत्वानभ्युपगमान्नित्यसंशयजनकत्वानभ्युपगमात्। तथा सति त्वदीयहेतुरपि न परपक्षप्रतिषेधकः स्यादिति भावः। सामान्यस्य गोत्वादेर्नित्यत्वानभ्युपगमात्क्रियत्वानभ्युपगमप्रसङ्गात्तथाऽपि साधारणधर्मप्रमेयत्वादिना संशय एव स्यादिति केचित् ॥ १५ ॥

इति संशयसमप्रकरणम् ॥ ६ ॥

---

* न सामान्यदर्शनमात्रं संशयस्य कारणं किंतु विशेषादर्शनसहितम्। विशेषदर्शने तु सति न सामान्यदर्शनं संशयकारणमिति सूत्रार्थः।

उभयसाधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेः * प्रकरणसमः ॥ १६ ।

भा०—उभयेन नित्येन चानित्येन च साधर्म्यात्पक्षप्रतिपक्षयोः प्रवृत्तिः प्रक्रिया। अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद्घटवदित्येकः पक्षं प्रवर्तयति द्वितीयश्च नित्यसाधर्म्यात्। एवं च सति प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति हेतुरनित्यसाधर्म्येणोच्यमानो न प्रकरणमतिवर्तते। अनतिवृत्तेस्तन्निर्णयानिवर्तनम्। समानं चैतन्नित्यसाधर्म्येणोच्यमाने हेतौ। तदिदं प्रकरणानतिवृत्त्या प्रत्यवस्थानं प्रकरणसमः। समानं चैतद्वैधर्म्येऽपि उभयवैधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसम इति ॥ १६ ॥

भा०—अस्योत्तरम्—

प्रतिपक्षात्प्रकरणसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः ॥ १७ ॥

उभयसाधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धिं ब्रुवता प्रतिपक्षात्प्रक्रियासिद्धिरुक्ता भवति। यदुभयसाधर्म्यं तत्रैकतरः प्रतिपक्ष इति। एवं च सत्युपपन्नः प्रतिपक्षो भवति। प्रतिपक्षोपपत्तेरनुपपन्नः प्रति-

---

वृ०—क्रमप्राप्तं प्रकरणसमं लक्षयति—उभयसाधर्म्यादन्वयसहचाराद्व्यतिरेकसहचाराद्वा। प्रक्रिया प्रकर्षेण क्रिया साधनं विपरीतसाधनमिति फलितार्थः। तत्सिद्धेस्तस्य पूर्वमेव सिद्धेः। तथा चाधिकबलत्वेनाऽऽरोपितप्रमाणान्तरेण बाधेन प्रत्यवस्थानं प्रकरणसमः। यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्युक्तेः। नैतदेवम्। श्रावणत्वेन नित्यत्वसाधकेन बाधात्। बाधदेशनाभासो चेयम् ॥ १६ ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—प्रतिपक्षाद्विपरीतसाध्यसाधकत्वेनाभिमताच्छ्रावणत्वादितः। प्रकरणसिद्धिद्वारा मदीयसाध्यस्य यः प्रतिषेधस्त्वया क्रियते तस्या-

---

* उभयेन नित्येनानित्येन च साधर्म्येणोद्भाव्यमानेन प्रक्रियायाः प्रकरणस्यानुमितिप्रयोजकसंशयस्येति यावत्, सिद्धेः प्रकरणसमो जातिरित्यर्थः। तथा च नित्येनानित्येन च साधर्म्येण प्रत्यवस्थानं प्रकरणसमद्वयम्। एवं वैधर्म्येणापि प्रकरणसमद्वयमिति प्रकरणसमचतुष्टयं बोध्यम्।

षेधः । यदि प्रतिपक्षोपपत्तिः प्रतिषेधो नोपपद्यते । अथ प्रतिषेधोपपत्तिः प्रतिपक्षो नोपपद्यते । प्रतिपक्षोपपत्तिः प्रतिषेधोपपत्तिश्चेति विप्रतिषिद्धमिति । तत्त्वानवधारणाच्च प्रक्रियासिद्धिर्विपर्यये प्रकरणावसानात् । तत्त्वावधारणे ह्यवसितं प्रकरणं भवतीति ॥ १७ ॥

इति प्रकरणसमप्रकरणम् ॥ ७ ॥

त्रैकाल्यासिद्धेर्हेतोरहेतुसमः ॥ १८ ॥

भा०— हेतुः साधनं तत्साध्यात्पूर्वं पश्चात्सह वा भवेत् । यदि पूर्वं साधनम्, असति साध्ये कस्य साधनम् । अथ पश्चात्, असति साधने कस्येदं साध्यम् । अथ युगपत्साध्यसाधने, द्वयोर्विद्यमानयोः किं कस्य साधनं किं कस्य साध्यमिति हेतुरहेतुना न विशिष्यते । अहेतुना साधर्म्यात्प्रत्यवस्थानमहेतुसमः ॥ १८ ॥

नुपपत्तिः । कुतः । प्रतिपक्षोपपत्तेः । त्वत्पक्षापेक्षया प्रतिपक्षस्य मदीयपक्षस्योपपत्तेः साधनात् । अयमाशयः—श्रावणत्वेन पूर्वं नित्यत्वस्य साधनाद्यो बाध उच्यते स नोपपद्यते । पूर्वं साधितस्य बलवत्त्वाभावात्कदाचित्कृतकत्वेनानित्यत्वस्यापि पूर्वं साधनादिति त्वत्पक्षप्रतिषेधोऽपि स्यात् ॥ १७ ॥

इति प्रकरणसमप्रकरणम् ॥ ७ ॥

वृ०—क्रमप्राप्तमहेतुसमं लक्षयति—त्रैकाल्यं कार्यकालतत्पूर्वापरकालास्तेन हेतोरसिद्धेर्हेतुत्वासिद्धेः । अयमर्थः—दण्डादिकं घटादेर्न पूर्ववर्तितया कारणं तदानीं घटादेरभावात्कस्य कारणं स्यात् । अत एव न घटाद्युत्तरकालवर्तितयाऽपि न वा समानकालवर्तितया, तुल्यकालवर्तिनोः सव्येतरविषाणयोरिवाविनिगमनापत्तेः । तथा च कालसंबन्धखण्डनेनाहेतुतया प्रत्यवस्थानमहेतुसमः । कारणमात्रखण्डनेन ज्ञप्तिहेतोरपि खण्डनाच्च तदसंग्रहः । प्रतिकूलतर्कदेशनाभासा चेयम् ॥ १८ ॥

---

* ननु प्रकरणसमस्य सत्प्रतिपक्षरूपहेत्वाभासत्वेनोक्तत्वादत्र जातित्वेनोक्तिः कथमिति चेत् । अत्रोच्यते—स्वसाध्यनिर्णयेन परसाधनविघटनबुद्ध्या प्रतिपक्षसाधनं प्रकरणसमजात्युत्तरं भवति । सत्प्रतिपक्षतया वादिनः साधनमनिश्चायकं करोमीति बुद्ध्या प्रतिपक्षसाधनं प्रयुञ्जानो न जातिवादी भवति । सिद्धान्तं ज्ञात्वा वादिपरीक्षणार्थं प्रवृत्तत्वेन सदुत्तरवादित्वात् ।

भा०—अस्योत्तरम्—

न हेतुतः साध्यसिद्धेस्त्रैकाल्यासिद्धिः ॥ १९ ॥

न त्रैकाल्यासिद्धिः । कस्मात् । हेतुतः साध्यसिद्धेः । निर्वर्तनीयस्य निर्वृत्तिर्विज्ञेयस्य विज्ञानमुभयं कारणतो दृश्यते सोऽयं महान्प्रत्यक्षविषय उदाहरणमिति । यत्तु खलूक्तमसति साध्ये कस्य साधनमिति, यत्तु निर्वर्त्यते यच्च विज्ञाप्यते तस्येति ॥ १९ ॥

प्रतिषेधानुपपत्तेः प्रतिषेद्धव्याप्रतिषेधः ॥ २० ॥

भा०—पूर्वं पश्चाद्युगपद्वा प्रतिषेध इति नोपपद्यते । प्रतिषेधानुपपत्तेः स्थापनाहेतुः सिद्ध इति ॥ २० ॥

इत्यहेतुसमप्रकरणम् ॥ ८ ॥

अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः* ॥ २१ ॥

भा०—अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद्घटवदिति स्थापिते पक्षेऽर्थापत्त्या प्रतिपक्षं साधयतोऽर्थापत्तिसमः । यदि प्रयत्नानं-

---

वृ०—अत्रोत्तरमाह—त्रैकाल्यासिद्धिस्त्रैकाल्येन याऽसिद्धिरुक्ता सा न । कुतः । हेतुतः साध्यसिद्धेस्त्वयाऽप्यभ्युपगमात् ॥ १९ ॥

वृ०—पूर्ववर्त्तितामात्रेणैव हेतुतासंभवात् । अन्यथा त्वदीयहेतोरपि साध्यं न सिध्येदित्याह—हेतुफलभावखण्डने प्रतिषेधस्याप्यनुपपत्तेः प्रतिषेद्धव्यस्य परकीयहेतोर्न प्रतिषेध इत्यर्थः ॥ २० ॥

इत्यहेतुसमप्रकरणम् ॥ ८ ॥

वृ०—क्रमप्राप्तमर्थापत्तिसमं लक्षयति—अर्थापत्तिरर्थापत्त्याभासः । तथा चार्थापत्त्याभासेन प्रतिपक्षसाधनाय प्रत्यवस्थानमर्थापत्तिसमः । अयमाशयः—

---

* वादिना प्रयुक्ते हेतौ तद्विपरीतहेतोः साध्याभावसाधकत्वमनुक्तमप्यर्थादापद्यत इति संभाव्य वादितात्पर्यविपरीतापादनेन यत्र प्रतिहेतुः साध्याभावसाधक इत्यापद्यते सोऽर्थापत्तिसम इत्यर्थः ।

न्तरीयकत्वादनित्यसाधर्म्यादनित्यः शब्द इति, अर्थादापद्यते नित्यसाधर्म्यान्नित्य इति । अस्ति त्वस्य नित्येन साधर्म्यमस्पर्शत्वमिति ॥ २१ ॥

भा०—अस्योत्तरम्—

अनुक्तस्यार्थापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः ॥२२॥

अनुपपाद्यसामर्थ्यमनुक्तमर्थादापद्यत इति ब्रुवतः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनित्यपक्षसिद्धावर्थादापन्नमनित्यपक्षस्य * हानिरिति । अनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेरुभयपक्षसमा चेयमर्थापत्तिः । यदि नित्यसाधर्म्यादस्पर्शत्वादाकाशवच्च नित्यः शब्दः, अर्थादापन्नमनित्यसाधर्म्यात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्य इति । न चेयं

अर्थापत्तिर्हि उक्तेनानुक्तमाक्षिपति । यथा शब्दोऽनित्य इत्युक्तेऽर्थादापद्यतेऽन्यन्नित्यम् । तथा च दृष्टान्तासिद्धिः। विरोधश्च—कृतकत्वादनित्य इत्युक्तेऽर्थादापन्नमन्यस्माद्धेतोर्बाधः सत्प्रतिपक्षो वा । अनुमानादनित्य इत्युक्ते प्रत्यक्षान्नित्य इति च बाधः । विशेषविधेः शेषनिषेधफलकत्वमित्यभिमानः । सर्वदोषदेशनाभासा चेयम् ॥ २१ ॥

वृ०—अत्रोत्तरम्-किमुक्तेनानुक्तं यत्किंचिदेवार्थादापद्यत उक्तोपपादकं वा? । आद्ये त्वत्पक्षहानिरप्यापाद्यतां त्वयाऽनुक्तत्वात् । अन्त्येऽस्या अर्थापत्तेरनैकान्तिकत्वम्, एकान्तिकत्वमेकपक्षसाधकत्वं बलं तन्नास्ति। न ह्यनित्य इत्यस्योपपादकं नित्यत्वमिति । नहि विशेषविधिमात्रं शेषनिषेधफलकम् । अपि तु

---

* अयं भावः—तदेव खल्वनुक्तं वचनाल्लभ्यते यत्कल्पनमन्तरेण वचनार्थो न संगच्छते । यथा पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्युक्ते रात्रिभोजनं कल्प्यते । तस्य वाक्यार्थोपपादने सामर्थ्यात् । न त्वव्यभिचारिणः साधर्म्यात्साध्ये साध्यमानेऽर्थादुक्तं भवति व्यभिचारिणाऽपि साधर्म्येण साधयितव्यमिति । वाक्यार्थोपपादने तस्यासामर्थ्यात् । किंतु तदन्तरेणापि वाक्यार्थोपपत्तिः । यदि पुनरनुपलब्धसाधर्म्यमनुक्तमात्रं गम्यते ततस्त्वया विनाशानुपपादने शब्दस्योच्यमानेऽनुच्यमानमनित्यत्वं प्रत्येतव्यम । तथा च [illegible] नित्यत्वस्य व्याहतिः प्राप्नोतीति ।

विपर्ययप्रसङ्गादेकान्तेनार्थापत्तिः । न खलु वै घनस्य ग्राव्णः पतनमित्यर्थादापद्यते द्रवाणामपां पतनाभाव इति ॥ २२ ॥

इत्यर्थापत्तिसमप्रकरणम् ॥ ९ ॥

एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात्सद्भावोपपत्तेरविशेष*समः ॥ २३ ॥

भा०—एको धर्मः प्रयत्नानन्तरीयकत्वं शब्दघटयोरुपपद्यत इत्यविशेषे उभयोरनित्यत्वे सर्वस्याविशेषः प्रसज्यते । कथम् । सद्भावोपपत्तेः । एको धर्मः सद्भावः सर्वस्योपपद्यते । सद्भावोपपत्तेः सर्वाविशेषप्रसङ्गात्प्रत्यवस्थानमविशेषसमः ॥ २३ ॥

भा०—अस्योत्तरम्—

+क्वचित्तद्धर्मोपपत्तेः क्वचिच्चानुपपत्तेः प्रतिषेधा×भावः ॥ २४ ॥

यथा साध्यदृष्टान्तयोरेकधर्मस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्योपप-

सति तात्पर्ये क्वचित् । नहि नीलो घट इत्युक्ते सर्वमन्यदनीलमिति क्वचित्प्रतिपद्यते ॥ २२ ॥

इत्यर्थापत्तिसमप्रकरणम् ॥ ९ ॥

वृ०—अविशेषसमं लक्षयति—एकस्य धर्मस्य कृतकत्वादेः शब्दे घटे चोपपत्तेः सत्त्वाद्यदि शब्दघटयोरनित्यत्वेनाविशेष उच्यते तदा सर्वेषामविशेषप्रसङ्गः । कुतः । सद्भावोपपत्तेः । सतः सन्मात्रस्य ये भावा धर्माः सत्त्वप्रमेयत्वादयस्तेषामुपपत्तेः सत्त्वात् । तथा च सर्वेषामभेदे पक्षाद्यविभागः । सर्वेषामेकजातीयत्वेऽवान्तरजात्युच्छेदः । सर्वेषामनित्यत्वे जात्यादिविलय इत्यादि । तथा च सन्मात्रवृत्तिधर्मेणाविशेषापादनमविशेषसम इति फलितम् । अत्र चाविशेषसम इति लक्ष्यनिर्देशः । सद्भावोपपत्तेः सर्वाविशेषप्रसङ्गादिति लक्षणम् । शेषं व्युत्पादकम् । प्रतिकूलतर्कदेशनाभासा चेयम् ॥ २३ ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—तद्धर्मस्तस्य हेतोर्धर्मो व्याप्त्यादिस्तस्य क्वचित्कृतक-

---

* एकसाधर्म्यात्प्रत्यवस्थानं साधर्म्यसमः समस्तसाधर्म्यात्तु अविशेषसम इति भेदः ।

+ क्वचिद्धर्मानुपपत्तेः क्वचिच्चोपपत्तेः प्रतिषेधाभाव इति प्रायशः पाठ उपलभ्यते ।

× अविनाभावसंपन्नं साधर्म्यं गमकं न तु साधर्म्यमात्रमिति भावः ।

सेरनित्यत्वधर्मान्तरमविशेषो नैवं सर्वभावानां सद्भावोपपत्तिनिमित्तं धर्मान्तरमस्ति येनाविशेषः स्यात् । अथ मतमनित्यत्वमेव धर्मान्तरं सद्भावोपपत्तिनिमित्तं भावानां सर्वत्र स्यादित्येवं खलु वै कल्प्यमाने नित्याः सर्वे भावाः सद्भावोपपत्तेरिति पक्षः प्राप्नोति । तत्र प्रतिज्ञार्थव्यतिरिक्तमन्यदुदाहरणं नास्ति । अनुदाहरणश्च हेतुर्नास्तीति । प्रतिज्ञैकदेशस्य चोदाहरणत्वमनुपपन्नम् । नहि साध्यमुदाहरणं भवति । ततश्च नित्यानित्यभावादनित्यत्वानुपपत्तिः । तस्मात्सद्भावोपपत्तेः सर्वाविशेषप्रसङ्ग इति निरभिधेयमेतद्वाक्यमिति । सर्वभावानां सद्भावोपपत्तेरनित्यत्वमिति ब्रुवताऽनुज्ञातं शब्दस्यानित्यत्वं तत्रानुपपन्नः प्रतिषेध इति ॥ २४ ॥

इत्यविशेषसमप्रकरणम् ॥ १० ॥

उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः ॥ २५ ॥

भा०—यद्यनित्यत्वकारणमुपपद्यते शब्दस्येत्यनित्यः शब्दो नित्यत्वकारणमप्युपपद्यतेऽस्यास्पर्शत्वमिति नित्यत्वमप्युपपद्यते । उभयस्यानित्यत्वस्य नित्यत्वस्य कारणोपपत्त्या प्रत्यवस्थानमुपपत्तिसमः ॥ २५ ॥

त्वादावुपपत्तेः सत्त्वात् । क्वचित्सत्त्वादावनुपपत्तेरभावात् । त्वदुक्तस्य प्रतिषेधस्याभावोऽसंभव इत्यर्थः ॥ २४ ॥

इत्यविशेषसमप्रकरणम् ॥ १० ॥

वृ०—उपपत्तिसमं लक्षयति—उभयं पक्षप्रतिपक्षौ तयोः कारणस्य प्रमाणस्योपपत्तेः सत्त्वात् । तथा च व्याप्तिमपुरस्कृत्य यत्किंचिद्धर्मेण परपक्षदृष्टान्तेन स्वपक्षसाधनेन प्रत्यवस्थानमुपपत्तिसमः । यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्युक्ते यथा त्वत्पक्षेऽनित्यत्वे प्रमाणमस्ति तथा मत्पक्षोऽपि सप्रमाणकस्त्वत्पक्षमत्पक्षान्यतरत्वात्त्वत्पक्षवत् । तथा च बाधः प्रतिरोधो वा । *तद्देशनाभासा चेयम् ॥ २५ ॥

---

* प्रकरणसमजातौ पक्षप्रतिपक्षसाधनयोः समानबलत्वेऽपि प्रतिवादी साधनात्स्वपक्षसिद्धये वादिसाधनदूषणे प्रवर्तते । उपपत्तिसमायां स्वसाधनेनैव प्रवर्तत इति विशेषो बोध्यः ।

भा०—अस्योत्तरम्—

उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः ॥ २६ ॥

उभयकारणोपपत्तेरिति ब्रुवता नानित्यत्वकारणोपपत्तेरनित्यत्वं प्रतिषिध्यते । यदि प्रतिषिध्यते नोभयकारणोपपत्तिः स्यात् । उभयकारणोपपत्तिवचनादनित्यत्वकारणोपपत्तिरभ्यनुज्ञायते । अभ्यनुज्ञानादनुपपन्नः प्रतिषेधः । व्याघातात्प्रतिषेध इति चेत्समानो व्याघातः । एकस्य नित्यत्वानित्यत्वप्रसङ्गं व्याहतं ब्रुवतोक्तः प्रतिषेध इति चेत्स्वपक्षपरपक्षयोः समानो व्याघातः । स च नैकतरस्य साधक इति ॥ २६ ॥

इत्युपपत्तिसमप्रकरणम् ॥ ११ ॥

निर्दिष्टकारणाभावेऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः ॥ २७ ॥

भा०—निर्दिष्टस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्यानित्यत्वकारणस्याभावेऽपि वायुनोदनाद्वृक्षशाखाभङ्गजस्य शब्दस्यानित्यत्वमुपल-

---

वृ०—अत्रोत्तरम्—अयं त्वदुक्तप्रतिषेधो न संभवति । कुतः । मत्पक्ष उपपत्तिकारणस्य मत्पक्षसाधकप्रमाणस्य त्वयाऽभ्यनुज्ञानात् । त्वया हि मत्पक्षस्य दृष्टान्तीकरणेन सप्रमाणकत्वमनुज्ञातमतः कथं तत्प्रतिषेधः शक्यते कर्तुम् । अनुज्ञातस्यापि प्रतिषेधे स्वपक्ष एव किं न प्रतिषिध्यते ॥ २६ ॥

इत्युपपत्तिसमप्रकरणम् ॥ ११ ॥

वृ०—उपलब्धिसमं लक्षयति—वादिना निर्दिष्टस्य कारणस्य साधनस्याभावे साध्यस्योपलम्भात्प्रत्यवस्थानमुपलब्धिसम इत्यर्थः । पर्वतो वह्निमान्धूमादित्यादिकं बह्व्यवधारणार्थमुच्यते । न च तत्संभवति । धूमं विनाऽऽलोकादितोऽपि वह्निसिद्धेः । तथा च न तस्य साधकत्वमिति प्रतिकूलः । न वा धूमाद्वह्निमानेवेत्यवधारणम् । द्रव्यत्वादेरपि धूमेन साधनात् । न वा पर्वत एव वह्निमानेवेत्यादिकमवधारयितुं शक्यते । महानसादेरपि वह्निमत्त्वात् । अन्यथा

भ्यते । निर्दिष्टस्य साधनस्याभावेऽपि साध्यधर्मोपलब्ध्या प्रत्यवस्थानमुपलब्धिसमः* ॥ २७ ॥

भा०—अस्योत्तरम्—

कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः+ ॥ २८ ॥

प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति ब्रुवता कारणत उत्पत्तिरभिधीयते न कार्यस्य कारणनियमः । यदि च कारणान्तरादप्युपपद्यमानस्य शब्दस्य तदनित्यत्वमुपपद्यते किमत्र प्रतिषिध्यत इति । न प्रागुच्चारणादविद्यमानस्य शब्दस्यानुपलब्धिः । कस्मात् । आवरणाद्यनुपलब्धेः । यथा विद्यमानस्योदकादेरर्थस्याऽऽवरणादेरनुपलब्धिर्नैवं शब्दस्याग्रहणकारणेनाऽऽवरणादिनाऽनुपलब्धिः । गृह्येत चैतदस्याग्रहणकारणमुदकादिवत्, न गृह्यते । तस्मादुदकादिविपरीतः शब्दोऽनुपलभ्यमान इति ॥ २८ ॥

इत्युपलब्धिप्रकरणम् ॥ १२ ॥

दृष्टान्तासिद्धिः स्यात् । एवं वह्निशून्यपर्वतस्यापि सत्त्वाद्धाद्य इत्यादि । तद्देशनाभासा चेयम् ॥ २७ ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—कारणान्तरात्साधनान्तरादालोकादितोऽपि तस्य धर्मस्य साध्यस्योपलब्धेस्त्वदुक्तः प्रतिषेधो न संभवति । अयमाशयः—नहि वयमवधारणार्थं वह्निमान्धूमादित्यादिकं प्रयुञ्ज्महे, अपि तु संदिग्धस्य वह्नेः सिद्ध्यर्थम् । अन्यथ. त्वदुक्तमसाधकतासाधनमपि न स्यादसाधकतासाधकान्तरस्यापि सत्त्वात् ॥ २८ ॥

इत्युपलब्धिप्रकरणम् ॥ १२ ॥

---

* यद्यपि अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्यत्र प्रकरणाद्वर्णात्मकः शब्दोऽनित्यत्वेन साध्यतया विवक्षितस्तथाऽपि ध्वन्यात्मकोऽप्यनेन पक्षीकृत इत्यारोहणमुपलब्धिसमार्थः । + वर्णानामनित्यत्वं साधयितुं प्रयत्नाच्छब्दस्योत्पत्तिर्नियमोऽभिधीयते । न तु 'प्रयत्नादेव सर्वः शब्दो जायते न तु वायुसंयोगजाद्वृक्षभङ्गात्' इति कार्यस्य कारणनियम उच्यते । येनाव्यापकत्वं हेतोः स्यादिति सूत्रार्थः ।

---

१ ङ. गृह्यते चै° ।

तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः* ॥ २९ ॥

भा०—तेषामावरणादीनामनुपलब्धिर्नोपलभ्यते । अनुपलम्भान्नास्तीत्यभावोऽस्याः सिध्यति । अभावसिद्धौ हेत्वभावात्तद्विपरीतमस्तित्वमावरणादीनामवधार्यते । तद्विपरीतोपपत्तेर्यत्प्रतिज्ञातं न प्रागुच्चारणाद्विद्यमानस्य शब्दस्यानुपलब्धिरित्येतन्न सिध्यति । सोऽयं हेतुरावरणाद्यनुपलब्धेरित्यावरणादिषु चाऽऽवरणाद्यनुपलब्धौ च समयानुपलब्ध्या प्रत्यवस्थितोऽनुपलब्धिसमो भवति ॥ २९ ॥

वृ०—अनुपलब्धिसमं लक्षयति—यद्यपि चेयं द्वितीयाध्याये दर्शिता दूषिता च तथाऽप्यनुपलब्धिसमजातिरेवमिति तत्रानुक्तेरत्र क्रमप्राप्ताऽभिधीयते। तत्रायं क्रमः—नैयायिकैस्तावच्छब्दानित्यत्वमेव साध्यते । यदि शब्दो नित्यः स्यादुच्चारणात्प्राक्कुतो नोपलभ्यते । नहि घटाद्यावरणकुड्यादिवच्छब्दस्याऽऽवरणमस्ति तदनुपलब्धेरिति । तत्रैवं जातिवादी प्रत्यवतिष्ठते —यद्यावरणानुपलब्धेरावरणाभावः सिध्यति तदाऽऽवरणानुपलब्धेरप्यनुपलम्भादावरणानुपलब्धेरप्यभावः सिध्येत् । तथा चाऽऽवरणानुपलब्धिप्रमाणक आवरणाभावो न स्यादपि त्वावरणोपपत्तिरेव स्यादिति शब्दनित्यत्वेनोक्तं बाधकं युक्तम् । नन्वनुपलब्धेरनुपलब्ध्यन्तरानपेक्षणात्कथमेवमिति चेत् । इत्थम्—अनुपलब्धेरनुपलब्ध्यन्तरानपेक्षणे स्वयमेव स्वस्मिन्ननुपलब्धिरूपेति वाच्यम् । तथा च तयैवानुपलब्ध्याऽनुपलब्धत्वसंभवात्तदभावसिद्धेः । स्वात्मन्युपलब्धिरूपत्वाभावेऽनुपलब्धित्वमेव न स्यात् । अनुपलब्धेरनुपलब्ध्यन्तरापेक्षणेऽनवस्था स्पष्टैव । इत्थं चैवंरूपेण प्रत्यवस्थानमनुपलब्धिसम इत्यर्थः । प्रतिकूलतर्कदेशनाभासा चेयम् ॥ २९ ॥

---

* उपलम्भप्रमाणत्वे सति उपलब्धिरूपतयाऽनुपलब्धित्वानुपपत्तेः । तथा चानुपलब्धेरनुपलम्भानुपलब्धिर्नास्तीति आवरण इवाऽऽवरणानुपलब्धावप्यनुपलब्धिसमेऽर्थः ।

भा०—अस्योत्तरम्—

अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः* ॥ ३० ॥

आवरणाद्यनुपलब्धिर्नास्त्यनुपलम्भादित्यहेतुः । कस्मात् । अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरुपलम्भाभावमात्रत्वादनुपलब्धेः । यदस्ति तदुपलब्धेर्विषय उपलब्ध्या तदस्तीति प्रतिज्ञायते । यन्नास्ति तदनुपलब्धेर्विषयोऽनुपलभ्यमानं नास्तीति प्रतिज्ञायते । सोऽयमावरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भाभावोऽनुपलब्धौ स्वविषये प्रवर्तमानो न स्वविषयं प्रतिषेधति । अप्रतिषिद्धा चाऽऽवरणाद्यनुपलब्धिर्हेतुत्वाय कल्पते । आवरणादीनि तु विद्यमानत्वादुपलब्धेर्विषयास्तेषामुपलब्ध्या भवितव्यम् । यत्तानि नोपलभ्यन्ते तदुपलब्धेः स्वविषयप्रतिपादिकाया अभावादनुपलम्भादनुपलब्धेर्विषयो गम्यते न सन्त्यावरणादीनि शब्दस्याग्रहणकारणानीति । अनुपलम्भादनुपलब्धिः सिध्यति विषयः स तस्येति ॥ ३० ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—अनुपलब्धिरात्मन्यनुपलब्धिरिति कोऽर्थः । स्वयमनुपलब्धिरूपेति चेद्भवत्येव । स्वविषयिण्यनुपलब्धिरिति चेन्नेदं प्रसक्तम् । अनुपलब्धेरनुपलम्भात्मकत्वादुपलम्भाभावात्मकत्वादभावस्य च निर्विषयकत्वात्स्वात्मन्युपलब्धित्वाभावेऽनुपलब्धित्वमेव कथमस्या इति चेत्कतमो विरोधः । न हि घटः स्वविषयो न भवतीति नायं घटः । आवरणाभावः कथमनुपलब्धिविषय इति चेत्क एवमाह । किं त्वनुपलब्धिसहकृतेन्द्रियग्राह्यत्वादनुपलब्धिग्राह्य इत्युपचर्यते । अतस्तदनुपलब्धेरनुपलम्भादित्यादिकमहेतुः । अन्यथा त्वत्साधमपि दोषानुपलब्धेरनुपलम्भात्सदोषमेव स्यादिति ॥ ३० ॥

---

* अयं भावः—आवरणाद्यनुपलब्धिरावरणादीनामभावं गमयति, न तु स्वस्यैवाभावमावरणाद्युपलब्धिरूपम् । न ह्यसावनुपलब्धिरात्मनः । येन स्वाभावं गमयेत् । उपलब्धिरपि उपलभ्यविषया, नाऽऽत्मविषया, किं पुनरनुपलब्धिः । तस्मादनुपलब्धिरुपलभ्याभावहेतुः, न हेतुरात्माभावस्य । तथा सति सैव न स्यादुपलभ्याभावेऽपि, किंतु आवरणं तदुपलब्धिश्च स्यादिति ।

ज्ञानविकल्पानां च भावाभा-
वसंवेदनादध्यात्मम् ॥ ३१ ॥

भा०—अहेतुरिति वर्तते । शरीरे शरीरिणां ज्ञानविकल्पानां भावाभावौ संवेदनीयौ, अस्ति मे संशयज्ञानं नास्ति मे संशयज्ञानमिति । एवं प्रत्यक्षानुमानागमस्मृतिज्ञानेषु । सेयमावरणाद्यनुपलब्धिरुपलब्ध्यभावः स्वसंवेद्यः, नास्ति मे शब्दस्याऽऽवरणाद्युपलब्धिरिति, नोपलभ्यन्ते शब्दस्याग्रहणकारणान्यावरणादीनीति । तत्र यदुक्तं तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धिरिति एतन्नोपपद्यते ॥ ३१ ॥

इत्यनुपलब्धिसमप्रकरणम् ॥ १२ ॥

साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानि-
त्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः ॥ ३२ ॥

भा०—अनित्येन घटेन साधर्म्यादनित्यः शब्द इति ब्रुवतोऽस्ति

वृ०—नन्वनुपलब्धेः स्वस्मिन्ननुपलब्धित्वाभावेऽनुपलब्धिरपि केन सिध्येदत आह—अध्यात्ममात्मन्यपि ज्ञानविकल्पानां ज्ञानविशेषाणां भावाभावयोर्मनसा संवेदनाद् घटं साक्षात्करोमि वह्निमनुमिनोमि नानुमिनोमीत्येवं ज्ञानविशेषतदभावानां मनसैव ग्राह्यत्वादिति भावः ॥ ३१ ॥

इत्यनुपलब्धिसमप्रकरणम् ॥ १३ ॥

वृ०—अनित्यसमं लक्षयति—यदि दृष्टान्तघटसाधर्म्यात्कृतकत्वादिना साध्यतुल्यधर्मोपपद्यत इत्यतः शब्देऽनित्यत्वं साध्यति तदा सर्वस्यैवानित्यत्वं स्यात्सत्त्वादिकसाधर्म्यसंभवात् । न चेदमर्थान्तरग्रस्तमिति वाच्यम् । सर्वस्यानित्यत्वे व्यतिरेकाग्रहादनुमानदूषणे तात्पर्यात्परस्यान्वयव्यतिरेकिण एवानुमानत्वादित्याशयः । तथा च व्याप्तिमपुरस्कृत्य यत्किंचिद्दृष्टान्तसाधर्म्येण सर्वस्य साध्यवत्त्वापादनमनित्यसमः । साध्यपदादविशेषसमोऽतो व्यवच्छेद्यस्तत्र सर्वाविशेष एवाऽऽपद्यते न तु सर्वस्य साध्यवत्त्वम् । सर्वानित्यत्वेन समोऽनित्यसम इति भावप्रधानो निर्देशः । तथा चान्वर्थलक्षणमेव लक्षणमिति ।

घटेनानित्येन सर्वभावानां साधर्म्यमिति सर्वस्यानित्यत्वमनिष्टं संपद्यते। सोऽयमनित्यत्वेन प्रत्यवस्थानादनित्यसम इति॥ ३२॥

भा०—अस्योत्तरम्—

साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्याच्च ॥ ३३ ॥

प्रतिज्ञाद्यवयवयुक्तं वाक्यं पक्षनिवर्तकं प्रतिपक्षलक्षणं प्रतिषेधः। तस्य पक्षेण प्रतिषेध्येन साधर्म्यं प्रतिज्ञादियोगः। तद्यद्यनित्यसाधर्म्यादनित्यत्वस्यासिद्धिः साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधस्याप्यसिद्धिः प्रतिषेध्येन साधर्म्यादिति ॥ ३३ ॥

दृष्टान्ते च साध्यसाधनभावेन प्रज्ञातस्य धर्मस्य हेतुत्वात्तस्य चोभयथाभावान्नाविशेषः ॥ ३४ ॥

भा०—दृष्टान्ते यः खलु धर्मः साध्यसाधनभावेन प्रज्ञायते स

तथा। वह्निमान्धूमादित्यादौ महानससाधर्म्यात्सत्त्वात्सर्वस्य वह्निमत्त्वं स्यादित्यस्य जात्यन्तरत्वापत्तेः। आचार्यास्तु—साधर्म्यं वैधर्म्यस्याप्युपलक्षणम्। यथाऽऽकाशवैधर्म्यात्कृतकत्वाच्छब्दोऽनित्यस्तथाऽऽकाशवैधर्म्यादाकाशभिन्नत्वादितः सर्वमेवानित्यं स्यात्। इत्थं च लक्षणे यत्किंचिद्धर्मेणेत्येव वाच्यमित्याहुः। अत्र च वैधर्म्यस्य विपक्षाव्यापित्वान्न सर्वस्य साध्यवत्त्वापादनं किंत्वात्मादीनामप्यनित्यत्वं स्यादिति। तत्र चार्थान्तरमित्यवधेयम्। प्रतिकूलतर्कदेशनाभासा चेयम् ॥ ३२ ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—यदि यत्किंचित्साधर्म्यात्सर्वस्य साध्यवत्त्वमापादयतस्तव साधर्म्यस्यासाधकत्वमभिमतं तदा त्वत्कृतप्रतिषेधस्याप्यसिद्धिः। तस्यापि प्रतिषेध्यसाधर्म्येण प्रवृत्तत्वात्। त्वया ह्येवं साध्यते कृतकत्वं न साधकं दृष्टान्तसाधर्म्यरूपत्वात्सत्त्वादिवत्। अत्र च त्वदीयहेतुस्त्वत्प्रतिषेध्येन मदीयहेतुना कृतकत्वेन सत्त्वेन च सह साधर्म्यरूपः। तथा चायमपि न साधकः स्यात् ॥ ३३ ॥

वृ०—यदि च साधर्म्यमात्रं न साधकम्। अपि तु व्याप्तिसहितमित्यभिमतं

---

१ ख. घ. °सामर्थ्यात्। प्र°। २ क. घ. सामर्थ्यं प्र°। ३ ख. घ. °त्वस्या°। क. त्वस्यापि°। ४ ख. घ. ङ. °चेयो न°।

हेतुत्वेनाभिधीयते । न चोभयथा भवति केवलं सामान्यात्, किन्तु विशिष्टः । सामान्यात्साधर्म्यं विशेषाच्च वैधर्म्यम् । एवं साधर्म्यविशेषो हेतुः, नाविशेषेण साधर्म्यमात्रं वैधर्म्यमात्रं वा । साधर्म्यमात्रं वैधर्म्यमात्रं चाऽऽश्रित्य भवानाह-'साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः' (५ । १ । ३२) इति । एतदयुक्तमिति । अविशेषसमप्रतिषेधे च यदुक्तं तदपि वेदितव्यम् ॥ ३४ ॥

इत्यनित्यसमप्रकरणम् ॥ १४ ॥

नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेर्नित्यसमः ॥ ३५ ॥

भा०—अनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञायते तदनित्यत्वं किं शब्दे नित्यमथानित्यम् । यदि तावत्सदा भवति धर्मस्य सदाभावाद्धर्मि-

---

तदा कृतकत्वे तदस्ति न तु सत्त्व इति विशेष इत्याह—साध्यसाधकभावेन व्याप्यव्यापकभावेन, दृष्टान्ते प्रज्ञातस्य प्रमितस्य, तस्य हेतुत्वात्साधकत्वात्, तस्य हेतुत्वस्य, उभयथाऽन्वयेन व्यतिरेकेण च, भावात्प्रदीपयोरौ सत्त्वात्, सत्त्वादिनाऽविशेष इति यदुक्तं तन्न भवति ॥ ३४ ॥

इत्यनित्यसमप्रकरणम् ॥ १४ ॥

वृ०—नित्यसमं लक्षयति—अनित्यस्य भावोऽनित्यत्वं तस्य नित्यं सर्वकालं स्वीकारेऽनित्ये शब्दे नित्यत्वं स्यादित्यापादनं नित्यसमः । अयमाशयः—अनित्यस्य नित्यमस्वीकारेऽनित्यत्वाभावदशायां तस्यानित्यत्वं नेति तस्यापि नित्यत्वापत्तिः । नहि दण्डाभावदशायां दण्डीत्युच्यतेऽतोऽनित्यत्वस्य नित्यमेव स्वीकार इत्यभ्युपगन्तव्यम् । तथा च शब्दस्यापि नित्यत्वापत्तिः । तेन बाधः सत्प्रतिपक्षो वा । तद्देशनाभासा चेयम् । एवमनित्यत्वं यदि नित्यं कथं शब्दस्यानित्यतां कुर्यात् । नहि रक्तं महारजनं परस्य नीलतां संपादयति । अथानित्यं तदा तदभावदशायामनित्यत्वं न स्यादित्यादिकमूह्यम् । एतदनुसारेण लक्षणमपि कार्यमित्यपरे । वयं तु अनित्यस्य भावो धर्मस्तस्य नित्यमभ्युपगमेऽनित्यत्वेनाभ्युपगतस्य नित्यत्वं स्यात् । यथा क्षितिः सकर्तृ-

कोऽसौ शब्दधर्म इति अनित्यः शब्द इति । अयं न सर्वदा भवति अनित्यत्वस्याभावान्नित्यः शब्दः । एवं नित्यत्वेन प्रत्यवस्थानमनित्यसमः ॥ ३५ ॥

भा०—अस्योत्तरम्—

प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ॥ ३६ ॥

प्रतिषेध्ये शब्दे नित्यमनित्यत्वस्य भावादित्युच्यमानेऽनुज्ञातं शब्दस्यानित्यत्वम् । अनित्यत्वोपपत्तेश्च नानित्यः शब्द इति प्रतिषेधो नोपपद्यते । अथ नाभ्युपगम्यते । नित्यमनित्यत्वस्य भावादिति हेतुर्न भवतीति हेत्वभावात्प्रतिषेधानुपपत्तिरिति । उत्पन्नस्य निरोधादभावः शब्दस्यानित्यत्वं तत्र परिप्रश्नानुपपत्तिः । योऽयं परिप्रश्नस्तदनित्यत्वं किं शब्दे सर्वदा भवति अथ नेत्ययमनुपपन्नः । कस्मात् । उत्पन्नस्य यो निरोधादभावः शब्दस्य तदनित्यत्वम् । एवं च सति अधिकरणाधेयविभागो व्याघातान्नास्तीति । नित्यानित्यविरोधाच्च । नित्यत्वमनित्यत्वं

चेत्यथानित्यक्षितेर्धर्मः सकर्तृकत्वं त्वया क्षितौ नित्यमुपेयते न वा । न चेत्तदा साध्याभावादंशतो बाधः । अथ क्षितौ नित्यमेव सकर्तृकत्वम् । सिद्धम् । तदेवमनाभासा चेयमिति ब्रूमः ॥ ३५ ॥

वृ०—अत्रोत्तरमाह—प्रतिषेध्ये मत्पक्षे शब्दे सर्वदाऽनित्यभावादनित्यत्वाद्नित्ये शब्देऽनित्यत्वमुपपद्यते । नहि संभवति अनित्यत्वं नित्यम् । अस्ति अथ च तन्नित्यमिति व्याघातात् । न च नित्यमिति सर्वकालमित्यर्थः । तथा च शब्दस्यानित्यत्वे कथं सर्वकालमनित्यत्वसंबन्ध इति वाच्यम् । सर्वकालनित्यस्य यावत्सत्त्वमित्यर्थात् । अतस्त्वत्कृतः प्रतिषेधो न संभवति । मतान्तरे

---

* नहि सामान्यसमवायातिरिक्ता धर्मा नित्या धर्मा वानित्य इति संभवोऽस्तीति भावः ।

---

१ क. म. ङ. थ. °ति: । सोऽयं । २ क. ग थ. तथा नि° ।

नैकस्य धर्मिणो धर्मौ विरुध्येते न संभवतः । तर्कं यदुक्तं नित्य-मनित्यत्वस्य भावान्नित्य एव तदयुक्तमनार्यमुक्तमिति ॥ ३६ ॥

इति नित्यसमप्रकरणम् ॥ १५ ॥

प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसमः ॥ ३७ ॥

भा०—प्रयत्नानन्तरीयक+त्वादनित्यः शब्द इति । यस्य प्रयत्नानन्तरमात्मलाभस्तत्खल्वभूत्वा भवति यथा घटादिकार्यम् । अनित्यमिति च भूत्वा न भवतीत्येतद्विज्ञायते । एवमवस्थिते प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति प्रतिषेध उच्यते । प्रयत्नानन्तरमात्मलाभश्च दृष्टो घटादीनां व्यवधानापोहाच्चाभिव्यक्तिर्व्यवहितानाम् । तत्किं

तु अनित्येऽनित्यत्वोपपन्ने हेतोस्त्वपायः प्रतिषेधः कृतः । स न संभवतीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

इति नित्यसमप्रकरणम् ॥ १५ ॥

वृ०—कार्यसमं लक्षयति—प्रयत्नकार्यस्य प्रयत्नसंपादनीयस्यानेकत्वादनेकविषयत्वात् । अयमर्थः—शब्दोऽनित्यः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्युक्ते प्रयत्नानन्तरीयकत्वं प्रयत्नकार्ये घटादौ प्रयत्नानन्तरोपलभ्यमाने कीलकादावपि दृष्टम् । तत्र द्वितीयं न तज्जन्यत्वसाधकम् । आद्ये त्वसिद्धम् । तथा च सामान्यत उक्ते हेतोरनभिमतविशेषनिराकरणेन प्रत्यवस्थानं कार्यसमः । असिद्धदेशनाभासश्चेयम् । अथ वा प्रयत्नकार्याणां प्रयत्नकर्तव्यानां कर्तव्यप्रयत्नानामिति यावत् । तादृशानामनेकविधत्वादुक्तान्यस्य व्याघातकमुत्तरं कार्यसमः । तथा चास्या आकृतिगणत्वात्परसूत्रानुदर्शितानामपि परिग्रहः । यथा—स्वत्पक्षे किंचिद्दूषणं

---

* अप्रासङ्गिकमित्यर्थः । + अयमाशयः—अत्र प्रयत्नानन्तरीयकत्वं नाम प्रयत्नानन्तरोत्पादोऽथवा प्रयत्नानन्तरोपलम्भः स्यात् । तत्र न तावत्पूर्वः पक्षः । असिद्धत्वात् । तस्मात्प्रयत्नानन्तरोपलम्भ आस्थेयः । तत्र कार्यसमप्रतिषेधमाह । तथाहि—प्रयत्नानन्तरमुपलब्धिर्द्विधा विषयात्मलाभपूर्विका विषयाभिव्यक्तिपूर्विका च । आद्या घटादीनाम् । अन्त्या व्यवहितानां मूलकीलकादीनां व्यवधानापोहात् । तत्किं प्रयत्नानन्तरसमुत्पादः शब्दस्याऽऽहोस्विदभिव्यक्तिरिति विशेषो नास्तीति कार्याविशेषेण प्रत्यवस्थानं कार्यसम इति ।

प्रयत्नानन्तरभावित्वलाभः शब्दस्याऽऽद्यो अभिव्यक्तिरिति विशेषो नास्ति। कार्याविशेषेण प्रत्यवस्थानं कार्यसमः॥ ३७॥

भा०—अस्योत्तरम्—

कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेः॥ ३८॥

सति कार्यान्यत्वेऽनुपलब्धिकारणोपपत्तेः प्रयत्नस्याहेतुत्वं शब्दस्याभिव्यक्तये। यत्र प्रयत्नानन्तरमभिव्यक्तिस्तत्रानुपलब्धिकारणं व्यवधानमुपपद्यते। व्यवधानापोहाच्च प्रयत्नानन्तरभाविनोऽर्थस्योपलब्धिलक्षणाऽभिव्यक्तिर्भवतीति न तु शब्दस्यानुपलब्धिकारणं किंचिदुपपद्यते। यस्य प्रयत्नानन्तरमपोहाच्छब्दस्योपलब्धिलक्षणाऽभिव्यक्तिर्भवतीति। तस्मादुत्पद्यते शब्दो नाभिव्यज्यत इति। हेतोश्चेदनैकान्तिकत्वमुपपाद्यतेऽनैकान्तिकत्वादसाधकः स्यादिति॥ ३८॥

इति कार्यसमप्रकरणम्॥ १६॥

भा०—यदि चानैकान्तिकत्वादसाधकम्—

प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः॥ ३९॥

प्रतिषेधोऽप्यनैकान्तिकः किंचित्प्रतिषेधति किंचिन्नेति अनैका-

भविष्यतीति शङ्काऽपि शाठीसमा। कार्यकारणभावस्योपकारनियतत्वेऽनवस्थेत्यनुपकारसमेत्यादि॥ ३७॥

वृ०—अत्रोत्तरम्—शब्दस्य कार्यान्यत्वेऽकार्यत्वे प्रयत्नस्य वक्तृप्रयत्नस्याहेतुत्वमकारणत्वम्। इदं च तदा स्याद्यद्यनुपलब्धिकारणमावरणादिकमुपपद्यते। न च तच्छब्देऽस्तीत्यर्थः। आकृतिगणपक्षे तु कार्याणां जातीनामन्यत्वे नानाविधत्व इदमुत्तरं प्रयत्नस्य त्वदीयदूषणप्रयत्नस्याहेतुत्वमसाधकता साधकत्वाभावः। उपलब्धेः कारणस्य प्रमाणस्य निर्दोषवाक्यस्य योपपत्तिर्निर्दोषवाक्याधीनोपपादनं तदभावात्तद्वाक्यस्य स्वव्याघातकत्वादित्यर्थः॥ ३८॥

इति कार्यसमप्रकरणम्॥ १६॥

वृ०—कार्यसमप्रकरणस्यैवं तावज्जातिवादिनं प्रति सर्वत्र सदुत्तरेणैवो-

---

* तदेवं जात्युत्तरवादिनं प्रति साधनवादिना सर्वत्रैव सम्यक्समाधानं स्वसाधनस्य वक्तव्यम्। एवं सति तत्त्वनिर्णये कथापर्यवसानं भवति। यदि पुनर्वादी जातिवादिनं प्रति साधनाभासेन प्रत्यवतिष्ठेत ततः षट्पक्ष्यां सत्यां न तत्त्वनिर्णयावसाना कथा भवेदिति शिष्यहितः सूत्रकारः समाधानाभासवादिनं प्रति षट्पक्षीमवतारयति।

न्तिकत्वादसाधक इति । अथवा शब्दस्यानित्यत्वपक्षे प्रयत्नानन्तरमुत्पादो नाभिव्यक्तिरिति विशेषहेत्वभावः । नित्यत्वपक्षेऽपि प्रयत्नानन्तरमभिव्यक्तिर्नोत्पाद इति विशेषहेत्वभावः । सोऽयमुभयपक्षसमो विशेषहेत्वभाव इत्युभयमप्यनैकान्तिकमिति ॥ ३९ ॥

सर्वत्रैवम् ॥ ४० ॥

भा०—सर्वेषु साधर्म्यप्रभृतिषु प्रतिषेधहेतुषु यत्र यत्राविशेषो दृश्यते तत्रोभयोः पक्षयोः समः प्रसज्यत इति ॥ ४० ॥

प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः ॥ ४१ ॥

भा०—योऽयं प्रतिषेधेऽपि समानो दोषोऽनैकान्तिकत्वमापाद्यते सोऽयं प्रतिषेधस्य प्रतिषेधेऽपि समानः । तत्रानित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति साधनवादिनः स्थापना प्रथमः पक्षः ।

द्धारः कार्य इत्यभिहितं तदेवाभिमतं तन्निर्णयविजयफलकत्वं कथायां संपद्यते । असदुत्तरोद्भावने तु वन्ध्ययोः संप्रयोगवन्नाभिमतफलसिद्धिरिति व्युत्पादयितुं कथाभासरूपां षट्पक्षीं शिष्यशिक्षायै प्रदर्शयति—प्रयत्नानन्तरीयकत्वं न शब्देऽनित्यत्वं साधयति अनैकान्तिकत्वादिति यो दोषः स त्वत्पक्षेऽपि तुल्यः । प्रयत्नाभिव्यङ्ग्यत्वस्याप्यसाधकत्वात् । अथवाऽनैकान्तिकत्वादसाधक इति त्वया प्रतिषेधः कृतस्तत्राप्ययं दोषः समानः । न ह्यनैकान्तिकत्वं सर्वस्यैवासाधकत्वं साधयति । स्वस्यैवासाधकत्वासाधनत्वात् ॥ ३९ ॥

वृ०—सेयं मतानुज्ञा किं कार्यसमायामेव नेत्याह—एवं सर्वमसदुत्तरं सर्वत्रैव जातौ संभवतीत्यर्थः । यथा शब्दोऽनित्यः शब्दत्वादित्यत्र नित्याकाशसाधर्म्यादमूर्तत्वान्नित्यः स्यादिति साधर्म्यसमायामाकाशसाधर्म्यान्नित्यत्व आकाशवच्छब्दे परममहत्त्वं स्यादित्युत्कर्षसमा । एवमन्यत्राप्यूह्यम् । यद्यप्ययमतिदेशः षट्पक्ष्यनन्तरमेव कर्तुमुचितस्तथाऽपि त्रिपक्ष्यादिकमपि सूचयितुमत्रैवोक्तः । उभयासदुत्तरत्वबोधफला हि षट्पक्षी । त्रिपक्ष्यादावपि तत्फलकत्वं तुल्यमिति भावः । तर्हि त्रिपक्ष्यामेव मध्यस्थेन पर्यनुयोज्योपेक्षणस्योद्भावने कथासमाप्तौ कुतः षट्पक्षीति चेत्पुंसां स्फुरणवैचित्र्येण तत्संभवात् ॥ ४० ॥

वृ०—तुल्यबलविरोधो विप्रतिषेधः । तथा च प्रतिषेधस्य यो विप्रतिषेधस्तत्र प्रतिषेधदोषवद्दोष इत्यर्थः । तथाहि—शब्दोऽनित्यः प्रयत्नानन्तरीयकत्वा-

प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसम इति दूषणवादिनः प्रतिषेधहेतुना द्वितीयः पक्षः। स च प्रतिषेध इत्युच्यते। तस्यास्य प्रतिषेधस्य प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इति तृतीयः पक्षो विप्रतिषेध इत्युच्यते। तस्मिन्प्रतिषेधविप्रतिषेधेऽपि समानो दोषोऽनैकान्तिकत्वं चतुर्थः पक्षः॥ ४१॥

प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा॥ ४२॥

भा०—प्रतिषेधं द्वितीयं पक्षं सदोषमभ्युपेत्य तदुद्धारमनुक्त्वाऽनुज्ञाय प्रतिषेधविप्रतिषेधे तृतीये पक्षे समानमनैकान्तिकत्वमिति समानं दूषणं प्रसञ्जयतो दूषणवादिनो मतानुज्ञा प्रसज्यत इति पञ्चमः पक्षः॥ ४२॥

स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारे हेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात्समानो दोष इति॥ ४३॥

भा०—स्थापनापक्षे प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति दोषः स्थापनाहेतुवादिनः स्वपक्षलक्षणो भवति। कस्मात्। स्वपक्षसमुत्थत्वात्। सोऽयं स्वपक्षलक्षणं दोषमपेक्षमाणोऽनुद्धृत्यानुज्ञाय प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इत्युपपद्यमानं दोषं परपक्ष उपसंहरति। इत्थं चानैकान्तिकः प्रतिषेध इति हेतुं निर्दिशति। तत्र स्वपक्षलक्षणापेक्षयोपपद्यमानदोषोपसंहारे हेतुनिर्देशे च सति अनेन परपक्षोऽ-

---

दिति स्थापनावादिनः प्रथमः पक्षः। प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसम इतिवादिनो द्वितीयः पक्षः। प्रतिषेधाप्रतिषेधेऽप्यनैकान्तिकत्वं तुल्यमिति वादिनस्तृतीयः पक्षः। विप्रतिषेधस्यापि तथैवानैकान्तिकत्वं तत्समाधानदोषोद्धारकं वा चतुर्थः पक्षः॥ ४१॥

वृ०—पञ्चमं पक्षमाह—प्रतिषेधं द्वितीयं पक्षं सदोषमभ्युपेत्य तत्र मदुक्तं दोषमनुद्धृत्य प्रतिषेधे मदीयपक्षे तृतीये समानं दोषं प्रसञ्जयतस्तव मतानुज्ञानामकं निग्रहस्थानमित्यर्थः॥ ४२॥

वृ०—षष्ठं पक्षमाह—स्वपक्षस्थापनारूपः प्रथमः पक्षः, तं लक्षीकृत्य प्रवृत्तो द्वितीयः पक्षः स्वपक्षलक्षणः, तस्यापेक्षा समादरस्तत्र दोषानुद्धरण-

भ्युपगतो भवति । कथं कृत्वा । यः परेण प्रयत्नकार्यानेकत्वादित्यादिनाऽनैकान्तिकदोष उक्तस्तमनुद्धृत्य प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इत्याह । एवं स्थापनां सदोषामभ्युपेत्य प्रतिषेधेऽपि समानं दोषं प्रसञ्जयतः परपक्षाभ्युपगमात्समानो दोषो भवति । यथा परस्य प्रतिषेधे सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधेऽपि समानं दोषं प्रसञ्जयतो मतानुज्ञा प्रसज्यत इति । स खल्वयं षष्ठः पक्षः । तत्र खलु स्थापनाहेतुवादिनः प्रथमतृतीयपञ्चमपक्षाः । प्रतिषेधहेतुवादिनो द्वितीयचतुर्थषष्ठपक्षाः । तेषां साध्वसाधुतायां मीमांस्यमानायां चतुर्थषष्ठयोरविशेषात्पुनरुक्तदोषप्रसङ्गः । चतुर्थपक्षे समानदोषत्वं परस्योच्यते प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोष इति । षष्ठेऽपि परपक्षाभ्युपगमात्समानो दोष इति समानदोषत्वमेवोच्यते नार्थविशेषः कश्चिदस्ति । समानस्तृतीयपञ्चमयोः पुनरुक्तदोषप्रसङ्गः । तृतीयपक्षेऽपि प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इति समानत्वमभ्युपगम्यते । पञ्चमपक्षेऽपि प्रतिषेधप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गोऽभ्युपगम्यते नार्थविशेषः कश्चिदुच्यत इति । तत्र पञ्चमषष्ठपक्षयोरर्थाविशेषात्पुनरुक्तदोषः । तृतीयचतुर्थयोर्मतानुज्ञा । प्रथमद्वितीययोर्विशेषहेत्वभाव इति षट्पक्ष्यामुभयोरसिद्धिः । कदा । षट्पक्षी यदा प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इत्येवं प्रवर्तते तदोभयोः पक्षयोरसिद्धिः । यदा तु कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेरित्यनेन तृतीयपक्षो युज्यते तदा विशेषहेतुवचनात्प्रयत्नानन्तरमात्मलाभः

मिति फलितार्थः । तथा च मदीयपक्षे दोषमनुद्धाव्यैव स्वपक्षोपपादनं कर्तुं यस्त्वया हेतुर्निर्दिष्टः प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इति तावता तवापि मतानुज्ञा वृत्तैवेत्यर्थः । तदेवं षट्पक्ष्यामुभयोरप्ययुक्तवादित्वादर्थासिद्धिः । यदि तु

शब्दस्य नाभिव्यक्तिरिति सिद्धः प्रथमपक्षः, न षट्पक्षी प्रवर्तत इति ॥ ४३ ॥

इति कथाभासप्रकरणम् ॥ १७ ॥

इति वात्स्यायनीये न्यायभाष्ये पञ्चमाध्यायस्याऽऽद्य-माह्निकम् ॥ १ ॥

भा०—विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योर्विकल्पान्निग्रहस्थानबहुत्वमिति संक्षेपेणोक्तं तदिदानीं विभजनीयम् । निग्रहस्थानानि खलु पराजयवस्तून्यपराधाधिकरणानि प्रायेण प्रतिज्ञाद्यवयवाश्रयाणि तत्त्ववादिनमतत्त्ववादिनं चाभिप्लवन्ते तेषां विभागः—

प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासंन्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थक-

---

स्थापनावादी जातिवादिनं सदुत्तरेणैव दूषयति तदा षट्पक्षी न प्रवर्तत इति ॥ ४३ ॥

इति कथाभासप्रकरणम् ॥ १७ ॥

इति श्रीविश्वनाथभट्टाचार्यकृतायां न्यायसूत्रवृत्तौ पञ्चमाध्यायस्याऽऽद्याह्निकम् ॥ १ ॥

वृ०—अथेदानीं निग्रहस्थानविशेषलक्षणाभिधानं तदेव चाऽऽह्निकार्थः । सप्त चेह प्रकरणानि । तत्र चाऽऽद्यं प्रतिज्ञाहेत्वन्यतराश्रितनिग्रहस्थानपञ्चक-

---

* अयं भावः—विषयान्तरे साध्यस्य साधनस्य वाऽबाधितत्वात्प्रकृते तद्धेतुना साधयितुमशक्यं तत्साध्यत्वेन तदसाधकं वा तत्साधनत्वेनोपाददानस्य वादिनः कर्तुरेव निग्रहः । तदुपादानं चाज्ञानेन विपरीतज्ञानेन वेति सामान्यतो द्वे एव निग्रहस्थाने । अवान्तरभेदाः पुनर्द्वाविंशतिः । साधयितुमशक्यस्य साध्यत्वेनोपादानादसाधकस्य च हेतोर्हेतुवाक्ये साधनत्वेनोपादानात्प्रतिज्ञादिविषयकाज्ञानविपरीतज्ञानवतः कर्तुर्निग्रहान्निग्रहस्थानस्य समवायेन कर्त्रैवाधिकरणं प्रतिज्ञादयस्तु विषयतयेति कर्त्राश्रयस्यापि निग्रहस्थानस्य प्रतिज्ञाद्यवयवाश्रयत्वे न विरोधः । तत्त्ववादिनाऽपि परोक्तदूषण आभासत्वाग्रहेण सम्यग्दूषणत्वग्रहेण वा तदाभासत्वाप्रदर्शने निग्रहात्तत्त्ववादिनोऽपि निग्रहस्थानाश्रयत्वं नानुपपन्नमिति ।

मविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि ॥ १ ॥

॥ १ ॥

भा०—तानीमानि द्वाविंशतिधा विभज्य लक्ष्यन्ते—

प्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः ॥ २ ॥

साध्यधर्मप्रत्यनीकेन धर्मेण प्रत्यवस्थिते प्रतिदृष्टान्तधर्मं स्वदृष्टान्तेऽभ्यनुजानन्प्रतिज्ञां जहातीति प्रतिज्ञाहानिः। निदर्शनम्—ऐन्द्रियकत्वादनित्यः शब्दो घटवदिति कृतेऽपर आह दृष्टमैन्द्रियकत्वं सामान्ये नित्ये, कस्मान्न तथा शब्द इति प्रत्यवस्थिते, इदमाह यद्यैन्द्रियकं सामान्यं नित्यं कामं घटो नित्योऽस्त्विति।

विशेषलक्षणप्रकरणम्। अन्यानि च यथास्थानं वक्ष्यन्ते। तत्र विशेषलक्षणार्थमादौ विभजते। अत्र चस्त्वर्थे। तेनैतानि तु निग्रहस्थानानि। न पुनरपस्मारादिनाऽननुभाषणादिकं न वा झटिति संवरणेन तिरोहिता च वाणीत्यर्थो लभ्यत इति प्राञ्चः। नव्यास्तु चकारोऽनुक्तसमुच्चये। तेन दृष्टान्ते साधनवैकल्यादीनां परिग्रहः ॥ १ ॥

वृ०—तत्र क्रमेण प्रतिज्ञाहान्यादीनां लक्षणेषु वक्तव्येषु प्रथमोद्दिष्टां प्रतिज्ञाहानिं लक्षयति—प्रतिकूलो दृष्टान्तो यत्र स प्रतिदृष्टान्तः परपक्षः। स्वः स्वीयः दृष्टान्तो यत्र स स्वदृष्टान्तः पक्षः। तथा च स्वपक्षे परपक्षधर्माभ्यनुज्ञा प्रतिज्ञाहानिः। स्वयं विशिष्याभिहितपरित्याग इति फलितार्थः। सिद्धान्तस्तु स्वयं विशिष्य नाभिधीयत इति नापसिद्धान्तसांकर्यम्। सेयं पक्षहेतुदृष्टान्तसाध्यतदन्यहानिभेदात्पञ्चधा भवति। यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्युक्ते प्रत्यभिज्ञया बाधितविषयोऽयमित्युच्चरितेऽस्तु तर्हि घट एव पक्ष इति। एवं तत्रैवैन्द्रियकत्वादिति हेतोरनैकान्तिकत्वमिति प्रत्युक्तेऽस्तु कृतकत्वादिति हेतुरिति। एवं पर्वतो वह्निमान्धूमादयोगोलकवदित्युक्ते दृष्टान्तः साधनविकल इति प्रत्युक्तेऽस्तु

न खल्वयं साधकस्य दृष्टान्तस्य नित्यत्वं प्रसज्यमाननिगमनान्तमेव पक्षं जहाति । पक्षं जहत्प्रतिज्ञां ज* हातीत्युच्यते प्रतिज्ञाश्रयत्वात्पक्षस्येति ॥ २ ॥

प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात्त-
दर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम् ॥ ३ ॥

भा०—प्रतिज्ञातार्थोऽनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वाद्घटवदित्युक्ते योऽस्य प्रतिषेधः प्रतिदृष्टान्तेन हेतुव्यभिचारः सामान्यमैन्द्रियकं नित्यमिति तस्मिंश्च प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पादिति । दृष्टान्तप्रतिदृष्टान्तयोः साधर्म्ययोगे धर्मभेदात्सामान्यमैन्द्रियकं सर्वगतम्, ऐन्द्रियकस्त्वसर्वगतो घट इति धर्मविकल्पात् । तदर्थनिर्देश इति । साध्यसिद्ध्यर्थम् । कथम् । यथा घटोऽसर्वगत एवं शब्दोऽप्यसर्वगतो घटवदेवानित्य इति । तत्रानित्यः शब्द इति पूर्वा प्रतिज्ञा । असर्वगत इति द्वितीया प्रतिज्ञा प्रतिज्ञान्तरम् । तत्कथं निग्रह-

---

तर्हि महानसवदिति । एवमग्रैव सिद्धसाधने च प्रत्युक्तेऽस्तु तर्हीन्धनवानिति । अन्यहानिस्तु विशेषणहान्यादिः । यथा तत्रैव नीलधूमादित्युक्तेऽसमर्थविशेषणत्वेन प्रत्युक्तेऽस्तु तर्हि धूमादिति हेतुरित्यादि ॥ २ ॥

वृ०—प्रतिज्ञान्तरं लक्षयति—प्रतिज्ञातस्यार्थस्य प्रतिषेधे कृते तदुद्दिधीर्षया धर्मस्य धर्मान्तरस्य विशिष्टः कल्पो विकल्पस्तस्मात् । विशेषणान्तरविशिष्टतया प्रतिज्ञातार्थस्य कथनमिति फलितार्थः । प्रतिषेधे इत्यनेन झटिति संवरणे विलम्बेनापि स्वयं दूषणं विभाव्य विशेषणे न दोष इत्युक्तम् । प्रतिज्ञातार्थस्येत्युपलक्षणं हेत्वतिरिक्तार्थस्येति तत्त्वम् । तेनोदाहरणान्तरमुपनयान्तरं च प्रतिज्ञान्तरत्वेन संगृहीतं भवति । इदं च पक्षसाध्यविशेषणभेदात्प्रत्येकं द्विविधम् । यथा शब्दोऽनित्य इत्युक्ते ध्वनौ बाधेन परेण प्रत्युक्ते वर्णात्मकः शब्दः पक्ष इति प्रतिज्ञान्तरम् । न चेदमर्थान्तरम् । प्रकृतोपयोगात् । न चेयं प्रतिज्ञाहानिः पूर्वोक्तस्यापरित्यागात् । एवं पर्वतो वह्निमान्सुरभिमलिनधूमवत्त्वा-

---

* अयं भावः—ऐन्द्रियकत्वस्य सामान्ये नित्येऽपि प्रदर्शनेन तस्य नित्यत्वव्याप्यता न संभवतीति चोदिते दृष्टान्ते घटेऽपि नित्यत्वमभ्युगच्छतो वादिन ऐन्द्रियकत्वस्य नित्यत्वव्याप्यत्वेनावधारणात्तेन हेतुना शब्देऽपि नित्यताप्राप्तेः प्रतिज्ञाहानिरिति ।

स्थानमिति। न प्रतिज्ञायाः साधनं प्रतिज्ञान्तरं किंतु हेतुदृष्टान्तौ साधनं प्रतिज्ञायाः। तदेतदसाधनोपादानमनर्थकमिति। आनर्थक्यान्निग्रहस्थानमिति ॥ ३ ॥

प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः* ॥ ४ ॥

भा०—गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमिति प्रतिज्ञा। रूपादितोऽर्थान्तरस्यानुपलब्धेरिति हेतुः। सोऽयं प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः। कथम्। यदि गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यम्, रूपादिभ्योऽर्थान्तरस्यानुपलब्धिर्नोपपद्यते। अथ रूपादिभ्योऽर्थान्तरस्यानुपलब्धिः, गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमिति नोपपद्यते। गुणव्यतिरिक्तं च द्रव्यं रूपादिभ्यश्चार्थान्तरस्यानुपलब्धिरिति विरुध्यते व्याहन्यते न संभवतीति ॥ ४ ॥

दित्युक्तेऽसमर्थविशेषणत्वेन च परेण प्रत्युक्ते कृष्णागुरुप्रभववह्निमानित्यत्र। एवं तादृशवह्नौ साध्ये यः सुरभिमलिनधूमवान्स वह्निमानित्युदाहरणे न्यूनत्वेन प्रत्युक्ते स तादृशवह्निमानित्यत्र। एवमन्यदप्यूह्यम् ॥ ३ ॥

वृ०—प्रतिज्ञाविरोधं लक्षयति—अत्र च प्रतिज्ञाहेतुपदे कथाकालीनवाक्यपरे। तथा च कथायां स्ववचनार्थविरोधः प्रतिज्ञाविरोधः। यद्यपि काञ्चनमयः पर्वतो वह्निमान्, पर्वतः काञ्चनमयवह्निमान्, ह्रदो वह्निमान्ह्रदत्वात्, पर्वतो वह्निमान्काञ्चनमयधूमादित्यादौ हेत्वाभासान्तरसांकर्यं तथाऽप्युपधेयसंकरेऽप्युपाधेरसांकर्यान्न दोषः। न चासंकीर्णस्थलाभावः। पर्वतो वह्निमान्धूमाद्यो यो धूमवान्स निरग्निरित्युदाहरणे निरग्निश्चायमित्युपनये च तत्सत्त्वात्। एवं निगमनेऽपि बोध्यम् ॥ ४ ॥

---

* अत्रेदं बोध्यम्—प्रतिज्ञाहेत्वोरिति प्रतियोगिद्वयमात्रोपलक्षणं तेन दृष्टान्तादयोऽपि प्रतियोगिन उन्नेयाः। तथा च येषां वाक्यगतानां पदार्थानां मिथो व्याघातः प्रतीयते प्रमाणान्तरं च विरोधकं स विरोधो नाम निग्रहस्थानमिति फलति। एवं च यत्र प्रतिज्ञा हेतुना विरुध्यते प्रतिज्ञा स्ववचनेनैव वा हेतुर्वा दृष्टान्तेन प्रमाणान्तरेण वा प्रतिज्ञाहेतू तस्य सर्वस्यापि अनेनैव संग्रह इति भावः।

पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासंन्यासः॥ ५ ॥

भा०—अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादित्युक्ते परो ब्रूयात्—सामान्यमैन्द्रियकम्, न चानित्यम्, एवं शब्दोऽप्यैन्द्रियको न चानित्य इति। एवं प्रतिषिद्धे पक्षे यदि ब्रूयात्कः पुनराहानित्यः शब्द इति। सोऽयं प्रतिज्ञातार्थनिह्नवः प्रतिज्ञासंन्यास इति॥ ५ ॥

अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् ॥ ६ ॥

भा०—निदर्शनम्—एकप्रकृतीदं व्यक्तमिति प्रतिज्ञा। कस्माद्धेतोः। एकप्रकृतीनां विकाराणां परिमाणात्। मृत्पूर्वकाणां शरावादीनां दृष्टं परिमाणं यावान्प्रकृतेर्व्यूहो भवति तावान्विकार इति। दृष्टं च प्रतिविकारं परिमाणम्। अस्ति चेदं परिमाणं प्रतिव्यक्तम्। तदेकप्रकृतीनां च विकाराणां परिमाणात्पश्यामो व्यक्तमिदमेकप्रकृतीति। अस्य व्यभिचारेण प्रत्यवस्थानं नानाप्रकृतीनामेकप्रकृतीनां च विकाराणां दृष्टं परिमाणमिति। एवं प्रत्यवस्थिते, आह—एकप्रकृतिसमन्वये सति शरावादिविकाराणां परिमाणदर्शनात्। सुखदुःखमोहसमन्वितं हि[1]दं व्यक्तं परिमितं गृह्यते। तत्र प्रकृत्यन्तररूपसमन्वयाभावे सत्येकप्रकृतित्वमिति। तदिद-

---

वृ०—प्रतिज्ञासंन्यासं लक्षयति—पक्षस्य स्वाभिहितस्य परेण प्रतिषेधे कृते सति तत्परिजिहीर्षया प्रतिज्ञातार्थस्यापनयनमपलाप इत्यर्थः। यथा शब्दोऽनित्य ऐन्द्रियकत्वादित्युक्ते सामान्ये व्यभिचारेण परेण प्रत्युक्ते क एवमाह शब्दोऽनित्य इति॥ ५ ॥

वृ०—हेत्वन्तरं लक्षयति—अत्र च हेतावित्यनेन हेत्ववयवांशो न विवक्षितोऽपि तु साधकांशः। स च हेत्ववयवस्थ उदाहरणादिस्थो वा। अविशेषोक्त इति पूर्वोक्त इत्यर्थः। विशेषमिच्छत इति साभिप्रायम्। तेन परोक्तदूषणोद्दिधीर्षया तत्रैव हेतौ विशेषणान्तरप्रक्षेपोऽन्यहेतुकरणं वा द्वयमपि हेत्वन्तरम्। तथा च परोक्तदूषणोद्दिधीर्षया तत्रैव हेतौ पूर्वोक्तहेतुतावच्छेदकातिरिक्तहेतुतावच्छेदकविशिष्टवचनं हेत्वन्तरम्। हेतौ विशेषणदान एव हेत्वन्तर-

---

१ ग. ङ. परमिदं।

प्रविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषं ब्रुवतो हेत्वन्तरं भवति । सति च हेत्वन्तरभावे पूर्वस्य हेतोरसाधकत्वान्निग्रहस्थानम् । हेत्वन्तर-वचने सति यदि हेत्वर्थनिदर्शनो दृष्टान्त उपादीयते, नेदं व्यक्त्येकप्रकृति भवति प्रकृत्यन्तरोपादानात् । अथ नोपादीयते । दृष्टान्ते हेत्वर्थस्यानिदर्शितस्य साधकभावानुपपत्तेरानर्थक्याद्धेतो-रनिवृत्तं निग्रहस्थानमिति* ॥ ६ ॥

इति प्रतिज्ञाहेत्वन्यतराश्रितनिग्रहस्थानपञ्चक-विशेषलक्षणप्रकरणम् ॥ १ ॥

प्रकृतादर्थादप्रतिसंबद्धार्थमर्थान्तरम् ॥ ७ ॥

भा०—यथोक्तलक्षणे पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहे हेतुतः साध्यसिद्धौ प्रकृतायां ब्रूयात्—नित्यः शब्दः, अस्पर्शत्वादिति हेतुः । हेतुर्नाम हिनोतेर्धातोस्तुनि प्रत्यये कृदन्तपदम् । पदं च नामाख्यातोप-सर्गनिपाताः । अभिधेयस्य क्रियान्तरयोगाद्विशिष्यमाणरूपः

मिति प्राञ्चः । पूर्वोक्तत्वं हेत्ववयव उदाहरणादौ वा । यथा शब्दोऽनित्यो बाह्येन्द्रियप्रत्यक्षत्वादित्युक्ते सामान्येऽनैकान्तिकत्वेन च प्रत्युक्ते सामान्यवत्त्वे सतीति विशेषणम् । एवं विशिष्टहेतुमुक्त्वा यद्बाह्येन्द्रियप्रत्यक्षं तदनित्यमित्यु-दाहरणे न्यूनत्वेन प्रत्युक्ते विशिष्टोक्तौ । एवमुपनयविशेषणेऽपि ॥ ६ ॥

इति प्रतिज्ञाहेत्वन्यतराश्रितनिग्रहस्थानपञ्चकविशेष-लक्षणप्रकरणम् ॥ १ ॥

वृ०—अर्थान्तरं लक्षयति—प्रकृतात्प्रकृतोपयुक्तात् । ल्यब्लोपे पञ्चमी । प्रकृतोपयुक्तमर्थमुपेक्ष्यासंबद्धार्थाभिधानमर्थान्तरम् । प्रकृतानाकाङ्क्षिता-

---

* साधनान्तरोपादाने पूर्वस्य हेतोरसामर्थ्यख्यापनान्निग्रहस्थानत्वं सामर्थ्ये वा हेत्वन्तरं व्यर्थं भवति । अयमाशयः—दशोत्तरावसर एव वादिनि सति यदि प्रतिवादी हेतुं व्यभिचारयति वादी च तृतीयपदके स्थितो हेतुं विशेषयति तदा साधनान्तरोपादानान्निगृ-हीतो भवति वादी यदनैकान्तिकोपादानात् । न तावदनैकान्तिकसाधनोपादानात् । हेतुविशेषणेन समाहितत्वात् । तस्माद्धेत्वन्तरवचनादेव निगृह्यते । पूर्वस्य हेतोर्वस्तुतोऽसमर्थस्यासामर्थ्य-ख्यापनार्थत्वात् । सामर्थ्ये वा हेत्वन्तरानर्थक्यमिति ।

शब्दो * नाम, क्रियाकारकसमुदायः। कारकसंख्याविशिष्ट-क्रियाकालयोगाभिधाय्याख्यातम्। धात्वर्थ+मात्रं च कालाभिधानविशिष्टम्। योगेष्वर्थादभिद्यमानरूपा निपाताः। उपसृज्यमानाः क्रियावद्योतका उपसर्गा इत्येवमादि तदर्थान्तरं वेदितव्यमिति ॥ ७ ॥

वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् ॥ ८ ॥

भा०—यथा नित्यः शब्दः कचटतपाः जबगडदशत्वात्, झभञ्घढधषवदिति। एवं प्रकारं निरर्थकम्। अभिधानाभिधेयभावानुपपत्तावर्थगतेरभावाद्वर्णा एव क्रमेण निर्दिश्यन्त इति ॥ ८ ॥

परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहित-मप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् ॥ ९ ॥

भा०—यद्वाक्यं परिषदा प्रतिवादिना च × त्रिरभिहितमपि न

भिधानमिति फलितार्थः। यथा शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्युक्त्वा शब्दो गुणः स चाऽऽकाशस्येत्यादि ॥ ७ ॥

वृ०—निरर्थकं लक्षयति—वर्णानां क्रमेण निर्देशो जबगडेत्यादिप्रयोगस्तत्तुल्यो निर्देशोऽनर्थकं निग्रहस्थानम्। अवाचकपदप्रयोग इति फलितार्थः। वाचकत्वं शक्त्या निरूढलक्षणया शास्त्रपरिभाषया वा बोध्यम्। समयबन्धव्यतिरेकेणेति विशेषणीयम्। तेन यत्रापभ्रंशेन विचारः कर्तव्य इति समयसंबन्धस्तत्रापभ्रंशे न दोषः। झटिति संवरणे तु न दोष इत्युक्तप्रायम्। अस्य संभवः प्रमादादित्यवधेयम् ॥ ८ ॥

वृ०—अविज्ञातार्थं लक्षयति—त्रिरभिहितं वादिनेति शेषः। त्रिरभिधानं

---

* अभिधेयस्येत्यायुक्तो नामपदार्थो बोध्यः। तस्यैव फलितार्थमाह—क्रियाकारकसमुदाय इति। + उक्तव्याख्यया प्रकृतिप्रत्ययविशिष्टः समुदाय आख्यातशब्दार्थः सिद्धः। तद्घटकप्रकृतेरर्थस्तु कालाभिधानविशिष्टः। कालोऽभिधीयतेऽनेन स्यादिशब्देन तद्विशिष्टः क्रियारूपोऽर्थः। धातुस्तु क्रियाकालवाचक इति यावत्। × वादिना त्रिरभिहितमपि परिषदा प्रतिवादिना च न विज्ञायत इत्यन्वयः। अविज्ञाने हेतुः क्लिष्टशब्दत्वादिः। त्रिरभिधाने सति प्रायेण बोधानुत्पत्तिर्नोपपद्यत इति त्रिरित्युक्तमिति बोध्यम्।

---

१ क. °रकः सं° । २ ख. ग. °क्रिय: क्रि° ।

विज्ञायते श्लिष्टशब्दमप्रतीतप्रयोगमतिद्रुतोच्चारितमित्येवमादिना कारणेन तदविज्ञातमविज्ञातार्थम् । असामर्थ्यसंवरणाय प्रयुक्तमिति निग्रहस्थानमिति ॥ ९ ॥

पौर्वापर्यायोगादप्रतिसंबद्धार्थमपार्थ * कम् ॥ १० ॥

भा०—यत्रानेकस्य पदस्य वाक्यस्य वा पौर्वापर्येणान्वययोगो नास्तीत्यसंबद्धार्थत्वं गृह्यते तत्समुदायार्थस्यापायादपार्थकम् । यथा

चानवधानादिनाऽवबोधनिरासाय । परिषत्प्रतिवाद्यन्यतरेण विज्ञाते तु नाविज्ञातार्थमिति भावः । तथा चावहिताविकलव्युत्पन्नपरिषत्प्रतिवादिबोधानुकूलोपस्थित्यजनकवाचकवाक्यप्रयोगोऽविज्ञातार्थमिति । वाचकेत्यनेन निरर्थकापार्थकव्युदासः । अत्र च पराज्ञानापादनेन मम जयो भविष्यतीति भ्रमादुक्तिसंभवः । न च यथाकथंचित्परो जेतव्य इत्यज्ञानापादनं न्याय्यमेवेति वाच्यम् । तथा सति भङ्गकाले परमदुर्बोधयत्किंचिदभिधानेनैव सर्वत्र जयसंभवात् । एतस्य त्रेधा संभवः । असाधारणतन्त्रमात्रप्रसिद्धम्—यथा पञ्च स्कन्धादयो बौद्धानाम् । तत्र रूपादयः पञ्चेन्द्रियाणि च रूपस्कन्धः । सविकल्पकं संज्ञास्कन्धः । रागद्वेषाभिनिवेशाः संस्कारस्कन्धः । सुखदुःखे वेदनास्कन्धः । निर्विकल्पं ज्ञानस्कन्धः । द्वितीयमतिप्रसक्तयोगमनपेक्षितरूढिकम्—यथा कश्यपतनयपुष्टिहेतुरयं त्रिनयनसमाननामधेयवांस्तत्केतुमत्त्वादित्यादि । तृतीयं श्लिष्टम्—यथा श्वेतो धावतीत्यादि । एवमतिद्रुतोच्चारितादिकमपीति भाष्यम् । अत्र नाऽऽद्यस्य संभवः । उभयतन्त्राभिज्ञमध्यस्थे सत्युभयतन्त्राभिज्ञयोरेव विचारसंभवादिति चेत् । सत्यम् । तथाऽपि यत्र नैयायिकमीमांसकयोर्विचारेऽन्यतरो बौद्धतन्त्रादिपरिभाषया वदति तत्र निग्रह इत्याशयः । तत्रापि चेद्यथा कथाचित्परिभाषयोच्यतामिति परः प्रौढ्या वदति न तत्राऽऽद्यस्योपादानमिति । उत्तरयोस्तु न सर्वथैवेति ॥ ९ ॥

वृ०—अपार्थकं लक्षयति—पौर्वापर्यं कार्यकारणभावस्तस्यायोगादसंभवाच्छाब्दबोधजनकाकाङ्क्षाज्ञानाद्यभावादिति फलितार्थः । अप्रतिसंबद्धोऽसंबद्धोऽर्थः प्रयोजनं शाब्दबोधरूपं यत्र । यद्यपि दश दाडिमानि षडपूपाः कुण्डमजाजिन-

---

* ननु निरर्थकापार्थकयोः समानार्थत्वेनान्यतरवैयर्थ्यमिति चेत् । मैवम् । वाच्यार्थशून्यत्वं निरर्थकत्वं समुदायार्थशून्यत्वमपार्थकत्वमिति भेदात् ।

दश दाडिमानि षडपूपाः कुण्डमजाजिनं पललपिण्डोऽधरोरुकमेत-त्कुमार्याः पाय्यं तस्याः पिताऽप्रतिशीन इति ॥ १० ॥

इत्यभिमतवाक्यार्थाप्रतिपादकनिग्रहस्थानचतुष्टयप्रकरणम् ॥ २ ॥

अवयवविपर्यासवचन * मप्राप्तकालम् ॥ ११ ॥

भा०—प्रतिज्ञादीनामवयवानां यथालक्षणमर्थवशात्क्रमः। तत्रावय-वविपर्यासेन वचनमप्राप्तकालमसंबद्धार्थं निग्रहस्थानमिति ॥ ११ ॥

हीनमन्यतमेनाप्य + वयवेन न्यूनम् ॥ १२ ॥

भा०—प्रतिज्ञादीनामवयवानामन्यतमेनाप्यवयवेन हीनं न्यूनं निग्र-

मित्यादाववान्तरवाक्यादर्थबोधसत्त्वादव्याप्तिः, अतिव्याप्तिश्च निरर्थके तथाऽप्य-भिमतवाक्यार्थबोधानुकूलाकाङ्क्षादिशून्यबोधजनकपदत्वं तत्। अविज्ञातार्थे तु स्वस्य बोधो भवत्येवेति नातिव्याप्तिः। उदाहरणं तु अयोग्यानासन्नानाकाङ्क्ष-वाक्यम् ॥ १० ॥

इत्यभिमतवाक्यार्थाप्रतिपादकनिग्रहस्थानचतुष्टयप्रकरणम् ॥ २ ॥

वृ०—अप्राप्तकालं लक्षयति—अवयवस्य कथैकदेशस्य विपर्यासो वैपरी-त्यम्। तथा च समयबन्धविषयीभूतकथाक्रमविपरीतक्रमेणाभिधानं पर्यवसन्नम्। तत्रायं क्रमः—वादिना साधनमुक्त्वा सामान्यतो हेत्वाभासा उद्धरणीया इत्येकः पादः। प्रतिवादिनश्च तत्रोपालम्भो द्वितीयः पादः। प्रतिवादिनः स्वपक्षसाधनं तत्र हेत्वाभासोद्धरणं चेति तृतीयः पादः। जयपराजयव्यवस्था चतुर्थः पादः। एवं प्रतिज्ञाहेत्वादीनां क्रमः। सभाक्षोभव्यामोहादिना व्यत्य-स्ताभिधानमप्राप्तकालमिति ॥ ११ ॥

वृ०—न्यूनं लक्षयति—अवयवेन स्वशास्त्रसिद्धेन तेन सौगतस्य अवय-

---

* प्रतिज्ञादिप्रयोगस्य क्रमिकतायाः प्रथमाध्याये व्यवस्थापितत्वाद्व्युत्क्रमेण प्रयोगे सति झटिति विवक्षितार्थासिद्ध्याऽऽर्थक्रमेण शब्दप्रयोगस्य कर्तुमुचितत्वेन तदुल्लङ्घने वादिनोऽसामर्थ्योन्नयनान्निग्रहस्थानमिति भावः। + अवयवपञ्चकमध्य एकतमस्याप्यनुपा-दाने विवक्षितार्थासिद्धेः प्रथमाध्याये निर्णीतत्वादिति भावः।

---

१ क. ग. च. °द्धार्थकालं नि°।

इत्यर्थं साधनाभावे साध्यासिद्धिरिति ॥ १२ ॥

हेतूदाहरणाधिकमधिकम् ॥ १३ ॥

भा०—एकेन कृतत्वादन्यतरस्याऽऽनर्थक्य * मिति। तदेतन्नियमा- + भ्युपगमे वेदितव्यमिति ॥ १३ ॥

इति स्वसिद्धान्तानुरूपप्रयोगाभासनिग्रहस्थानत्रिकप्रकरणम् ॥ ३ ॥

शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तमन्यत्रानुवादात् ॥ १४ ॥

भा०—अन्यत्रानुवादाच्छब्दपुनरुक्तमर्थपुनरुक्तं वा। नित्यः शब्दो नित्यः शब्द इति शब्दपुनरुक्तम्। अर्थपुनरुक्तमनित्यः शब्दो

वाभिधानेऽपि न न्यूनत्वम्। नन्ववयवहीनत्वमवयवत्वावच्छिन्नाभावः। तथा चाकथनमेव स्यादत आह—अन्यतमेनापीति। तथा च यत्किंचिदवयवशू-न्यावयवाभिधानं फलितम्। न चायमपसिद्धान्तः। सिद्धान्तविरुद्धानभ्युपग-मात्। अपितु सभाक्षोभादिनाऽनभिधानात् ॥ १२ ॥

वृ०—अधिकं लक्षयति—हेतूदाहरणेत्युपलक्षणम्। दूषणाद्यधिकमपि बोध्यम्। कृतकर्तव्यापुनरुक्ताभिधानमिति फलितम्। अनुवादस्तु न कृतक-र्तव्यः साभिप्रायत्वात्। प्रतिज्ञाधिक्यं च पुनरुक्तम्। धूमादालोकान्महानस-वच्चत्वरवदित्यादिकं तु विना समयबन्धं दाढर्यादिभ्रमादुक्तमधिकम्। यथा महानसं महानसवदिति तु नाधिकं किंतु पुनरुक्तम् ॥ १३ ॥

इति स्वसिद्धान्तानुरूपप्रयोगाभासनिग्रहस्थानत्रिकप्रकरणम् ॥ ३ ॥

वृ०—पुनरुक्तं लक्षयति—पुनर्वचनं पुनरुक्तं तस्य विभागार्थं शब्दार्थ-योरिति। तेन शब्दपुनरुक्तमर्थपुनरुक्तं च लभ्यते। अनुवादेऽतिव्याप्तिवारणा-यान्यत्रानुवादादिति। अनुवादान्यत्वे सतीत्यर्थः। निष्प्रयोजनं पुनरभिधानं हि पुनरुक्तम्। अनुवादस्तु व्याख्यारूपः सप्रयोजनक एवेति भावः। तथा च

---

* एकेन हेतुना दृष्टान्तेन वा साध्यसिद्धौ निष्पन्नायां हेत्वन्तरस्य दृष्टान्तान्तरस्य वाऽसाधकत्वेनासाधनस्य साधनबुद्ध्या प्रयोगे विप्रतिपत्तेः सत्त्वादिति भावः।

+ एकस्यैव हेतोर्दृष्टान्तस्य वा प्रयोगः कर्तव्य इति नियमाभ्युपगमेऽयं दोषः। तद-नभ्युपगमे तु संभवतामनेकेषामपि प्रयोगे न काचित्क्षतिरिति भावः।

निरोधधर्मक इत्यत्र इति । * अनुवादे त्वपुनरुक्तं शब्दाभ्यासादर्थविशेषोपपत्तेः । यथा—'हेत्वपदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमनम्' (१ । १ । ३९ ।) इति ॥ १४ ॥

अर्थादापन्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनम् ॥ १५ ॥

भा०—पुनरुक्तमिति प्रकृतम् । निदर्शनम्—उत्पत्तिधर्मकत्वादनित्यमित्युक्त्वाऽर्थादापन्नस्य योऽभिधायकः शब्दस्तेन स्वशब्देन ब्रूयादनुत्पत्तिधर्मकं नित्यमिति तच्च पुनरुक्तं वेदितव्यम् । अर्थसंप्रत्ययार्थे शब्दप्रयोगे प्रतीतः सोऽर्थोऽर्थापत्त्येति ॥ १५ ॥

विज्ञातस्य परिषदा त्रिरभिहितस्या-
प्यप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् ॥ १६ ॥

भा०—विज्ञातस्य वाक्यार्थस्य परिषदा प्रतिवादिना त्रिरभिहितस्य

समानार्थकपूर्वानुपूर्वीकशब्दप्रयोगः शब्दपुनरुक्तम् । समानार्थकाभिन्नानुपूर्वीकशब्दस्य निष्प्रयोजनं पुनरभिधानमर्थपुनरुक्तम् । आद्यं यथा घटो घट इति । द्वितीयं यथा घटः कलश इति । एतस्य प्रमादादिना संभवः ॥ १४ ॥

वृ०—पुनरुक्तप्रभेदान्तरमाह—पुनरुक्तमित्यनुवर्तते । यस्मिन्नुक्ते यस्यार्थस्यौत्सर्गिकी प्रतिपत्तिर्भवति तस्य तेन रूपेण पुनरभिधानं पुनरुक्तम् । इदमेव चार्थपुनरुक्तमिति गीयते । यथा वह्निरुष्ण इति पूर्वपदाक्षिप्तोक्तिरियम् । उष्णो वह्निरित्युत्तरपदाक्षिप्तोक्तिः । एवं बहिरस्ति गेहे नास्तीति विध्याक्षिप्तोक्तिः । जीवन्गेहे नास्ति बहिरस्तीति निषेधाक्षिप्तोक्तिः । पुनरुक्तत्रैविध्यं चेदं भाष्यादिसंमतम् । अन्ये तु शब्दपुनरुक्तं द्विविधम् । तस्यैव शब्दस्य पुनरभिधानं पर्यायेणाभिधानम् । अन्यत्पुनरर्थपुनरुक्तमित्याहुः ॥ १५ ॥

वृ०—अननुभाषणं लक्षयति—परिषदा विज्ञातस्य विशिष्य बुद्धार्थस्य वादिना त्रिरभिहितस्य तथा च प्रथमवचनेऽननुभाषणे वादिना वारत्रयं वाक्यमिति दर्शितम् । तथा च त्रिरभिधानेऽपि यत्रानुभाषणविरोधी व्यापारस्तत्राननुभाषणं निग्रहस्थानमित्यर्थः । अज्ञानसांकर्यनिरासायाज्ञानमनाविष्कुर्वतेति । विक्षेपसांकर्यनिरासाय कथामविच्छिन्दतेति च विशेषणीयमित्याचार्याः । न

---

* अस्य क्वचित्सूत्रत्वेनोल्लेखो दृश्यते ।

---

१ क. ग. घ. 'प्यनुभा०' ।

यदुक्तस्यानुच्चारणं तदननुभाषणं नाम निग्रहस्थानमिति । अप्रत्युच्चा-
रयन्किमाश्रयं परपक्षप्रतिषेधं ब्रूयात् ॥ १६ ॥

अविज्ञातं चाज्ञानम् ॥ १७ ॥

भा०—विज्ञातार्थस्य परिषदा प्रतिवादिना त्रिरभिहितस्य यदविज्ञातं तदज्ञानं निग्रहस्थानमिति । अयं खल्वविज्ञाय कस्य प्रतिषेधं ब्रूयादिति ॥ १७ ॥

उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा ॥ १८ ॥

भा०—परपक्षप्रतिषेध उत्तरम् । तद्यदा न प्रतिपद्यते तदा निगृहीतो भवति ॥ १८ ॥

कार्यव्यासङ्गात्कथाविच्छेदो विक्षेपः ॥ १९ ॥

भा०—यत्र कर्तव्यं व्यासज्य कथां व्यवच्छिनत्ति 'इदं मे करणीयं विद्यते तस्मिन्नवसिते कथयिष्यामि' इति विक्षेपो नाम निग्रह-

---

चाप्रतिभासांकर्यम् । उत्तरप्रतिपत्तावपि सभाक्षोभादिनाऽननुभाषणसंभवात् । तदिदं चतुर्धा—एकदेशानुवादात्, विपरीतानुवादात्, केवलदूषणोक्त्या, स्तम्भेन, वेति । सर्वनामपदेनानुवादात्पञ्चममित्याचार्याः । क्वचिदज्ञानाप्रति-भाननुभाषणासांकर्ये यन्निश्चेतुं शक्यते तदेवोदाहार्यम् ॥ १६ ॥

वृ०—अज्ञानं लक्षयति—भावे क्तः । चकारश्च परिषदा विज्ञातस्ये-त्याद्यनुकर्षणार्थः । तथा च परिषदा विज्ञातस्य वादिना त्रिरभिहितस्याप्य-विज्ञानमित्यर्थः । इदं च किंचिदसि बुध्यत एव नेत्याध्याविष्करणेन ज्ञातुं शक्यत इति ॥ १७ ॥

वृ०—अप्रतिभां लक्षयति—उत्तरार्हे परोक्तं बुद्ध्वाऽपि यत्रोत्तरसमय उत्तरं न प्रतिपद्यते तत्राप्रतिभा निग्रहस्थानम् । न चात्राननुभाषणस्याऽऽवश्यकत्वात्त-देव दूषणमस्त्विति वाच्यम् । परोक्ताननुवादे हि तत् । यत्र परोक्तमनूद्यापि नोत्तरं प्रतिपद्यते तत्रासांकर्यात् । स्वसूचनश्लोकपाठाद्युन्नेया चेयम् ॥ १८ ॥

वृ०—विक्षेपं लक्षयति—कार्यव्यासङ्गात्कार्यव्यासङ्गमुद्भाव्येत्यर्थः । ल्यब्लोपे पञ्चमी । कार्यव्यासङ्गश्चासंभवत्कालान्तरकत्वेनाऽऽरोपितस्तेन वादप्रकथा-विच्छेदो विक्षेपः । तेन राजपुरुषादिभिराकारणे गृहजनादिभिर्वाऽऽवश्यककार्यार्थ-माकारणे स्वगृहदाहादिकं पश्यतो गमने वा शिरोरोगादिना प्रतिबन्धे वा न

स्थानम्। एकनिग्रहावसानायां कथायां स्वयमेव कथान्तरं प्रतिपद्यत इति ॥ १९ ॥

स्वपक्षदोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥ २० ॥

भा०—यः परेण चोदितं दोषं स्वपक्षेऽभ्युपगम्यानुद्धृत्य वदति भवत्पक्षेऽपि समानो दोष इति स स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषं प्रसञ्जयन्परमतमनुजानातीति मतानुज्ञा नाम निग्रहस्थानमापद्यत इति ॥ २० ॥

निग्रहस्थानप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ॥ २१ ॥

भा०—पर्यनुयोज्यो नाम निग्रहोपपत्त्या चोदनीयः, तस्योपेक्षणं निग्रहस्थानं प्राप्तोऽसीत्यननुयोगः। एतच्च कस्य पराजय इत्य-

---

विक्षेपः। ननु कार्यव्यासङ्गोद्भावनं कुतः, सभाक्षोभादिना चेदमननुभाषणमेव, उत्तराप्रतिपत्त्या चेदप्रतिभैवेति चेन्न। उत्तरावसराभावात्। वस्तुतस्तूत्तरस्फूर्तावपि तद्दूषणसंभावनया विक्षेपसंभवात्। यथा—क्षितिः सकर्तृका कार्यत्वादित्युक्तम्, अत्राङ्कुरे व्यभिचारस्तावन्मयोद्भाव्यस्तत्र चेदयं पक्षसमत्वं ब्रूयात्तदा मे किमुत्तरमतोऽत्र महार्णवलिखितं मया च विचारितं किंचित्कार्यमुद्भाव्य गृहे गत्वा दृश्यत इत्येवं विक्षेपसंभवात् ॥ १९ ॥

वृ०—मतानुज्ञां लक्षयति—दोषाभ्युपगम इदोषमनुद्धृत्येत्यर्थः। यथा शब्दो नित्यः श्रावणत्वादित्युक्ते ध्वनावनैकान्तिकत्वेन हेत्वाभासोऽयमित्युक्तौ शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादिति साधिते ध्वनेरपि पक्षत्वान्न दोष इत्युक्तावसिद्धत्वात्तत्रापि हेत्वाभासोऽयमित्युक्तौ सोऽयं मतानुज्ञया निगृहीतः स्यादप्रतिषिद्धमनुमतं भवतीति स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात् ॥ २० ॥

वृ०—पर्यनुयोज्योपेक्षणं लक्षयति—निग्रहस्थानं प्राप्तवतोऽनिग्रहो निग्रहस्थानानुद्भावनमित्यर्थः। यत्र त्वनेकनिग्रहस्थानपाते, एकतरोद्भावनं तत्र न पर्यनुयोज्योपेक्षणम्। अवसरे निग्रहस्थानोद्भावनत्वावच्छिन्नाभावस्यैव तत्त्वात्।

---

१ क. ख. ग घ. च. 'पक्षदो°'।

नुयुक्तया परिषदा * वचनीयं न खलु निग्रहं प्राप्तः स्वकौपीनं विवृणुयादिति ॥ २१ ॥

अनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानाभि-
योगो निरनुयोज्यानुयोगः ॥२२॥

भा०—निग्रहस्थानलक्षणस्य मिथ्याध्यवसायादनिग्रहस्थाने निगृहीतोऽसीति परं ब्रुवन्निरनुयोज्यानुयोगान्निगृहीतो वेदितव्य इति ॥ २२ ॥

सिद्धान्तमभ्युपेत्यानियमात्कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्तः ॥ २३ ॥

भा०—कस्यचिदर्थस्य तथाभावं प्रतिज्ञाय प्रतिज्ञातार्थविपर्ययादनियमात्कथां प्रसञ्जयतोऽपसिद्धान्तो वेदितव्यः । यथा न सदात्मानं जहाति न सतो विनाशो नासदात्मानं लभते नासदुत्प-

---

ननु वादिना कथमिदमुद्भाव्यं स्वकौपीनविवरणस्यायुक्तत्वादिति चेत् । सत्यम् । मध्यस्थेनैवेदमुद्भाव्यम् । वादे च स्वयमुद्भावनेऽप्यदोषः ॥ २१ ॥

वृ०—निरनुयोज्यानुयोगं लक्षयति—अवसरे यथार्थनिग्रहस्थानोद्भावनातिरिक्तं यन्निग्रहस्थानोद्भावनं तदित्यर्थः । एतेनानवसरे निग्रहस्थानोद्भावने, एकनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानान्तरोद्भावने च नातिव्याप्तिः । सोऽयं चतुर्धा—छलं जातिराभासोऽनवसरग्रहणं च । आभासो व्यभिचारादावसिद्ध्याद्युद्भावनम् । अनवसरग्रहणं चाकाल एवोद्भावनम् । यथा त्यक्ष्यसि चेत्प्रतिज्ञाहानिर्विशेषयसि चेद्धेत्वन्तरम् । एवमवसरमतीत्य कथनमपि । यथा—उच्यमानग्राह्यस्यापशब्दादेः परिसमाप्तौ । एवमनुक्तग्राह्याज्ञानाद्यननुभाषणावसरेऽनुद्भाव्यबोधाविष्करणानुभाषणमप्रवृत्ते वादिनि तदुद्भावनमित्यादिकमूह्यम् ॥ २२ ॥

वृ०—अपसिद्धान्तं लक्षयति—सिद्धान्तं स्वशास्त्रकाराभ्युपगतमर्थं स्वीकृत्य नियमात्तद्विपर्ययप्रच्यवात्कथाप्रसङ्ग इति । तथा च कथायां स्वीकृतसिद्धान्तप्रच्यवोऽपसिद्धान्तः । तथा च सांख्यमतेनाहं वदिष्यामीत्यभ्युपेत्याऽऽ-

---

* अयं भावः—पर्यनुयोज्योपेक्षणं नाम वादिना साधनाभासोपन्यासे कृते प्रतिवादिन उत्तराप्रतिपत्तिः । तथा च वादिना स्वसाधनगततद्दूषणस्योद्भावनानुपपत्तेः । प्रतिवादिनश्च स्वेनैव स्वनिग्रहायोगात्परिषदा तदुद्भावनीयमिति । अत्रेदं बोध्यम्—अप्रतिभायां सम्यक्साधनोपन्यासः । अत्र तु साधनाभासोपन्यास इत्युभयोर्विशेष इति ।

यत इति सिद्धान्तमभ्युपेत्य स्वपक्षं व्यवस्थापयति—एकप्रकृतीदं व्यक्तं विकाराणामन्वयदर्शनात् । मृदन्वितानां शरावादीनां दृष्टमेकप्रकृतित्वम् । तथा चायं व्यक्तभेदसुखदुःखमोहान्वितो दृश्यते । तस्मात्समन्वयदर्शनात्सुखादिभिरेकप्रकृतीदं शरीरमिति । एवमुक्तवाननुयुज्यते—अथ प्रकृतिर्विकार इति कथं लक्षितव्यमिति । यस्यावस्थितस्य धर्मान्तरनिवृत्तौ धर्मान्तरं प्रवर्तते सा प्रकृतिः । यच्च धर्मान्तरं प्रवर्तते स विकार इति । सोऽयं प्रतिज्ञातार्थविपर्यासादनियमात्कथां प्रसञ्जयति । प्रतिज्ञातं खल्वनेन नासदाविर्भवति न सत्तिरो भवतीति । सदसतोश्च तिरोभावाविर्भावमन्तरेण न कस्यचित्प्रवृत्तिः प्रवृत्त्युपरमश्च भवति । मृदि खल्ववस्थितायां भविष्यति शरावादिलक्षणं धर्मान्तरमिति प्रवृत्तिर्भवति, अभूदिति च प्रवृत्त्युपरमः । तदेतन्मृद्धर्माणामपि न स्यात् । एवं प्रत्यवस्थितो यदि सतश्चाऽऽत्महानमसतश्चाऽऽत्मलाभमभ्युपैति तदस्यापसिद्धान्तो निग्रहस्थानं भवति । अथ नाभ्युपैति । पक्षोऽस्य न सिध्यति ॥ २३ ॥

हेत्वाभासाश्च यथोक्ताः ॥ २४ ॥

भा०—हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि । किं पुनर्लक्षणान्तरयोगाद्धेत्वाभासा निग्रहस्थानत्वमापन्ना यथा प्रमाणानि प्रमेयत्वमि-

---

रब्धायां कथायामाविर्भावस्याऽऽविर्भावाभ्युपगमेऽनवस्थेति दूषणोद्धारायाऽऽविर्भावस्यासत उत्पत्तिं यद्यभ्युपैति तदाऽपसिद्धान्तः । यस्त्वेकदेशिमतेन कथामारभते तस्य शास्त्रकाराभ्युपगमविरोधे नापसिद्धान्त इति विबोधयितुमभ्युपेत्येत्युक्तम् । सौगतास्त्वपसिद्धान्तं दूषणं न मन्यन्त इत्यन्यदेतत् ॥ २३ ॥

वृ०—क्रमप्राप्तहेत्वाभासलक्षणे वक्तव्ये तदकथनबीजमाह—चः पुनरर्थे । हेत्वाभासाः पुनर्यथा येन रूपेण पूर्वमुक्तास्तेनैव रूपेण तेषां निग्रहस्थानत्वमिति न

---

१ क. ख. ग. घ. ङ. °तिरिक्ता° ।

त्वत आह—यथोक्ता इति । हेत्वाभासलक्षणेनैव निग्रहस्थानभाव इति । त इमे प्रमाणादयः पदार्था उद्दिष्टा लक्षिताः परीक्षिताश्चेति ॥ २४ ॥

इति निग्रहस्थानविशेषलक्षणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

योऽक्षपादमृषिं न्यायः प्रत्यभाद्वदतां वरम् ॥
तस्य वात्स्यायन इदं भाष्यजातमवर्तयत् ॥

इति पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

इति वात्स्यायनीये न्यायभाष्ये पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

समाप्तं चेदं शास्त्रम् ।
मङ्गलमस्तु ॥

लक्षणान्तरमपेक्षितमिति । अत्र चकारस्य दृष्टान्ते साधनवैकल्यादिसङ्ग्राहकत्वमिति केचित् । तन्न । यथोक्ता इत्यस्यानन्वयापत्तेरिति ॥ २४ ॥

इति निग्रहस्थानविशेषलक्षणप्रकरणम् ।

समाप्तं पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयाह्निकम् ॥ २ ॥

एषा मुनिप्रवरगौतमसूत्रवृत्तिः श्रीविश्वनाथकृतिना सुगमाल्पवर्णा ।
श्रीकृष्णचन्द्रचरणाम्बुजचञ्चरीकश्रीमच्छिरोमणिवचःप्रचयैरकारि ॥

इति श्रीमन्महामहोपाध्यायश्रीविद्यानिवासभट्टाचार्यात्मजश्रीविश्वनाथभट्टाचार्यकृतायां न्यायसूत्रवृत्तौ पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ५ ॥

श्रीगौतममुनिप्रणीतन्यायसूत्रपाठः ।

तत्र प्रथमोऽध्यायः ।

प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः ॥ १ ॥ दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्गः ॥ २ ॥ प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणानि ॥ ३ ॥ इन्द्रियार्थसंनिकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षम् ॥ ४ ॥ अथ तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानं पूर्ववच्छेषवत्सामान्यतो दृष्टं च ॥ ५ ॥ प्रसिद्धसाधर्म्यात्साध्यसाधनमुपमानम् ॥ ६ ॥ आप्तोपदेशः शब्दः ॥ ७ ॥ स द्विविधो दृष्टादृष्टार्थत्वात् ॥ ८ ॥ आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयम् ॥ ९ ॥ इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्गमिति ॥ १० ॥ चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरम् ॥ ११ ॥ घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्राणीन्द्रियाणि भूतेभ्यः ॥ १२ ॥ पृथिव्यापस्तेजो वायुराकाशमिति भूतानि ॥ १३ ॥ गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणास्तदर्थाः ॥ १४ ॥ बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम् ॥ १५ ॥ युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम् ॥ १६ ॥ प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भ इति ॥ १७ ॥ प्रवर्तनालक्षणा दोषाः ॥ १८ ॥ पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभावः ॥ १९ ॥ प्रवृत्तिदोषजनितोऽर्थः फलम् ॥ २० ॥ बाधनालक्षणं दुःखमिति ॥ २१ ॥ तदत्यन्तविमोक्षोऽपवर्गः ॥ २२ ॥ समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः ॥ २३ ॥ यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनम् ॥ २४ ॥ लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः ॥ २५ ॥ तन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थितिः सिद्धान्तः ॥ २६ ॥ सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थित्यर्थान्तरभावात् ॥ २७ ॥ सर्वतन्त्राविरुद्धस्तन्त्रेऽधिकृतोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः ॥ २८ ॥ समानतन्त्रसिद्धः परतन्त्रासिद्धः प्रतितन्त्रसिद्धान्तः ॥ २९ ॥ यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्तः ॥ ३० ॥ अपरीक्षिताभ्युपगम-

मात्तद्विशेषपरीक्षणमभ्युपगमसिद्धान्तः ॥ ३१ ॥ प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनान्यवयवाः ॥ ३२ ॥ साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञा ॥ ३३ ॥ उदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुः ॥ ३४ ॥ तथा वैधर्म्यात् ॥ ३५ ॥ साध्यसाधर्म्यात्तद्धर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम् ॥ ३६ ॥ तद्विपर्ययाद्वा विपरीतम् ॥ ३७ ॥ उदाहरणापेक्षस्तथेत्युपसंहारो न तथेति वा साध्यस्योपनयः ॥ ३८ ॥ हेत्वपदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमनम् ॥ ३९ ॥ अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे कारणोपपत्तितस्तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्कः ॥ ४० ॥ विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः ॥ ४१ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे प्रथमाध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ॥ १ ॥

प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः सिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्नः पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः ॥ १ ॥ यथोक्तोपपन्नश्छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भो जल्पः ॥ २ ॥ स प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डा ॥ ३ ॥ सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमकालातीता हेत्वाभासाः ॥ ४ ॥ अनैकान्तिकः सव्यभिचारः ॥ ५ ॥ सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्धः ॥ ६ ॥ यस्मात्प्रकरणचिन्ता स निर्णयार्थमपदिष्टः प्रकरणसमः ॥ ७ ॥ साध्याविशिष्टः साध्यत्वात्साध्यसमः ॥ ८ ॥ कालात्ययापदिष्टः कालातीतः ॥ ९ ॥ वचनविघातोऽर्थविकल्पोपपत्त्या छलम् ॥ १० ॥ तत्त्रिविधं वाक्छलं सामान्यच्छलमुपचारच्छलं चेति ॥ ११ ॥ अविशेषाभिहितेऽर्थे वक्तुरभिप्रायादर्थान्तरकल्पना वाक्छलम् ॥ १२ ॥ संभवतोऽर्थस्यातिसामान्ययोगादसंभूतार्थकल्पना सामान्यच्छलम् ॥ १३ ॥ धर्मविकल्पनिर्देशेऽर्थसद्भावप्रतिषेध उपचारच्छलम् ॥ १४ ॥ वाक्छलमेवोपचारच्छलं तदविशेषात् ॥ १५ ॥ न तदर्थान्तरभावात् ॥ १६ ॥ अविशेषे वा किंचित्साधर्म्यादेकच्छलप्रसङ्गः ॥ १७ ॥ साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिः ॥ १८ ॥ विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्च निग्रहस्थानम् ॥ १९ ॥ तद्विकल्पाज्जातिनिग्रहस्थानबहुत्वम् ॥ २० ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे प्रथमाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

समाप्तश्चायं प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

समानानेकधर्माध्यवसायादन्यतरधर्माध्यवसायाद्वा न संशयः ॥ १ ॥ विप्रतिपत्त्यव्यवस्थाध्यवसायाच्च ॥ २ ॥ विप्रतिपत्तौ च संप्रतिपत्तेः ॥ ३ ॥ अव्यवस्थात्मनि व्यवस्थितत्वाच्चाव्यवस्थायाः ॥ ४ ॥ तथाऽत्यन्तसंशयस्तद्धर्मसातत्योपपत्तेः ॥ ५ ॥ यथोक्ताध्यवसायादेव तद्विशेषापेक्षात्संशये नासंशयो नात्यन्तसंशयो वा ॥ ६ ॥ यत्र संशयस्तत्रैवमुत्तरोत्तरप्रसङ्गः ॥ ७ ॥ प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यं त्रैकाल्यासिद्धेः ॥ ८ ॥ पूर्वं हि प्रमाणसिद्धौ नेन्द्रियार्थसंनिकर्षात्प्रत्यक्षोत्पत्तिः ॥ ९ ॥ पश्चात्सिद्धौ न प्रमाणेभ्यः प्रमेयसिद्धिः ॥ १० ॥ युगपत्सिद्धौ प्रत्यर्थनियतत्वात्क्रमवृत्तित्वाभावो बुद्धीनाम् ॥ ११ ॥ त्रैकाल्यासिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः ॥ १२ ॥ सर्वप्रमाणप्रतिषेधाच्च प्रतिषेधानुपपत्तिः ॥ १३ ॥ तत्प्रामाण्ये वा न सर्वप्रमाणविप्रतिषेधः ॥ १४ ॥ त्रैकाल्याप्रतिषेधश्च शब्दादातोद्यसिद्धिवत्तत्सिद्धेः ॥ १५ ॥ प्रमेयता च तुलाप्रामाण्यवत् ॥ १६ ॥ प्रमाणतः सिद्धेः प्रमाणानां प्रमाणान्तरसिद्धिप्रसङ्गः ॥ १७ ॥ तद्विनिवृत्तेर्वा प्रमाणसिद्धिवत्प्रमेयसिद्धिप्रसङ्गः ॥ १८ ॥ न प्रदीपप्रकाशवत्तत्सिद्धेः ॥ १९ ॥ प्रत्यक्षलक्षणानुपपत्तिरसमग्रवचनात् ॥ २० ॥ नाऽऽत्ममनसोः संनिकर्षाभावे प्रत्यक्षोत्पत्तिः ॥ २१ ॥ दिग्देशकालाकाशेष्वप्येवं प्रसङ्गः ॥ २२ ॥ ज्ञानलिङ्गत्वादात्मनो नानवरोधः ॥ २३ ॥ तदयौगपद्यलिङ्गत्वाच्च न मनसः ॥ २४ ॥ प्रत्यक्षनिमित्तत्वाच्चेन्द्रियार्थयोः संनिकर्षस्य पृथग्वचनम् ॥ २५ ॥ सुप्तव्यासक्तमनसां चेन्द्रियार्थयोः संनिकर्षनिमित्तत्वात् ॥ २६ ॥ तैश्चापदेशो ज्ञानविशेषाणाम् ॥ २७ ॥ व्याहतत्वादहेतुः ॥ २८ ॥ नार्थविशेषप्राबल्यात् ॥ २९ ॥ प्रत्यक्षमनुमानमेकदेशग्रहणादुपलब्धेः ॥ ३० ॥ न प्रत्यक्षेण यावत्तावदप्युपलम्भात् ॥ ३१ ॥ न चैकदेशोपलब्धिरवयविसद्भावात् ॥ ३२ ॥ साध्यत्वादवयविनि संदेहः ॥ ३३ ॥ सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेः ॥ ३४ ॥ धारणाकर्षणोपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥ सेनावनवद्ग्रहणमिति चेन्नातीन्द्रियत्वादणूनाम् ॥ ३६ ॥ रोधोपघातसादृश्येभ्यो व्यभिचारादनुमानमप्रमाणम् ॥ ३७ ॥ नैकदेशत्राससादृश्येभ्योऽर्थान्तरभावात् ॥ ३८ ॥ वर्तमानाभावः पततः पतितपतितव्यकालोपपत्तेः ॥ ३९ ॥ तयोरप्यभावो

वर्तमानाभावे• तदपेक्षत्वात् ॥ ४० ॥ नातीतानागतयोरितरेतरापेक्षा सिद्धिः ॥ ४१ ॥ वर्तमानाभावे सर्वाग्रहणं प्रत्यक्षानुपपत्तेः ॥ ४२ ॥ कृतताकर्तव्यतोपपत्तेस्तूभयथा ग्रहणम् ॥ ४३ ॥ अत्यन्तप्रायैकसाधर्म्यादुपमानासिद्धिः ॥ ४४ ॥ प्रसिद्धसाधर्म्यादुपमानसिद्धेर्यथोक्तदोषानुपपत्तिः ॥ ४५ ॥ प्रत्यक्षेणाप्रत्यक्षसिद्धेः ॥ ४६ ॥ नाप्रत्यक्षे गवये प्रमाणार्थमुपमानस्य पश्याम इति ॥ ४७ ॥ तथेत्युपसंहारादुपमानसिद्धेर्नाविशेषः ॥ ४८ ॥ शब्दोऽनुमानमर्थस्यानुपलब्धेरनुमेयत्वात् ॥ ४९ ॥ उपलब्धेरद्विप्रवृत्तित्वात् ॥ ५० ॥ संबन्धाच्च ॥ ५१ ॥ आप्तोपदेशसामर्थ्याच्छब्दादर्थसंप्रत्ययः ॥ ५२ ॥ 'प्रमाणतोऽनुपलब्धेः' पूरणप्रदाहपाटनानुपलब्धेश्च संबन्धाभावः ॥ ५३ ॥ शब्दार्थव्यवस्थानादप्रतिषेधः ॥ ५४ ॥ न सामयिकत्वाच्छब्दार्थसंप्रत्ययस्य ॥ ५५ ॥ जातिविशेषे चानियमात् ॥ ५६ ॥ तदप्रामाण्यमनृतव्याघातपुनरुक्तदोषेभ्यः ॥ ५७ ॥ न कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यात् ॥ ५८ ॥ अभ्युपेत्य कालभेदे दोषवचनात् ॥ ५९ ॥ अनुवादोपपत्तेश्च ॥ ६० ॥ वाक्यविभागस्य चार्थग्रहणात् ॥ ६१ ॥ विध्यर्थवादानुवादवचनविनियोगात् ॥ ६२ ॥ विधिर्विधायकः ॥ ६३ ॥ स्तुतिर्निन्दा परकृतिः पुराकल्प इत्यर्थवादः ॥ ६४ ॥ विधिविहितस्यानुवचनमनुवादः ॥ ६५ ॥ नानुवादपुनरुक्तयोर्विशेषः शब्दाभ्यासोपपत्तेः ॥ ६६ ॥ शीघ्रतरगमनोपदेशवदभ्यासान्नाविशेषः ॥ ६७ ॥ मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यात् ॥ ६८ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे द्वितीयाध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ॥ १ ॥

न चतुष्ट्वमैतिह्यार्थापत्तिसंभवाभावप्रामाण्यात् ॥ १ ॥ शब्द ऐतिह्यानर्थान्तरभावादनुमानेऽर्थापत्तिसंभवाभावानर्थान्तरभावाच्चाप्रतिषेधः ॥ २ ॥ अर्थापत्तिरप्रमाणमनैकान्तिकत्वात् ॥ ३ ॥ अनर्थापत्तावर्थापत्त्यभिमानात् ॥ ४ ॥ प्रतिषेधाप्रामाण्यं चानैकान्तिकत्वात् ॥ ५ ॥ तत्प्रामाण्ये वा नार्थापत्त्यप्रामाण्यम् ॥ ६ ॥ नाभावप्रामाण्यं प्रमेयासिद्धेः ॥ ७ ॥ लक्षितेष्वलक्षणलक्षितत्वादलक्षितानां तत्प्रमेयासिद्धिः ॥ ८ ॥ असत्यर्थे नाभा-

व इति चेन्नान्यलक्षणोपपत्तेः ॥ ९ ॥ तत्रिसद्धेरलक्षितेष्वहेतुः ॥ १० ॥ न लक्षणावस्थितापेक्षासिद्धेः ॥ ११ ॥ प्रागुत्पत्तेरभावोपपत्तेश्च ॥ १२ ॥ 'विमर्शहेत्वनुयोगे च विप्रतिपत्तेः संशयः" ॥ आदिमत्त्वादैन्द्रियकत्वात्कृतकवदुपचाराच्च ॥१३॥ न घटाभावसामान्यनित्यत्वान्नित्येष्वप्यनित्यवदुपचाराच्च ॥ १४ ॥ तत्त्वभाक्तयोर्नानात्वविभागादव्यभिचारः ॥ १५ ॥ संतानानुमानविशेषणात् ॥ १६ ॥ कारणद्रव्यस्य प्रदेशशब्देनाभिधानान्नित्येष्वप्यव्यभिचार इति ॥ १७ ॥ प्रागुच्चारणादनुपलब्धेरावरणाद्यनुपलब्धेश्च ॥ १८ ॥ तदनुपलब्धेरनुपलम्भादावरणोपपत्तिः ॥ १९ ॥ अनुपलम्भादप्यनुपलब्धिसद्भाववन्नाऽऽवरणानुपपत्तिरनुपलम्भात् ॥ २० ॥ अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ॥ २१ ॥ अस्पर्शत्वात् ॥ २२ ॥ न कर्मानित्यत्वात् ॥ २३ ॥ नाणुनित्यत्वात् ॥ २४ ॥ संप्रदानात् ॥ २५ ॥ तदन्तरालानुपलब्धेरहेतुः ॥ २६ ॥ अध्यापनादप्रतिषेधः ॥ २७ ॥ उभयोः पक्षयोरन्यतरस्याध्यापनादप्रतिषेधः ॥ २८ ॥ अभ्यासात् ॥ २९ ॥ नान्यत्वेऽप्यभ्यासस्योपचारात् ॥ ३० ॥ अन्यदन्यस्मादनन्यत्वादनन्यदित्यन्यताभावः ॥ ३१ ॥ तदभावे नास्त्यनन्यता तयोरितरेतरापेक्षसिद्धेः ॥ ३२ ॥ विनाशकारणानुपलब्धेः ॥ ३३ ॥ अश्रवणकारणानुपलब्धेः सततश्रवणप्रसङ्गः ॥ ३४ ॥ उपलभ्यमाने चानुपलब्धेरसत्त्वादनपदेशः ॥ ३५ ॥ पाणिनिमित्तप्रश्लेषाच्छब्दाभावे नानुपलब्धिः ॥ ३६ ॥ 'विनाशकारणानुपलब्धेश्चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः' ॥ अस्पर्शत्वादप्रतिषेधः ॥ ३७ ॥ विभक्त्यन्तरोपपत्तेश्च समासे ॥ ३८ ॥ विकारादेशोपदेशात्संशयः ॥ ३९ ॥ प्रकृतिविवृद्धौ विकारवृद्धेः ॥ ४० ॥ न्यूनसमाधिकोपलब्धेर्विकाराणामहेतुः ॥ ४१ ॥ नातुल्यप्रकृतीनां विकारविकल्पात् ॥ ४२ ॥ द्रव्यविकारे वैषम्यवद्वर्णविकारविकल्पः ॥ ४३ ॥ न विकारधर्मानुपपत्तेः ॥ ४४ ॥ विकारप्राप्तानामपुनरापत्तेः ॥ ४५ ॥ सुवर्णादीनां पुनरापत्तेरहेतुः ॥ ४६ ॥ तद्विकाराणां सुवर्णभावाव्यतिरेकात् ॥ ४७ ॥ 'वर्णत्वाव्यतिरेकाद्वर्णविकाराणामप्रतिषेधः' ॥ 'सामान्यवतो धर्मयोगो न सामान्यस्य' ॥ नित्यत्वेऽविकारादनित्यत्वे चाव-

वस्थानात् ॥ ४८ ॥ नित्यानामतीन्द्रियत्वात्तद्धर्मविकल्पाच्च वर्णविकाराणामप्रतिषेधः ॥ ४९ ॥ अनवस्थायित्वे च वर्णोपलब्धिवत्तद्विकारोपपत्तिः ॥ ५० ॥ विकारधर्मित्वे नित्यत्वाभावात्कालान्तरे विकारोपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ॥ ५१ ॥ प्रकृत्यनियमाद्वर्णविकाराणाम् ॥ ५२ ॥ अनियमे नियमान्नानियमः ॥ ५३ ॥ नियमानियमविरोधादनियमे नियमाच्चाप्रतिषेधः ॥ ५४ ॥ गुणान्तरापत्त्युपमर्दह्रासवृद्धिलेशश्लेषेभ्यस्तु वर्णविकारोपपत्तेर्वर्णविकाराः ॥ ५५ ॥ ते विभक्त्यन्ताः पदम् ॥ ५६ ॥ व्यक्त्याकृतिजातिसंनिधावुपचारात्संशयः ॥ ५७ ॥ याशब्दसमूहत्यागपरिग्रहसंख्यावृद्ध्युपचयवर्णसमासानुबन्धानां व्यक्तावुपचाराद्व्यक्तिः ॥ ५८ ॥ न तदनवस्थानात् ॥ ५९ ॥ सहचरणस्थानतादर्थ्यवृत्तमानधारणसामीप्ययोगसाधनाधिपत्येभ्यो ब्राह्मणमञ्चकटराजसक्तुचन्दनगङ्गाशाटकान्नपुरुषेष्वतद्भावेऽपि तदुपचारः ॥ ६० ॥ आकृतिस्तदपेक्षत्वात्सत्त्वव्यवस्थानसिद्धेः ॥ ६१ ॥ व्यक्त्याकृतियुक्तेऽप्यप्रसङ्गात्प्रोक्षणादीनां मृद्गवके जातिः ॥ ६२ ॥ नाऽऽकृतिव्यक्त्यपेक्षत्वाज्जात्यभिव्यक्तेः ॥ ६३ ॥ व्यक्त्याकृतिजातयस्तु पदार्थः ॥ ६४ ॥ व्यक्तिर्गुणविशेषाश्रयो मूर्तिः ॥ ६५ ॥ आकृतिर्जातिलिङ्गाख्या ॥ ६६ ॥ समानप्रसवात्मिका जातिः ॥ ६७ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

समाप्तश्चायं द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणात् ॥ १ ॥ न विषयव्यवस्थानात् ॥ २ ॥ तद्व्यवस्थानादेवाऽऽत्मसद्भावादप्रतिषेधः ॥ ३ ॥ शरीरदाहे पातकाभावात् ॥ ४ ॥ तदभावः सात्मकप्रदाहेऽपि तन्नित्यत्वात् ॥ ५ ॥ न कार्याश्रयकर्तृवधात् ॥ ६ ॥ सव्यदृष्टस्येतरेण प्रत्यभिज्ञानात् ॥ ७ ॥ नैकस्मिन्नासास्थिव्यवहिते द्वित्वाभिमानात् ॥ ८ ॥ एकविनाशे द्वितीयाविनाशान्नैकत्वम् ॥ ९ ॥ अवयवनाशेऽप्यवयव्युपलब्धेरहेतुः ॥ १० ॥ दृष्टान्तवि-

रोधादप्रतिषेधः ॥ ११ ॥ इन्द्रियान्तरविकारात् ॥ १२ ॥ न
स्मृतेः स्मर्तव्यविषयत्वात् ॥ १३ ॥ *तदात्मगुणसद्भावादप्रतिषेधः
॥ १४ ॥ अपरिसंख्यानाच्च स्मृतिविषयस्य ॥ १५ ॥ नाऽऽ-
त्मप्रतिपत्तिहेतूनां मनसि संभवात् ॥ १६ ॥ ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेः
संज्ञाभेदमात्रम् ॥ १७ ॥ नियमश्च निरनुमानः ॥ १८ ॥ पूर्वा-
भ्यस्तस्मृत्यनुबन्धाज्जातस्य हर्षभयशोकसंप्रतिपत्तेः ॥ १९ ॥
पद्मादिषु प्रबोधसंमीलनविकारवत्तद्विकारः ॥ २० ॥ नोष्णशी-
तवर्षाकालनिमित्तत्वात्पञ्चात्मकविकाराणाम् ॥ २१ ॥ प्रेत्याऽऽ-
हाराभ्यासकृतात्स्तन्याभिलाषात् ॥ २२ ॥ अयसोऽयस्कान्ता-
भिगमनवत्तदुपसर्पणम् ॥ २३ ॥ नान्यत्र प्रवृत्त्यभावात् ॥ २४ ॥
वीतरागजन्मादर्शनात् ॥ २५ ॥ सगुणद्रव्योत्पत्तिवत्तदुत्पत्तिः
॥ २६ ॥ न संकल्पनिमित्तत्वाद्रागादीनाम् ॥ २७ ॥ पार्थिवं
गुणान्तरोपलब्धेः ॥ २८ ॥ पार्थिवाप्यतैजसं तद्गुणोपलब्धेः
॥ २९ ॥ निःश्वासोच्छ्वासोपलब्धेश्चातुर्भौतिकम् ॥ ३० ॥ गन्ध-
क्लेदपाकव्यूहावकाशदानेभ्यः पाञ्चभौतिकम् ॥ ३१ ॥ श्रुतिप्रा-
माण्याच्च ॥ ३२ ॥ कृष्णसारे सत्युपलम्भाद्व्यतिरिच्य चोपल-
म्भात्संशयः ॥ ३३ ॥ महदणुग्रहणात् ॥ ३४ ॥ रश्म्यर्थसंनिकर्ष-
विशेषात्तद्ग्रहणम् ॥ ३५ ॥ तदनुपलब्धेरहेतुः ॥ ३६ ॥ नानुमी-
यमानस्य प्रत्यक्षतोऽनुपलब्धिरभावहेतुः ॥ ३७ ॥ द्रव्यगुणधर्म-
भेदाच्चोपलब्धिनियमः ॥३८॥ 'अनेकद्रव्यसमवायाद्रूपविशेषाच्च
रूपोपलब्धिः' ॥ 'कर्मकारितश्चेन्द्रियाणां व्यूहः पुरुषार्थतन्त्रः' ॥
'अव्यभिचाराच्च प्रतीघातो भौतिकधर्मः' ॥ मध्यंदिनोल्काप्रका-
शानुपलब्धिवत्तदनुपलब्धिः ॥ ३९ ॥ न रात्रावप्यनुपलब्धेः
॥ ४० ॥ बाह्यप्रकाशानुग्रहाद्विषयोपलब्धेरनभिव्यक्तितोऽनुप-
लब्धिः ॥ ४१ ॥ अभिव्यक्तौ चाभिभवात् ॥ ४२ ॥ नक्तं-
चरनयनरश्मिदर्शनाच्च ॥ ४३ ॥ अप्राप्यग्रहणं काचाभ्रपटल-
स्फटिकान्तरितोपलब्धेः ॥ ४४ ॥ कुड्यान्तरितानुपलब्धेरप्रति-
षेधः ॥ ४५ ॥ अप्रतीघातात्संनिकर्षोपपत्तिः ॥ ४६ ॥ आदि-
त्यरश्मेः स्फटिकान्तरितेऽपि दाह्येऽविघातात् ॥ ४७ ॥ नेतरेत-
रधर्मप्रसङ्गात् ॥ ४८ ॥ आदर्शोदकयोः प्रसादस्वाभाव्याद्रूपो-
पलब्धिवत्तदुपलब्धिः ॥ ४९ ॥ दृष्टानुमितानां नियोगप्रतिषेधा-

नुपपत्तिः ॥ ५० ॥ स्थानान्यत्वे नानात्वादवयविनानास्थान-
त्वाच्च संशयः ॥ ५१ ॥ त्वगव्यतिरेकात् ॥ ५२ ॥ 'नेन्द्रिया-
न्तरार्थानुपलब्धेः' ॥ 'त्वगवयवविशेषेण धूमोपलब्धिवत्तदुप-
लब्धिः' ॥ 'व्याहतत्वादहेतुः' ॥ न युगपदर्थानुपलब्धेः
॥ ५३ ॥ 'विप्रतिषेधाच्च न त्वगेका' ॥ इन्द्रियार्थपञ्चत्वात्
॥ ५४ ॥ न तदर्थबहुत्वात् ॥ ५५ ॥ गन्धत्वाद्यव्यतिरेकाद्गन्धा-
दीनामप्रतिषेधः ॥ ५६ ॥ विषयत्वाव्यतिरेकादेकत्वम् ॥ ५७ ॥
न बुद्धिलक्षणाधिष्ठानगत्याकृतिजातिपञ्चत्वेभ्यः ॥ ५८ ॥
भूतगुणविशेषोपलब्धेस्तादात्म्यम् ॥ ५९ ॥ गन्धरसरूपस्पर्शश-
ब्दानां स्पर्शपर्यन्ताः पृथिव्या अप्तेजोवायूनां पूर्वं पूर्वमपोह्याऽऽ-
काशस्योत्तरः ॥ ६० ॥ न सर्वगुणानुपलब्धेः ॥ ६१ ॥ एकै-
कश्येनोत्तरोत्तरगुणसद्भावादुत्तरोत्तराणां तदुपलब्धिः ॥ ६२ ॥
'संसर्गाच्चानेकगुणग्रहणम्' ॥ विष्टं ह्यपरं परेण ॥ ६३ ॥
न पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात् ॥ ६४ ॥ पूर्वपूर्वगुणोत्कर्षा-
त्तत्तत्प्रधानम् ॥ ६५ ॥ तद्व्यवस्थानं तु भूयस्त्वात् ॥ ६६ ॥
सगुणानामिन्द्रियभावात् ॥ ६७ ॥ तेनैव तस्याग्रहणाच्च
॥ ६८ ॥ न शब्दगुणोपलब्धेः ॥ ६९ ॥ तदुपलब्धिरितरेतर-
द्रव्यगुणवैधर्म्यात् ॥ ७० ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे तृतीयाध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ॥ १ ॥

कर्माकाशसाधर्म्यात्संशयः ॥ १ ॥ विषयप्रत्यभिज्ञानात् ॥ २ ॥
साध्यसमत्वादहेतुः ॥ ३ ॥ न युगपदग्रहणात् ॥ ४ ॥ अप्रत्य-
भिज्ञाने च विनाशप्रसङ्गः ॥ ५ ॥ क्रमवृत्तित्वादयुगपद्ग्रहणम् ॥ ६ ॥
अप्रत्यभिज्ञानं च विषयान्तरव्यासङ्गात् ॥ ७ ॥ न गत्यभावात् ॥ ८ ॥
स्फटिकान्यत्वाभिमानवत्तदन्यत्वाभिमानः ॥ ९ ॥ न हेत्वभावात्
॥ १० ॥ स्फटिकेऽप्यपरापरोत्पत्तेः क्षणिकत्वाद्व्यक्तीनामहेतुः ॥ ११ ॥
नियमहेत्वभावाद्यथादर्शनमभ्यनुज्ञा ॥ १२ ॥ नोत्पत्तिविनाश-
कारणोपलब्धेः ॥ १३ ॥ क्षीरविनाशे कारणानुपलब्धिवद्दध्यु-
त्पत्तिवच्च तदुपपत्तिः ॥ १४ ॥ लिङ्गतो ग्रहणान्नानुपलब्धिः
॥ १५ ॥ न पयसः परिणामगुणान्तरप्रादुर्भावात् ॥ १६ ॥

व्यूहान्तराद्द्रव्यान्तरोत्पत्तिदर्शनं पूर्वद्रव्यनिवृत्तेरनुमानम् ॥ १७ ॥
क्वचिद्विनाशकारणानुपलब्धेः क्वचिच्चोपलब्धेरनेकान्तः ॥ १८ ॥
नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञानावस्थानात् ॥ १९ ॥ युगपज्ज्ञे-
यानुपलब्धेश्च न मनसः ॥ २० ॥ तदात्मगुणत्वेऽपि तुल्यम्
॥ २१ ॥ इन्द्रियैर्मनसः संनिकर्षाभावात्तदनुत्पत्तिः ॥ २२ ॥
नोत्पत्तिकारणानपदेशात् ॥ २३ ॥ विनाशकारणानुपलब्धेश्चाव-
स्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः ॥ २४ ॥ अनित्यत्वग्रहाद्बुद्धेर्बुद्ध्यन्त-
राद्विनाशः शब्दवत् ॥ २५ ॥ ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसंनिकर्षान्म-
नसः स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपदुत्पत्तिः ॥ २६ ॥ नान्तःशरीरवृत्ति-
त्वान्मनसः ॥ २७ ॥ साध्यत्वादहेतुः ॥ २८ ॥ स्मरतः
शरीरधारणोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥ २९ ॥ न तदाशुग
तित्वान्मनसः ॥ ३० ॥ न स्मरणकालानियमात् ॥ ३१ ॥
आत्मप्रेरणयदृच्छाज्ञताभिश्च न संयोगविशेषः ॥ ३२ ॥
व्यासक्तमनसः पादव्यथनेन संयोगविशेषेण समानम् ॥ ३३ ॥
प्रणिधानलिङ्गादिज्ञानानामयुगपद्भावादयुगपत्स्मरणम् ॥ ३४ ॥
'प्रातिभवत्तु प्रणिधानाद्यनपेक्षे स्मार्ते यौगपद्यप्रसङ्गः' ॥
ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्तत्वादारम्भनिवृत्त्योः ॥ ३५ ॥ तल्लिङ्गत्वा-
दिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेधः ॥ ३६ ॥ परश्वादिष्वारम्भ-
निवृत्तिदर्शनात् ॥ ३७ ॥ 'कुम्भादिष्वनुपलब्धेरहेतुः' ॥ निय-
मानियमौ तु तद्विशेषकौ ॥ ३८ ॥ यथोक्तहेतुत्वात्पारतन्त्र्यादकृ-
ताभ्यागमाच्च न मनसः ॥ ३९ ॥ परिशेषाद्यथोक्तहेतूपपत्तेश्च
॥ ४० ॥ स्मरणं त्वात्मनो ज्ञस्वाभाव्यात् ॥ ४१ ॥ प्रणिधान-
निबन्धाभ्यासलिङ्गलक्षणसादृश्यपरिग्रहाश्रयाश्रितसंबन्धानन्तर्य-
वियोगैककार्यविरोधातिशयप्राप्तिव्यवधानसुखदुःखेच्छाद्वेषभया-
र्थित्वक्रियारागधर्माधर्मनिमित्तेभ्यः ॥ ४२ ॥ कर्मानवस्थायिग्र-
हणात् ॥ ४३ ॥ 'बुद्ध्यवस्थानात्प्रत्यक्षत्वे स्मृत्यभावः' ॥
अव्यक्तग्रहणमनवस्थायित्वाद्विद्युत्संपाते रूपाव्यक्तग्रहणवत् ॥ ४४ ॥
हेतूपादानात्प्रतिषेद्धव्याभ्यनुज्ञा ॥ ४५ ॥ 'ग्रहणे हेतुविकल्पा-
द्ग्रहणविकल्पो न बुद्धिविकल्पात्' ॥ प्रदीपार्चिःसंतत्यभिव्यक्त-
ग्रहणवत्तद्ग्रहणम् ॥ ४६ ॥ द्रव्ये स्वगुणपरगुणोपलब्धेः संशयः
॥ ४७ ॥ यावच्छरीरभावित्वाद्रूपादीनाम् ॥ ४८ ॥ न पाकज-

गुणान्तरोत्पत्तेः ॥ ४९ ॥ प्रतिद्वंद्विसिद्धेः पाकजानामप्रतिषेधः ॥ ५० ॥ शरीरव्यापित्वात् ॥ ५१ ॥ न केशनखादिष्वनुपलब्धेः ॥ ५२ ॥ त्वक्पर्यन्तत्वाच्छरीरस्य केशनखादिष्वप्रसङ्गः ॥५३॥ शरीरगुणवैधर्म्यात् ॥ ५४ ॥ न रूपादीनामितरेतरवैधर्म्यात् ॥ ५५ ॥ ऐन्द्रियकत्वाद्रूपादीनामप्रतिषेधः ॥ ५६ ॥ ज्ञानायौगपद्यादेकं मनः ॥ ५७ ॥ न युगपदनेकक्रियोपलब्धेः ॥ ५८ ॥ अलातचक्रदर्शनवत्तदुपलब्धिराशुसंचारात् ॥ ५९ ॥ यथोक्तहेतुत्वाच्चाणु ॥ ६० ॥ पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः ॥ ६१ ॥ भूतेभ्यो मूर्त्युपादानवत्तदुपादानम्॥६२॥ न साध्यसमत्वात्॥६३॥ नोत्पत्तिनिमित्तत्वान्मातापित्रोः ॥ ६४ ॥ तथाऽऽहारस्य ॥ ६५॥ प्राप्तौ चानियमात् ॥ ६६ ॥ शरीरोत्पत्तिनिमित्तवत्संयोगोत्पत्तिनिमित्तं कर्म ॥ ६७ ॥ एतेनानियमः प्रत्युक्तः ॥ ६८ ॥ ‘ उपपन्नश्च तद्वियोगः कर्मक्षयोपपत्तेः ’ ॥ तददृष्टकारितमिति चेत्पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे ॥ ६९ ॥ ‘ न करणाकरणयोरारम्भदर्शनात् ’ ॥ मनःकर्मनिमित्तत्वाच्च संयोगानुच्छेदः ॥ ७० ॥ नित्यत्वप्रसङ्गश्च प्रायणानुपपत्तेः ॥ ७१ ॥ अणुश्यामतानित्यत्ववदेतत्स्यात् ॥ ७२ ॥ नाकृताभ्यागमप्रसङ्गात् ॥ ७३ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे तृतीयाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

समाप्तश्चायं तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

प्रवृत्तिर्यथोक्ता ॥ १ ॥ तथा दोषाः ॥ २ ॥ तत्त्रैराश्यं रागद्वेषमोहार्थान्तरभावात् ॥ ३ ॥ नैकप्रत्यनीकभावात् ॥ ४ ॥ व्यभिचारादहेतुः ॥ ५ ॥ तेषां मोहः पापीयान्नामूढस्येतरोत्पत्तेः ॥ ६ ॥ निमित्तनैमित्तिकभावादर्थान्तरभावो दोषेभ्यः ॥ ७ ॥ न दोषलक्षणावरोधान्मोहस्य ॥ ८ ॥ निमित्तनैमित्तिकोपपत्तेश्च तुल्यजातीयानामप्रतिषेधः ॥ ९ ॥ आत्मनित्यत्वे प्रेत्यभावसिद्धिः॥१०॥व्यक्ताद्व्यक्तानां प्रत्यक्षप्रामाण्यात् ॥११॥ न घटाद्घटानिष्पत्तेः ॥ १२ ॥ व्यक्ताद्घटनिष्पत्तेरप्रतिषेधः ॥ १३ ॥ अभावाद्भावोत्पत्तिर्नानुपमृद्य प्रादुर्भावात् ॥ १४ ॥

व्याघातादप्रयोगः ॥ १५ ॥ नातीतानागतयोः कारकशब्दप्रयो-
गात् ॥ १६ ॥ न विनष्टेभ्योऽनिष्पत्तेः ॥ १७ ॥ क्रमनिर्देशाद-
प्रतिषेधः ॥१८॥ ईश्वरः कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् ॥१९॥ न
पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः ॥ २० ॥ तत्कारितत्वादहेतुः ॥२१॥
अनिमित्ततो भावोत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् ॥ २२ ॥
अनिमित्तनिमित्तत्वान्नानिमित्ततः ॥ २३ ॥ निमित्तानिमित्तयो-
रर्थान्तरभावादप्रतिषेधः ॥ २४ ॥ सर्वमनित्यमुत्पत्तिविनाशधर्म-
कत्वात् ॥२५॥ नानित्यतानित्यत्वात् ॥२६॥ तदनित्यत्वमग्नेर्दाह्यं
विनाश्यानुविनाशवत् ॥ २७ ॥ नित्यस्याप्रत्याख्यानं यथोपल-
ब्धिव्यवस्थानात् ॥२८॥ सर्वं नित्यं पञ्चभूतनित्यत्वात् ॥ २९ ॥
नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ॥ ३० ॥ तल्लक्षणावरोधादप्रति-
षेधः ॥ ३१ ॥ नोत्पत्तितत्कारणोपलब्धेः ॥ ३२ ॥ न व्यव-
स्थानुपपत्तेः ॥ ३३ ॥ सर्वं पृथग्भावलक्षणपृथक्त्वात् ॥ ३४ ॥
नानेकलक्षणैरेकभावनिष्पत्तेः ॥ ३५ ॥ लक्षणव्यवस्थानादेवा-
प्रतिषेधः ॥ ३६ ॥ सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः ॥३७॥
न स्वभावसिद्धेर्भावानाम् ॥ ३८ ॥ न स्वभावसिद्धिरापेक्षिक-
त्वात् ॥ ३९ ॥ व्याहतत्वादयुक्तम् ॥ ४० ॥ संख्यैकान्तासिद्धिः
कारणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥४१॥ न कारणावयवभावात् ॥४२॥
निरवयवत्वादहेतुः ॥ ४३ ॥ सद्यः कालान्तरे च फलनिष्पत्तेः
संशयः ॥ ४४ ॥ न सद्यः कालान्तरोपभोग्यत्वात् ॥ ४५ ॥
कालान्तरेणानिष्पत्तिर्हेतुविनाशात् ॥ ४६ ॥ प्राङ्निष्पत्तेर्वृक्षफ-
लवत्तत्स्यात् ॥ ४७ ॥ नासन्न सन्न सदसत्सदसतोर्वैधर्म्यात्
॥ ४८ ॥ प्रागुत्पत्तेरुत्पत्तिधर्मकमसदित्यद्धा कस्मादुत्पादव्यय-
दर्शनात् ॥ ४९ ॥ बुद्धिसिद्धं तु तदसत् ॥ ५० ॥ आश्रयव्य-
तिरेकाद्वृक्षफलोत्पत्तिवदित्यहेतुः ॥ ५१ ॥ प्रीतेरात्माश्रयत्वा-
दप्रतिषेधः ॥ ५२ ॥ न पुत्रपशुस्त्रीपरिच्छदहिरण्यान्नादिफलनि-
र्देशात् ॥५३॥ तत्संबन्धात्फलनिष्पत्तेस्तेषु फलवदुपचारः ॥५४॥
विविधबाधनायोगाद्दुःखमेव जन्मोत्पत्तिः ॥ ५५ ॥ न सुखस्या-
न्तरालनिष्पत्तेः ॥ ५६ ॥ बाधनानिवृत्तेर्वेदयतः पर्येषणदोषा-
दप्रतिषेधः ॥ ५७ ॥ दुःखविकल्पे सुखाभिमानाच्च ॥ ५८ ॥
ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावः ॥ ५९ ॥ प्रधानशब्दानुपप-

त्रैगुण्यशब्देनानुवादो निन्दाप्रशंसोपपत्तेः ॥ ६० ॥ "अधिकाराच्च विधानं विद्यान्तरवत्" ॥ समारोपणादात्मन्यप्रतिषेधः ॥ ६१ ॥ पात्रचयान्तानुपपत्तेश्च फलाभावः ॥ ६२ ॥ सुषुप्तस्य स्वप्नादर्शने क्लेशाभावादपवर्गः ॥ ६३ ॥ न प्रवृत्तिः प्रतिसंधानाय हीनक्लेशस्य ॥६४॥ न क्लेशसंततेः स्वाभाविकत्वात् ॥६५॥ प्रागुत्पत्तेरभावानित्यत्ववत्स्वाभाविकेऽप्यनित्यत्वम् ॥ ६६ ॥ अणुश्यामतानित्यत्ववद्वा ॥ ६७ ॥ न संकल्पनिमित्तत्वाच्च रागादीनाम् ॥ ६८ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे चतुर्थाध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ॥ १ ॥

दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहंकारनिवृत्तिः ॥ १ ॥ दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः संकल्पकृताः ॥ २ ॥ तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः ॥ ३ ॥ विद्याविद्याद्वैविध्यात्संशयः ॥ ४ ॥ तदसंशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् ॥ ५ ॥ वृत्त्यनुपपत्तेरपि तर्हि न संशयः ॥ ६ ॥ 'कृत्स्नैकदेशावृत्तित्वादवयवानामवयव्यभावः' ॥ 'तेषु चावृत्तेरवयव्यभावः' ॥ पृथक्चावयवेभ्योऽवृत्तेः ॥ ७ ॥ न चावयव्यवयवाः ॥ ८ ॥ एकस्मिन्भेदाभावाद्भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेरप्रश्नः ॥ ९ ॥ अवयवान्तरभावेऽप्यवृत्तेरहेतुरवयवान्तराभावादिति ॥ १० ॥ केशसमूहे तैमिरिकोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः ॥ ११ ॥ स्वविषयानतिक्रमेणेन्द्रियस्य पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणस्य तथाभावो नाविषये प्रवृत्तिः ॥ १२ ॥ अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमा प्रलयात् ॥ १३ ॥ न प्रलयोऽणुसद्भावात् ॥ १४ ॥ परं वा त्रुटेः ॥ १५ ॥ आकाशव्यतिभेदात्तदनुपपत्तिः ॥ १६ ॥ आकाशासर्वगतत्वं वा ॥ १७ ॥ अन्तर्बहिश्च कार्यद्रव्यस्य कारणान्तरवचनादकार्ये तदभावः ॥ १८ ॥ शब्दसंयोगविभवाच्च सर्वगतम् ॥ १९ ॥ अव्यूहाविष्टम्भविभुत्वानि चाऽऽकाशधर्माः ॥ २० ॥ मूर्तिमतां च संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भावः ॥ २१ ॥ संयोगोपपत्तेश्च ॥ २२ ॥ अनवस्थाकारित्वादनवस्थानुपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ॥ २३ ॥ बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां याथात्म्यानुपलब्धिस्तन्त्वपकर्षणे पटसद्भावानुपलब्धिवत्तदनुपलब्धिः ॥२४॥ व्याहतत्वादहेतुः ॥२५॥ तदाश्रयत्वादपृथग्ग्रहणम् ॥२६॥

प्रमाणतश्चार्थप्रतिपत्तेः ॥ २७ ॥ प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥ २८॥ स्वप्नविषयाभिमानवदयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः ॥ २९ ॥ मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकावद्वा ॥ ३० ॥ हेत्वभावादसिद्धिः ॥ ३१॥ स्मृतिसंकल्पवच्च स्वप्नविषयाभिमानः ॥ ३२ ॥ मिथ्योपलब्धिविनाशस्तत्त्वज्ञानात्स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशवत्प्रतिबोधे ॥ ३३ ॥ बुद्धेश्चैवं निमित्तसद्भावोपलम्भात् ॥ ३४ ॥ तत्त्वप्रधानभेदाच्च मिथ्याबुद्धेर्द्वैविध्योपपत्तिः ॥ ३५ ॥ समाधिविशेषाभ्यासात् ॥ ३६ ॥ नार्थविशेषप्राबल्यात् ॥ ३७ ॥ क्षुदादिभिः प्रवर्तनाच्च ॥ ३८ ॥ पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः ॥ ३९ ॥ अरण्यगुहापुलिनादिषु योगाभ्यासोपदेशः ॥ ४० ॥ अपवर्गेऽप्येवं प्रसङ्गः ॥ ४१ ॥ न निष्पन्नावश्यंभावित्वात् ॥ ४२ ॥ तदभावश्चापवर्गे ॥ ४३ ॥ तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैः ॥ ४४ ॥ ज्ञानग्रहणाभ्यासस्तद्विद्यैश्च सह संवादः ॥ ४५ ॥ तं शिष्यगुरुसब्रह्मचारिविशिष्टश्रेयोर्थिभिरनसूयिभिरभ्युपेयात् ॥ ४६ ॥ प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे ॥ ४७ ॥ तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्षणार्थं कण्टकशाखावरणवत् ॥ ४८ ॥ ताभ्यां विगृह्य कथनम् ॥ ४९ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

समाप्तश्चायं चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तानुत्पत्तिसंशयप्रकरणहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमाः ॥ १ ॥ साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामुपसंहारे तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्यवैधर्म्यसमौ ॥ २ ॥ गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः ॥ ३ ॥ साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः ॥ ४ ॥ किंचित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः ॥ ५ ॥ साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः ॥ ६ ॥ प्राप्य साध्यमप्राप्य

वा हेतोः प्राप्त्याऽविशिष्टत्वादप्राप्त्याऽसाधकत्वाच्च प्राप्त्यप्राप्तिसमौ ॥ ७ ॥ घटादिनिष्पत्तिदर्शनात्पीडने चाभिचारादप्रतिषेधः ॥ ८ ॥ दृष्टान्तस्य कारणानपदेशात्प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ ॥ ९ ॥ प्रदीपोपादानप्रसङ्गनिवृत्तिवत्तद्विनिवृत्तिः ॥ १० ॥ प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः ॥ ११ ॥ प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः ॥१२॥ तथाभावादुत्पन्नस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः ॥ १३ ॥ सामान्यदृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नित्यानित्यसाधर्म्यात्संशयसमः ॥ १४ ॥ साधर्म्यात्संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयेऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रतिषेधः ॥ १५ ॥ उभयसाधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसमः ॥ १६ ॥ प्रतिपक्षात्प्रकरणसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः ॥ १७ ॥ त्रैकाल्यासिद्धेर्हेतोरहेतुसमः ॥ १८ ॥ न हेतुतः साध्यसिद्धेस्त्रैकाल्यासिद्धिः ॥ १९ ॥ प्रतिषेधानुपपत्तेः प्रतिषेद्धव्याप्रतिषेधः ॥ २० ॥ अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः ॥ २१ ॥ अनुक्तस्यार्थापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः ॥ २२ ॥ एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात्सद्भावोपपत्तेरविशेषसमः ॥२३॥ क्वचित्तद्धर्मोपपत्तेः क्वचिच्चानुपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ॥ २४ ॥ उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः ॥ २५ ॥ उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः ॥ २६ ॥ निर्दिष्टकारणाभावेऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः ॥ २७ ॥ कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥ २८ ॥ तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः ॥ २९ ॥ अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ॥ ३० ॥ ज्ञानविकल्पानां च भावाभावसंवेदनादध्यात्मम् ॥ ३१ ॥ साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः ॥ ३२ ॥ साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्याच्च ॥ ३३ ॥ दृष्टान्ते च साध्यसाधनभावेन प्रज्ञातस्य धर्मस्य हेतुत्वात्तस्य चोभयथाभावान्नाविशेषः ॥ ३४ ॥ नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेर्नित्यसमः ॥ ३५ ॥ प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ॥ ३६ ॥

प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसमः ॥ ३७ ॥ कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेः ॥ ३८ ॥ प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः ॥ ३९ ॥ सर्वत्रैवम् ॥ ४० ॥ प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः ॥ ४१ ॥ प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥ ४२ ॥ स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारे हेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात्समानो दोष इति ॥ ४३ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे पञ्चमाध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ॥ १ ॥

प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासंन्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थकमविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि ॥ १ ॥ प्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः ॥ २ ॥ प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम् ॥ ३ ॥ प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः ॥ ४ ॥ पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासंन्यासः ॥ ५ ॥ अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् ॥ ६ ॥ प्रकृतादर्थादप्रतिसंबद्धार्थमर्थान्तरम् ॥ ७ ॥ वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् ॥ ८ ॥ परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहितमप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् ॥ ९ ॥ पौर्वापर्यायोगादप्रतिसंबद्धार्थमपार्थकम् ॥ १० ॥ अवयवविपर्यासवचनमप्राप्तकालम् ॥ ११ ॥ हीनमन्यतमेनाप्यवयवेन न्यूनम् ॥ १२ ॥ हेतूदाहरणाधिकमधिकम् ॥ १३ ॥ शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तमन्यत्रानुवादात् ॥ १४ ॥ ‘ अनुवादे त्वपुनरुक्तं शब्दाभ्यासादर्थविशेषोपपत्तेः ’ ॥ अर्थादापन्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनम् ॥ १५ ॥ विज्ञातस्य परिषदा त्रिरभिहितस्याप्यप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् ॥ १६ ॥ अविज्ञातं चाज्ञानम् ॥ १७ ॥ उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा ॥ १८ ॥ कार्यव्यासङ्गात्कथाविच्छेदो विक्षेपः ॥ १९ ॥ स्वपक्षदोषाभ्युपगम-

त्परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥ २० ॥ निग्रहस्थानप्राप्तस्या-निग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ॥ २१ ॥ अनिग्रहस्थाने निग्रहस्था-नाभियोगो निरनुयोज्यानुयोगः ॥ २२ ॥ सिद्धान्तमभ्युपेत्या-नियमात्कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्तः ॥ २३ ॥ हेत्वाभासाश्च यथो-क्ताः ॥ २४ ॥

इति श्रीगौतमन्यायसूत्रपाठे पञ्चमाऽध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

समाप्तश्चायं पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

इति श्रीगौतममुनिप्रणीतन्यायसूत्रपाठः ॥

श्रीगौतमसूत्राणामकारादिक्रमेण सूचीपत्रम् ।

पृष्ठाङ्काः

श्रीगौतमसूत्रस्थविषयाणां सूचीपत्रम् ।

इति गौतमसूत्रस्थविषयाणां सूचीपत्रम् ।

शुद्धिपत्रकम् ।

अशुद्धम् ।	पृ०	प०	शुद्धम् ।
नोपदाना	३	२५	नोपादाना
उपनयनमुप	७	३	उपनय उप
(५ । २ । २५)	१०	७	(५ । २ । २४)
दुःखजन्यम	११	३	दुःखजन्मम
यासंनिक	१८	७	यार्थसंनिकृ
प्रवृत्तः	२६	२२	प्रवृत्तेः
मन्तव्य	३१	९	मन्तव्यं
दुःखविना	३७	१८	दुःखाविना
अभ्यनज्ञाने	३८	११	अभ्यनुज्ञाने
स्थानषु	३८	१२	स्थानेषु
भवेदित्याहृत्य	४१	१५	भवेदित्यध्याहृत्य
प्रमाणलक्ष	४२	७	प्रमेयलक्ष
इति सूत्रवृत्तौ न्या	४६	११	इति न्या
प्रतीयमान	५१	२७	अप्रतीय
स्थाल्यादिवत्यु	५४	११	स्याल्यादिवदित्यु
संदृश्यम	५८	१	सादृश्य
उपनयनं चा	५८	१०	उपनयं चा
कारणोपापत्ति	५९	५	कारणोपपत्ति
त्वनिवृत्तौ	६३	६	त्वनिवृत्तो
(५ । १ । ५०)	६९	२	(४ । २ । ४८)
प्रमाप्तिका	७६	१६	प्रमात्मका
विप्रतिपत्त्योर्वि	८४	५	विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योर्वि
वा न संशयः	८६	९	वा संशयः
शब्दादाद्य	९६	१३	शब्दादातोद्य
सत्त्वप्रधानानि	९९	११	सत्त्वप्रधानानि नामानि
सिद्धिः प्रसङ्गः	१०१	१५	सिद्धिप्रसङ्गः

अशुद्धम् ।	पृ०	प०	शुद्धम् ।
न प्रमाणान्तरेण	१०३	११	न च प्रमाणमन्तरेण
रूपविज्ञान	११०	२	रूपविज्ञानं
पूर्वकत्वनि	११३	१७	पूर्वकत्वनि
पृथक्त	११९	८	पृथक्त्व
परमणव	११९	२६	परमाणव
यथा च	१३०	२१	तथा च
संस्कर	१३२	२३	संस्कार
मुद्यच्छ	१४३	२५	मुदयच्छ
पेक्षति	१५५	१५	पेक्षेति
रणाद्यनुप	१६१	११	रणादनुप
स्यानित्यत्वं	१६३	२०	स्यानित्यत्वं
शब्दकण्ठ	१६५	१८	शब्दस्य कण्ठ
च्चारणनुकू	१६६	१९	च्चारणानुकू
तदा श्रवण्ण	१६८	१७	तदाऽश्रवण
रिति ॥ ३६ ॥	१७०	२	रिति
प्रसङ्गः ॥ ३७ ॥	१७०	४	प्रसङ्गः ।
इति ॥ ३७ ॥	१७०	९	इति ॥ ३६ ॥
षेधः ॥ ३८ ॥	१७०	१४	षेधः ॥ ३७ ॥ (इत आरभ्याध्यायसमाप्तिपर्यन्तमुत्तरोत्तराः सूत्राङ्का गणनीयाः)
नाभिधीमा	१७८	२०	नाभिधीयमा
यथा क्षरि	१७८	२३	यथा क्षीर
पार्थिवने	१९५	२४	पार्थिवेन
वाधर्क	२०१	१८	वाधक
चातुर्भौति	२०८	५	चातुर्भौति
त्रभौतिक	२०८	१७	त्रैभौतिक
चक्षुर्ग	२०९	१०	चक्षुर्ग
विशेषाङ्ग	२११	७	विशेषापन्न
युत्र	२३१	१	यत्र

अशुद्धम् ।	पृ० ।	प०	शुद्धम् ।
त्वावाच्छन्न	२२४	२२	त्वावच्छिन्न
नासाधिष्ठनं	२२५	९	नासाधिष्ठानं
प्रकाराणा	२२५	२२	प्रकाराणां
विभाक्तिपरि	२२७	६	विभक्तिविपरि
त्रिविध	२२९	२४	त्रिविधं
ग्रहण	२३१	३	ग्रहणं
इति	२३७	१२	इति ।
व्यहान्त	२४२	८	व्यूहान्त
एव च	२४४	२९	एवं च
स्मर्तव्या	२४९	११	स्मर्तव्यत्वा
दुखं	२५०	६	दुःखं
लिङ्गज्ञात्र	२५०	२७	लिङ्गज्ञाने
न्यम् ॥ ६ ॥	१५३	६	न्यम् ॥ ३६ ॥
मास्थतुम्	२५५	२४	मास्थातुम्
आह्नि० १	२५७	१	आह्नि०२
संवन्धान्त	२५८	११	संवन्धानन्त
विदाना	२५९	९	विदाना
न्यत्राप	२६४	१६	न्यत्रापि
सा न—	२६७	१०	सा—–
सिद्धेः सत्यारम्भोः	२६९	१	सिद्धे सत्यारम्भो
पद्यंः स्या	२६९	१०	पद्यं स्या
मनसोः त्र	२६९	१६	मनसो त्र
श्रूयते	२७१	७	श्रूयते
इच्छात्मद्वे	२८३	८	इच्छात्वद्वे
निरूयः	२८६	२६	निरूप्यः
शिष्टमान्तर	२९२	११	शिष्टमात्मान्तरं
सर्वे हि भिन्न	३०४	२५	(अत्रेदं बोध्य-म्—सर्वे हीत्यादिपङ्क्तित्रयं कीलकयोजकप्रमादात्पतितम्)

अशुद्धम् ।	पृ०	पं०	शुद्धम्
णोपपाद्यः	३०६	४	णोपपत्तिः
निष्पतेः	३१४	१३	निष्पत्तेः
जायमनस्य	३१८	४	जायमानस्य
नित्यत्वस्वा	३२४	१२	नित्यत्ववत्स्वा
नानुपूर्वा तु	३२७	१९	नानुपूर्व्या तु
उच्यन्ते । मिथ्या	३२७	२१	उच्यन्ते । ते मिथ्या
देशवृत्तित्वा	३३०	२६	देशावृत्तित्वा
मनुध्येदं	३३०	२८	मनुरुध्येदं
पूर्वपक्षिण सू	३३१	१५	पूर्वपक्षिणः सू
नाल्पो यो	३३५	८	नाल्पीयो
व्यूहते	३३७	५	व्यूह्यते
दनुकार्य	३३७	१०	दणुकार्य
विभागस्य च विभाज्यमानहानेर्नोपपद्यते	३३९	७	विभागस्य च विभज्यमानहानेरनुपपत्तेः प्रलयाभावः । विभागोऽस्ति विभज्यमानं नास्तीत्येवं सत्यनवस्था न स्यात् । स चायं विभागो विभज्यमानहानेर्नोपपद्यते ।
शून्यतायुक्ता	३३९	२२	शून्यता युक्ता
बाह्यर्थ	३४६	२६	बाह्यार्थ
वशातत्त्व	३४७	६	वशात्तत्त्व
धर्म्याद्यर्कि	३५९	२४	धर्म्याद्यर्तिक
आपद्यमाने	३६६	१३	आपाद्यमाने
त्वत्साधमपि	३७६	२२	त्वत्साधनमपि
साधकम् । अपि	३७८	२६	साधकम्, अपि
नित्याकाशाध	३८३	२०	नित्याकाशसाध
पर्वतो	३८	१६	पर्वतो

अशुद्धम् ।	पृ०	पं०	शुद्धम् ।
व्यक्तमिदमेक	३९०	१२	व्यक्तमिदमेक-
द्वेषाभिनिशाः	३९३	१५	द्वेषाभिनिवेशाः
किंविदसि	३९७	१९	किं वदसि
कस्यचित्प्रवृत्तिः	४००	१०	कस्यचित्प्रवृत्तिः

(सूत्रपाठे)

महादनुग्र	७	१७	महदणुग्रह
व्याहतत्त्वद	११	१७	व्याहतत्त्वाद